Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"

08

Συγγραφέας: Αλκιβιάδης Τζελέπης

01. ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ (συγκλονιστικές μαρτυρίες)
02. ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (θησαυρός πρακτικής θεολογίας)
03. ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ (εσχατολογική μελέτη)
04. ΟΙ 3 ΚΑΘΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ (συνοπτική ανάλυση)
05. ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ (Αντίχριστος και Μασονία)
06. Η ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ (χάνεται ή όχι η σωτηρία του πιστού;)
07. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ (Γένεσις Α:26-27)
08. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ (Βιβλική μελέτη)
09. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (ΒΙΒΛΟΣ και ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ)
10. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
11. ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ (ομολογία Α.Τ.)
12. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (Βιβλική μελέτη)
13. Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ
14. ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗ (προφητικά μηνύματα)
15. ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ (σχολιάζοντας την επικαιρότητα)
16. ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ (με σκίτσα)
17. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ (Ξεσκεπάζοντας τον Εχθρό)
18. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΕΙΑ (το 3ο μέρος του βιβλίου 17)
19. ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ
20. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ (ιστορικές - αρχαιολογικές αποδείξεις)
21. Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ (η εκκλησία των Εσχάτων Καιρών)
22. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ (η ημέρα του Κυρίου)
23. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ (η Θεότητα του Ιησού Χριστού)
24. ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ (ο Θεός της Διαθήκης)
25. «Ψάλτε ΑΣΜΑ ΝΕΟΝ» (υμνολόγιο - 240 ύμνοι)
26. «ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ» (υμνολόγιο - 670 ύμνοι)
27. Η ΟΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (προφητικό)
28. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ, ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ (προφητικό)
29. ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ (εσχατολογική - προφητική μελέτη)
30. ΦΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΟ (μικρό εγχειρίδιο θεολογίας - 16 θέματα)
31. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ - Τραγούδια, Ύμνοι, Κάλαντα (υμνολόγιο - 100 ύμνοι)
32. ΦΩΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ (αληθινές ιστορίες)
33. ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ (δημοσιεύσεις στο facebook)
34. ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (δογματικές διαφορές και ενότητα)
35. ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ 50 ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ
36. Ο ΚΗΡΥΚΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ
37. ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
37Α. ΤΡΙΑΔΙΚΕΣ ΘΕΟΤΗΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ / ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ
38. ΘΕΣΕΙΣ και ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ & ΜΟΝΟΘΕΪΣΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
39. ΖωοΦΙΛΙΑ και ΖωοΛΑΤΡΕΙΑ - Φιλόζωος ή Φιλάνθρωπος ;
40. ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (ερμηνευτική και τυπολογική μελέτη)
41. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ ;
42. ΠΑΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΗ ΩΔΙΝΩΝ (μηνύματα - προφητείες - οράσεις)
43. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
44. ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - Δέκατα και προσφορές

Για επικοινωνία: ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ ("ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ")
SITE: www.AlkiviadisFiladelfos.com
Τηλ. κινητό: 694 - 49 21 318 # E-MAIL: filadelfos02@hotmail.com
FACEBOOK: Alkiviadis Tzelepis (Groups/Filadelfos)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 06 - 7

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ και ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ
ΚΑΙ
ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ
ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ

Α΄ έκδοση 1996
ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗ: 2021

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

© **COPYRIGHT 1996**
για την Ελληνική γλώσσα:
ALKIVIADIS TZELEPIS
www.facebook.com/groups/filadelfos

ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗ: **07/1996**
ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ: **11/2007**
ΕΚΔΟΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ: **11/2021**
❖
Επιμέλεια έκδοσης και κειμένων,
Computer, Εκτύπωση,
Μοντάζ, Βιβλιοδεσία, Εξώφυλλο:
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ
Τηλ. κινητό - Viber - WhatsApp:
694 - 49 21 318
❖
E-MAIL:
filadelfos02@hotmail.com
alkiviadistzelepis@yahoo.gr
❖
FACEBOOK:
Alkiviadis Tzelepis (Filadelfos)
❖
SITE:
www.AlkiviadisFiladelfos.com
SKYPE: Filadelfos02
❖
YOUTUBE (5 κανάλια):
Filadelfos Channel 1 & F. Channel 2
Filadelfos TV, Filadelfos FILMS
"Κέντρο Ευαγγελίου /Filadelfos"

Επιτρέπεται
η αναδημοσίευση αποσπασμάτων μόνον
του παρόντος βιβλίου,
χωρίς αλλοίωση ή μεταβολή του κειμένου,
και με την αναγραφή των ονομάτων
του συγγραφέα και του εκδότη
(Ν.2121/1993, άρθρο 18, παρ.1-2)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 06 - 7

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ……..……..... 05

1. «ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ» Η ΜΟΝΗ ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ…… 07

2. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΧΕ ΑΛΛΑ ΑΔΕΛΦΙΑ; …… 11

3. ΜΗΠΩΣ ΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, ΗΣΑΝ ΑΠΟ ΠΡΟΗ-ΓΟΥΜΕΝΟ ΓΑΜΟ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ; …..…….....……..….. 19

4. ΜΗΠΩΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΣΑΝ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ; …. 25

5. «ΓΥΝΑΙ, ΙΔΟΥ Ο ΥΙΟΣ ΣΟΥ» …..…… 33

6. Ο ΙΩΣΗΦ ΚΑΙ Η ΜΑΡΙΑΜ ΕΙΧΑΝ ΤΕΛΕΣΕΙ ΓΑΜΟ; ……. 45

7. ΙΑΚΩΒΟΣ και ΙΟΥΔΑΣ …… 57

8. Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ …..……. 61

8. Η ΜΑΡΙΑΜ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ ..…….....……. 75

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ……..……..... 83

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ: ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ …….....……. 85

Όλα τα βιβλία των εκδόσεων "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"
έχουν αναρτηθεί σε αρχεία pdf
στις παρακάτω 2 ηλεκτρονικές διευθύνσεις:

1) S I T E: **www.AlkiviadisFiladelfos.com**
2) FACEBOOK: **"βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"**

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι οι διάφορες, κατά καιρούς, θρησκευτικές αναμορφώσεις, μεταρρυθμίσεις και νεωτερισμοί της κατεστημένης ανά τον κόσμο εκκλησίας (Ορθόδοξης, Καθολικής, κλπ), στρέφονται κατά των βασικών δογματικών αληθειών της Αγίας Γραφής και διακηρύττουν σαν μόνη αξιόπιστη πηγή αλήθειας την (ονομαζόμενη) "**ιερά παράδοση**". Τα αποτελέσματα είναι τραγικά, γιατί με την πάροδο των αιώνων υιοθετήθηκαν από την εκκλησία πλήθος ΙΟΥΔΑΪΚΩΝ ΕΘΙΜΩΝ, καθώς και ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ, που αντιτίθενται ριζικά στη γνήσια "**αποστολική παράδοση**", που δεν είναι άλλη από αυτή που περιέχεται μέσα στην Καινή Διαθήκη**.**

Υπάρχει σαφής διαχωρισμός μεταξύ **«εκκλησιαστικής (ιεράς) παράδοσης»** και **«αποστολικής παράδοσης».** Όταν ο απόστολος Παύλος έγραφε στις επιστολές του «κρατείτε τις παραδόσεις», εννοούσε «κρατήστε και υπακούστε στο κήρυγμά μου, είτε αυτό γίνεται ζωντανό με τον λόγο, είτε γίνεται δια μέσου επιστολής»**.**

Στους Θεσσαλονικείς πιστούς γράφει: ***«Λοιπόν, αδελφοί,*** **ΜΕΝΕΤΕ** ***σταθεροί και*** **ΚΡΑΤΕΙΤΕ** ***τας παραδόσεις, τας οποίας*** **ΕΔΙΔΑΧΘΗΤΕ** ***είτε διά λόγου είτε δι' επιστολής ημών»*** (Α΄ Θεσσαλονικείς Β/**2:** 15). Στους Κορίνθιους πιστούς γράφει: ***«Σας επαινώ δε, αδελφοί, ότι εις πάντα με ενθυμείσθε, και*** **ΚΡΑΤΕΙΤΕ** ***τας παραδόσεις, καθώς*** **ΠΑΡΕΔΩΚΑ** ***εις εσάς»*** (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11:**2)**.**

Σήμερα από την κατεστημένη εκκλησία έχει επέλθει ολοκληρωτική διαστρέβλωση των αληθειών της Αγίας Γραφής. Χαρακτηριστικές περιπτώσεις έχουμε, όπως**: Πως** ο άνθρωπος σώζεται από τις αμαρτίες του, **ποιος** είναι ο Κύριος που λατρεύει, που υψώνει και που δοξάζει, **πως** πρέπει να Τον λατρεύει, **τι** είναι η άσπιλη σύλληψη ή το "αειπάρθενο" της Μαριάμ, **εάν** ο Ιησούς Χριστός είχε άλλα **«**κατά σάρκα» αδέλφια, **πως** προήλθαν η Μαριολατρεία, η επανασύσταση του ιερατείου, η αγαμία του κλήρου, ο τρόπος που πρέπει να γίνεται η νηστεία, η θεία κοινωνία, κλπ.. Αυτά όλα συνέβηκαν και συμβαίνουν, γιατί οι άνθρωποι

«άφησαν και αθέτησαν ΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ακύρωσαν ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, και κράτησαν και φύλαξαν ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ» (βλ. Μάρκος Ζ/**7:**8,9,13)**.**

Ο απόστολος Πέτρος μας προτρέπει: ***«Εάν τις λαλή, ας λαλή ως λαλών λόγια Θεού»*** (βλ. Α΄ Πέτρου Δ/**4:**11). Πρέπει να μιλάμε, να πιστεύουμε και να πράττουμε, σύμφωνα με την αλήθεια που μας φανερώνει ο Λόγος του Θεού και να μην κάνουμε συμβιβασμούς με την αμαρτία**.**

Σκοπός της μελέτης μας, εάν ο Ιησούς είχε ή όχι και άλλα κατά σάρκα αδέλφια, είναι να ξεσκεπασθούν οι πλάνες και οι δοξασίες που υπάρχουν σήμερα για το θέμα αυτό. Χρησιμοποιούμε **σαν ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΠΗΓΗ αλήθειας** τον αιώνιο Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, από την οποία θα αντλήσουμε όλες τις πληροφορίες μας και θα απορρίπτουμε όσες ανθρώπινες παραδόσεις και διδασκαλίες έρχονται **σε αντίθεση** με τον άγιο Λόγο του Θεού. Στη μελέτη αυτή εφαρμόζονται οι ερμηνευτικοί Βιβλικοί κανόνες, αναλύονται και ερμηνεύονται τα γεγονότα σε βάθος, τοποθετούνται στη σωστή τους θέση και ρίχνεται άφθονο φως στο πνευματικό σκοτάδι, που υπάρχει διάχυτο γύρω μας**.**

Για την εύκολη κατανόηση της γλώσσας της Αγίας Γραφής, έχει χρησιμοποιηθεί το κείμενο της μετάφρασης του αρχιμανδρίτη Νεόφυτου Βάμβα (έκδοση "ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ"). Όσα εδάφια έχουν τεθεί όπως αναφέρονται στο αρχαίο Ελληνικό κείμενο, υπάρχει σχετική ένδειξη. Όσες λέξεις εδαφίων βρίσκονται μέσα σε παρένθεση, δεν υπάρχουν στο αρχαίο κείμενο. Για τις παραπομπές των εδαφίων χρησιμοποιούνται και ΓΡΑΜΜΑΤΑ **(Α,Β,Γ, ...κλπ)** και ΑΡΙΘΜΟΙ (**1,2,3, ...κλπ**). Για παράδειγμα **«**βλ. Ματθαίος Ε/**5:**8**»,** δηλαδή Ματθαίος, **5^{ο}** κεφάλαιο (**Ε**΄) και εδάφιο **8.**

Η μελέτη αυτή αφιερώνεται στον Κύριο της δόξας, στον **ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ**, με την προσδοκία, την ελπίδα και την προσευχή ότι θα αποτελέσει πάντα με την οδηγία τη δική Του ένα μικρό και ταπεινό μέσο για τον αγιασμό, την αποκατάσταση και τον καθαρισμό της εκκλησίας των εσχάτων καιρών, για τη δόξα Του. ΑΜΗΝ

2η εκδοση βελτιωμένη:
11/2021

Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ
«ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ»
Η ΜΟΝΗ ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Η Αγία Γραφή είναι η μοναδική πηγή αλήθειας. Δεν υπάρχει κανένα βιβλίο ή ανθρώπινο σύγγραμμα που να μπορεί να συγκριθεί με τον Λόγο του Θεού ή να σταθεί εναντίον Του, γιατί το Βιβλίο αυτό **το έγραψε Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ δια μέσου των αγίων ανδρών Του,** οι οποίοι είχαν παραχωρήσει ολοκληρωτικά σ' Αυτόν τη ζωή τους.

1. **Β΄ ΠΕΤΡΟΥ Α/1:20-21** ***«...Τούτο πρώτον εξεύροντες, ότι ουδεμία προφητεία της γραφής γίνεται εξ ιδίας*** *(του προφητεύοντος)* ***διασαφήσεως· διότι δεν ήλθε ποτέ προφητεία εκ θελήματος ανθρώπου, αλλ' υπό του Πνεύματος του αγίου κινούμενοι ελάλη-σαν οι άγιοι άνθρωποι του Θεού».***

2. **ΛΟΥΚΑΣ Α/1:68-70** ***«Ευλογητός Κύριος ο Θεός του Ισραήλ, διότι επεσκέφθη και έκαμε λύτρωσιν εις τον λαόν αυτού, και ανήγειρεν εις ημάς κέρας σωτηρίας εν τω οίκω Δαβίδ του δούλου αυτού, καθώς ελάλησε*** **διά ΣΤΟΜΑΤΟΣ των αγίων,** ***των απ' αιώνος προφητών αυτού».***

3. **ΠΡΑΞΕΙΣ Α/1:16, Γ/3:18** ***«Άνδρες αδελφοί*** *(είπεν ο Πέτρος)*, ***έπρεπε να πληρωθή η γραφή αύτη,*** **την οποίαν ΠΡΟΕΙΠΕ το Πνεύμα το αγιον** ***διά στόματος του Δαβίδ περί του Ιούδα, όστις έγεινεν οδηγός εις τους συλλαβόντας τον Ιησούν.....».***

   «....ο δε Θεός όσα προείπε διά ΣΤΟΜΑΤΟΣ πάντων των ΠΡΟΦΗΤΩΝ αυτού ότι ο Χριστός έμελλε να πάθη, εξεπλήρωσεν ούτω».

Ο ίδιος ο Θεός υπαγόρευσε το θέλημά Του και τις βουλές Του στους άγιους άνδρες Του. Ολόκληρη η Αγία Γραφή είναι **ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΗ**. Σχετικά με την αλήθεια αυτή, ο απόστολος Παύλος γράφει προς τον συνεργάτη του Τιμόθεο**:**

«...Και ότι από βρέφους γνωρίζεις τα ιερά γράμματα, τα δυνάμενα να σε σοφίσωσιν εις σωτηρίαν διά της πίστεως της εν Χριστώ Ιησού. Όλη η γραφή (είναι) **θεόπνευστος και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς έλεγχον, προς επανόρθωσιν, προς εκπαίδευσιν την μετά της δικαιοσύνης, διά να ήναι τέλειος ο άνθρωπος του Θεού, ητοιμασμένος εις παν έργον αγαθόν»** (Β΄ Τιμόθεου Γ/**3:**15-17)**.**

Τα ιερά γράμματα που ο Τιμόθεος γνώριζε από βρέφους, δεν είναι άλλα από τον Λόγο του Θεού και αυτά τα γράμματα μόνο μπορούν να μας σοφίσουν σε σωτηρία, δια της πίστης στο πρόσωπο του Κυρίου Ιησού Χριστού. Άρα λοιπόν, **Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΜΑΣ ΟΔΗΓΕΙ ΚΑΙ ΜΑΣ ΔΙΝΕΙ ΣΟΦΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΩΣ ΘΑ ΣΩΘΟΥΜΕ**.

Συνεχίζει όμως και λέγει ότι **«όλη η Γραφή είναι ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΗ»,** που σημαίνει ότι δεν είναι μόνον ορισμένα μέρη της θεόπνευστα, αλλά **ΟΛΗ Η ΓΡΑΦΗ,** σαν σύνολο και η Παλαιά Διαθήκη την εποχή εκείνη που έγραφε τα λόγια αυτά ο απόστολος Παύλος, αλλά και η Καινή Διαθήκη, όπως διαμορφώθηκε αργότερα.

Στη συνέχεια ο Παύλος μας αναφέρει τις ωφέλειες του Λόγου του Θεού για τον κάθε πιστό, οι οποίες είναι οι ακόλουθες και πρέπει να τις προσέξει ιδαιίτερα**:**

1. **ΕΙΝΑΙ ΩΦΕΛΙΜΗ ΓΙΑ "ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ"**
   Αυτό σημαίνει ότι κάθε τι που διδάσκεται, όσον αφορά τη χριστιανική πίστη, πρέπει να βασίζεται και να απορρέει αποκλειστικά και μόνο μέσα από την Αγία Γραφή. Για να μπορέσουμε λοιπόν και εμείς να βγάλουμε σωστά συμπεράσματα, πρέπει να στραφούμε μόνο στον Λόγο του Θεού, γιατί εκεί βρίσκεται η αλήθεια.

2. **ΕΙΝΑΙ ΩΦΕΛΙΜΗ ΓΙΑ "ΕΛΕΓΧΟ"**
   Το μόνο στοιχείο με το οποίο μπορούμε να ελέγξουμε τις πλάνες και τις ψευδοδιδασκαλίες των ανθρώπων, είναι ΜΟΝΟΝ ο Λόγος του Θεού. Είναι μεγάλο λάθος και παγίδα του Διαβόλου, να στρεφόμαστε σε άλλε πηγές. Η πηγή που αναβλύζει την ΑΛΗΘΕΙΑ είναι ο ίδιος ο Ιησούς, γιατί Αυτός είναι ***«η μόνη Αλήθεια»*** (Ιωάννης ΙΔ/**14:**6) και αυτή η ΑΛΗ-

ΘΕΙΑ μας αποκαλύπτεται μέσα από τον άγιο Λόγο Του, προς τον οποίο πρέπει να στραφούμε και να Τον μελετάμε ημέρα και νύχτα, ζητώντας από τον Κύριο αποκάλυψη και επίγνωση του Λόγου.

3. ΕΙΝΑΙ ΩΦΕΛΙΜΗ ΓΙΑ "ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΗ"

Είναι ωφέλιμη για να επαναφέρει στο σωστό δρόμο κάτι που είναι λανθασμένο. Για παράδειγμα, ο άνθρωπος που βρίσκεται μακριά από τον Θεό, για να επανέλθει σ' Αυτόν, πρέπει να χρησιμοποιηθεί σαν το μοναδικό μέσο, η αλήθεια που διακηρύττει η Αγία Γραφή.

4. ΕΙΝΑΙ ΩΦΕΛΙΜΗ ΓΙΑ "ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ"

Μόνο ο Λόγος του Θεού είναι ικανός να εκπαιδεύσει τον άνθρωπο στη ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ και στον ΑΓΙΑΣΜΟ του πνεύματός του, ώστε ο άνθρωπος του Θεού να είναι **«τέλειος»** (το αρχαίο κείμενο γράφει **«άρτιος»**), που σημαίνει **«ολοκληρωμένος»,** ώστε να μπορεί να εκτελεί τα πνευματικά έργα της δικαιοσύνης του Θεού. Ο Λόγος του Θεού είναι ικανός να καταρτίσει τον πιστό και να τον ενημερώσει για κάθε τι που αφορά τη βασιλεία του Θεού και του Χριστού αυτού.

Επειδή ο Κύριος Ιησούς γνώριζε ότι αργότερα θα υπήρχαν άνθρωποι που θα **«λαλούσαν διεστραμμένα»** με σκοπό να παρασύρουν στην πλάνη τους και άλλους ανθρώπους (βλ. Πράξεις Κ/**20:**29-30) και κατά συνέπεια να φέρουν ξένα στοιχεία μέσα στη χριστιανική πίστη και ομολογία, προσθέτοντας ή αφαιρώντας, κατά βούληση, μέσα από τον Λόγο του Θεού, γι' αυτό λίγο πριν κλεί-\σει το Βιβλίο Του, **Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΕΙ** τον καθένα ξεχωριστά, που θα τολμούσε κάτι τέτοιο, λέγοντας:

«18. Διότι μαρτύρομαι εις πάντα ακούοντα τους λόγους της προφητείας του βιβλίου τούτου·

ΕΑΝ τις ΕΠΙΘΕΣΗ (δηλ. προσθέσει) **εις ταύτα, ο Θεός θέλει επιθέσει εις αυτόν τας πληγάς τας γεγραμμένας εν τω βιβλίω τούτω·**

και ΕΑΝ τις ΑΦΑΙΡΕΣΗ από των λόγων του βιβλίου της προφητείας ταύτης, ο Θεός θέλει αφαιρέσει το μέρος αυτού από του βιβλίου της ζωής και από της πόλεως της αγίας και των γεγραμμένων εν τω βιβλίω τούτω» (Αποκάλυψη ΚΒ/**22:**18-19)**.**

Το ερώτημα είναι: **«**Ποιος λοιπόν θα τολμήσει να πει ή να διδάξει πράγματα, που όχι μόνο δεν αναφέρονται μέσα στον άγιο Λόγο Του, αλλά είναι και εκ διαμέτρου αντίθετα με Αυτόν**;»** Δυστυχώς όμως, αυτό συνέβηκε μέσα στους αιώνες και συνεχίζει να συμβαίνει μέχρι σήμερα. Άνθρωποι τολμούν να αθετούν και να παραμερίζουν τον θεόπνευστο Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, εξαιτίας των παραδόσεών τους, τολμούν να διαστρεβλώνουν τις αλήθειες του ευαγγελίου του Ιησού και να παρουσιάζουν το άσπρο σαν μαύρο και το μαύρο σαν άσπρο, με τραγικά αποτελέσματα.

Στη μελέτη μας αυτή, η οποία θα προβληματίσει κάθε ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας και θα σοκάρει καθένα που εθελοτυφλεί, θα στραφούμε αποκλειστικά στον αψευδή και αιώνιο Λόγο του Θεού, **την Αγία Γραφή,** που είναι Η ΜΟΝΗ ΑΞΙΟΠΙΣΤΗ ΠΗΓΗ ΑΛΗΘΕΙΑΣ και θα απαντήσουμε στο ερώτημα, εάν ο Ιησούς είχε και άλλα σαρκικά αδέλφια ή όχι.

Ίσως κάποιος να θεωρήσει ότι το θέμα που εξετάζουμε στη μελέτη μας αυτή, δεν είναι από τα βασικά της Βίβλου και ότι θα δημιουργήσει εντάσεις και προστριβές, χωρίς να υπάρχει κανένα πνευματικό όφελος. Εφόσον ολόκληρη η Γραφή είναι θεόπνευστη, ότι υπάρχει γραμμένο μέσα σ' αυτήν είναι από το Πνεύμα του Θεού και εμείς δεν έχουμε το δικαίωμα να το απρρίψουμε, ούτε να το θεωρήσουμε υποδεέστερο. Στην πορεία της μελέτης μας θα διαπιστώσουμε πόσο "πλούσιο" είναι πνευματικά το θέμα αυτό και πόσα ωφέλιμα πνευματικά διδάγματα θα βγάλουμε.

Όταν ένα θέμα του Λόγου του Θεού, οποιοδήποτε και να είναι αυτό, το ερμηνεύουμε σωστά και δεν έχουμε πέσει πλάνη, αυτό μας οδηγεί σε βαθύτερη **επίγνωση** του προσώπου του Κυρίου Ιησού, το έργο του οποίου είναι το κεντρικό θεμα της Αγίας Γραφής.

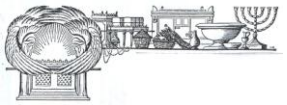

Κεφάλαιο ΔΕΥΤΕΡΟ
Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΧΕ ΑΛΛΑ ΑΔΕΛΦΙΑ;

Όπως αναφέραμε στο προηγούμενο κεφάλαιο, η απάντηση στο πιο πάνω ερώτημα πρέπει να προέρχεται **μόνο** μέσα από τον θεόπνευστο Λόγο του Θεού, γι' αυτό θα εξετάσουμε κάθε τι, που έχει σχέση με το θέμα αυτό.

1. ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΙΒ/12:46-47

«Ενώ δε αυτός ελάλει έτι προς τους όχλους, ιδού, η μήτηρ και οι αδελφοί αυτού ίσταντο έξω, ζητούντες να λαλήσωσι προς αυτόν. Είπε δε τις προς αυτόν· Ιδού, **η μήτηρ σου** ***και*** **οι αδελφοί σου** ***ίστανται έξω, ζητούντες να λαλήσωσι προς σε».***

Βλέπουμε λοιπόν εδώ, με πολλή απλότητα και πεζά ο Λόγος του Θεού να μας αναφέρει ότι ο Ιησούς Χριστός είχε κατά σάρκα αδέλφια, που σε κάποια περίπτωση Τον ζητούσαν μαζί με τη μητέρα Του.

2. ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΙΓ/13:54-56

«*Και ελθών εις την πατρίδα αυτού, εδίδασκεν αυτούς εν τη συναγωγή αυτών, ώστε εξεπλήττοντο και έλεγον·* **Πόθεν** ***εις τούτον η σοφία αύτη και αι δυνάμεις; Δεν είναι ούτος ο υιός του τέκτονος;*** **η ΜΗΤΗΡ αυτού** ***δεν λέγεται Μαριάμ, και*** **οι ΑΔΕΛΦΟΙ αυτού** ***ΙΑΚΩΒΟΣ και ΙΩΣΗΣ και ΣΙΜΩΝ και ΙΟΥΔΑΣ; Και*** **αι ΑΔΕΛΦΑΙ αυτού** ***δεν είναι πάσαι παρ' ημίν; πόθεν λοιπόν εις τούτον ταύτα πάντα;»***

Εδώ ο Ματθαίος μας αναφέρει μερικές συγκλονιστικές λεπτομέρειες: **Πρώτον**, βλέπουμε τους συμπατριώτες του Ιησού, να απορούν για τη σοφία Του και για τις δυνάμεις Του και παράλληλα να συνδέουν με φυσιολογικό τρόπο τη σχέση Του με την οικογένειά Του, γεγονός που φανερώνει ότι **ΟΛΟΙ Τον γνώριζαν πολύ καλά,** ήξεραν ότι ήταν γιος του ξυλουργού (του τέκτονα) Ιωσήφ, όπως βέβαια πίστευαν.

Δεύτερον, αναφέρονται και τα ονόματα των αδελφών Του: **ΙΑΚΩΒΟΣ - ΙΩΣΗΣ - ΣΙΜΩΝ - ΙΟΥΔΑΣ** και στη συνέχεια αναφέρονται **οι αδελφές Του**, χωρίς όμως να μας διευκρινίζεται πόσες ήταν, ή ποια ήταν τα ονόματά τους.

Υπάρχουν πολλοί, που υποστηρίζουν ότι, όταν ο Λόγος του Θεού αναφέρει **«αδελφοί»** και **«αδελφαί»** του Ιησού, αναφέρεται σε **«εξαδέλφια»** του Ιησού. Αυτό όμως είναι τελείως αβάσιμο και δεν μπορούμε να στηρίξουμε μια τέτοια άποψη, τη στιγμή που η Αγία Γραφή αναφέρει ρητά και καθαρά ότι ήσαν ΑΔΕΛΦΟΙ και ΑΔΕΛΦΕΣ. Για την άποψη που επικρατεί ότι τα «αδέλφια» του Ιησού, ήσαν «εξαδέλφια» Του, θα αναφερθούμε με λεπτομέρειες σε επόμενο κεφάλαιο.

Το ερώτημα εδώ είναι: **«**Εάν πράγματι ήσαν "εξαδέλφια" του Ιησού, δεν θα έπρεπε η Γραφή να μας αναφέρει, όπως γίνεται συνήθως, πρώτα τους γονείς των παιδιών ή τους υποτιθέμενους θείους του Ιησού και μετά να μας αναφέρει τα ονόματα των παιδιών;**»** Εδώ όμως συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο. Μας αναφέρει πρώτα τίνος γιος ήταν ο Ιησούς, κάνοντας λόγο για την εργασία του (θετού) πατέρα του, μετά αναφέρει το όνομα της μητέρας Του (Μαριάμ) και τέλος αναφέρει τα ονόματα των παιδιών της.

3. ΜΑΡΚΟΣ ς'/6:3

«Δεν είναι ούτος **ο ΤΕΚΤΩΝ,** ***ο υιός της Μαρίας,*** **ΑΔΕΛΦΟΣ** ***δε του Ιακώβου και Ιωσή και Ιούδα και Σίμωνος; και δεν είναι*** **αι ΑΔΕΛΦΑΙ αυτού** ***ενταύθα παρ' ημίν;»***

Εδώ έχουμε μια πιο άμεση σύνδεση του Ιησού με τα κατά σάρκα αδέλφια Του. Η φράση **«αδελφός δε του Ιακώβου και Ιωσή και Ιούδα και Σίμωνος...»** αποκλείει στην κυριολεξία την υπόθεση που κάνουν μερικοί ότι αναφέρεται σε «εξαδέλφια» του Ιησού. Άλλωστε, όπως θα δούμε και στη συνέχεια, ένα από τα τέσσερα αδέλφια, ο Ιάκωβος, επανηλειμμένα αναφέρεται σαν **«αδελφός του Κυρίου».**

Στην παραπάνω περιγραφή, ο Μάρκος μας δίνει και μια επί πλέον χαρακτηριστική λεπτομέρεια μέσα από την καθημερινή ζωή του Ιησού Χριστού, που είναι το βιοποριστικό επάγγελμα που εξασκούσε. Πριν ο Ιησούς Χριστός αρχίσει τη δημόσια

διακονία Του, στα τριάντα Του χρόνια, ήταν **«ΤΕΚΤΩΝ»,** δηλαδή **ξυλουργός,** εξασκούσε το επάγγελμα του θετού του πατέρα, του Ιωσήφ.

4. ΙΩΑΝΝΗΣ Ζ/7:2-5, 9-10

«Επλησίαζε δε η εορτή των Ιουδαίων, η σκηνοπηγία. Είπον λοιπόν προς αυτόν* οι ΑΔΕΛΦΟΙ αυτού·** ***Μετάβηθι εντεύθεν και ύπαγε εις την Ιουδαίαν, διά να ίδωσι και οι μαθηταί σου τα έργα σου, τα οποία κάμνεις· διότι ουδείς πράττει τι κρυφίως και ζητεί αυτός να ήναι φανερός. Εάν πράττης ταύτα, φανέρωσον σεαυτόν εις τον κόσμον. **Διότι ουδέ οι αδελφοί αυτού επίστευον εις αυτόν....**

.....Και αφού είπε ταύτα προς αυτούς, έμεινεν εν τη Γαλιλαία. Αφού δε ανέβησαν* οι ΑΔΕΛΦΟΙ αυτού,** ***τότε και αυτός ανέβη εις την εορτήν, ουχί φανερώς αλλά κρυφίως πως».

Τα αδέλφια του Ιησού, όχι μόνο δεν πίστευαν ότι Αυτός ήταν ο προσδοκώμενος Μεσσίας του Ισραήλ, αλλά Τον ειρωνεύονταν και Τον περιγελούσαν. Μόνο μετά την ανάστασή Του, αφού φανερώθηκε, όπως θα δούμε παρακάτω, στον Ιάκωβο, πίστεψαν σ΄ Αυτόν. Αυτό φανερώνει ότι ο Ιησούς, πριν αρχίσει την επίγεια διακονία Του, ήταν ένας καθημερινός, ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Δεν διέφερε από τους ομοεθνείς Του. Σηκωνόταν το πρωΐ, πήγαινε στο ξυλουργείο του θετού πατέρα του, εκτελούσε διάφορες εργασίες, πήγαινε στη Συναγωγή, κλπ.. Δεν έβλεπαν οι αδελφοί Του κάποια ιδιαιτερότητα επάνω Του, γι' αυτό, όταν αργότερα έκανε θαύματα, αυτοί δεν μπορούσαν να το πιστέψουν και Τον περιγελούσαν.

5. ΠΡΑΞΕΙΣ Α/1:13-14

«Και ότε εισήλθον, ανέβησαν εις το ανώγεον (αρχ.κείμενο **"υπερώον"**), ***όπου είχον το κατάλυμα, ο Πέτρος και Ιάκωβος και Ιωάννης και Ανδρέας, Φίλιππος και Θωμάς, Βαρθολομαίος και Ματθαίος, Ιάκωβος Αλφαίου και Σίμων ο Ζηλωτής και Ιούδας Ιακώβου....***

....Ούτοι ΠΑΝΤΕΣ ενέμενον ομοθυμαδόν εις την προσευχήν και την δέησιν μετά των γυναικών και Μαρίας **της ΜΗΤΡΟΣ του Ιησού** ***και μετά*** **των ΑΔΕΛΦΩΝ αυτού».**

Εδώ φαίνεται η αλλαγή στα αδέλφια του Ιησού. Πριν Τον χλεύαζαν, τώρα τους βλέπουμε να προσεύχονται μαζί με τους αποστόλους, με τη μητέρα τους, την **Μαριάμ**, καθώς και με άλλες γυναίκες, για να λάβουν την επαγγελία του αγίου Πνεύματος. Η αιτία της αλλαγής τους αναφέρεται στην Α΄ Κορινθίους ΙΕ/15:5-7.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Επειδή σε επόμενα κεφάλαια της μελέτης μας, θα αναφερθούμε και σε άλλες γυναίκες με το όνομα **«Μαρία»**, που έχουν άμεση σχέση με το θέμα που εξετάζουμε και για να μη γίνεται σύγχυση, θα αποκαλούμε τη μητέρα του Κυρίου μας Ιησού **«Μαριάμ»,** για να γίνεται διάκριση.

6. Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΙΕ/15:5-7

«Και ότι εφάνη εις τον Κηφάν, έπειτα εις τους δώδεκα· μετά ταύτα εφάνη εις πεντακοσίους και επέκεινα αδελφούς διά μιας, εκ των οποίων οι πλειότεροι μένουσιν έως τώρα, τινές δε και εκοιμήθησαν· έπειτα **εφάνη εις τον Ιάκωβον,** ***έπειτα εις πάντας τους αποστόλους...»***

Ο Ιάκωβος για τον οποίο αναφέρεται ο απ. Παύλος στην επιστολή του, δεν είναι ούτε ο μαθητής του Ιησού, ούτε ο Ιάκωβος ο υιός του Αλφαίου, αλλά είναι ο Ιάκωβος ο αδελφός του Κυρίου, που είδαμε στα προηγούμενα εδάφια (Ματθαίς ΙΓ/**13:**54-56 και Μαρκος ς'/**6:**3).

Αυτή η φανέρωση του Κυρίου Ιησού στον αδελφό του τον Ιάκωβο, ήταν αρκετή για να τον πείσει για την αλήθεια και να καταλάβει «Ποιος ήταν ο Ιησούς» και «Τίνος φανέρωση ήταν» και όπως είδαμε στις Πράξεις Α/**1:**13-14, τόσο αυτός, όσο και τα υπόλοιπα αδέλφιά Του, μαζί με τη μητέρα τους, την Μαριάμ, προσευχόντουσαν για να βαπτισθούν με το άγιο Πνεύμα, όπως και συνέβηκε την ημέρα της Πεντηκοστής (βλ. Πράξεις Β/**2:**1-4).

Στην Α' Κορινθίους ΙΕ/**15:**5-7 βλέπουμε τον απόστολο Παύλο να ξεχωρίζει τον Ιάκωβο από τους μαθητές του Ιησού. Αυτό γίνεται, γιατί, όταν ο Παύλος έγραψε την επιστολή αυτή προς τους Κορίνθιους πιστούς, ο Ιάκωβος ήταν ένας από τους πνευματικούς στύλους της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ και μάλιστα ο πρώτος κατά σειρά. Ήταν ο ποιμένας της τοπικής εκείνης εκκλη-

σίας, όπως θα δούμε και στα επόμενα εδάφια.

7. ΓΑΛΑΤΕΣ Β/2:9

«Και αφού εγνώρισαν την χάριν την δοθείσαν εις εμέ* Ιάκωβος *και* Κηφάς *και* Ιωάννης*, οι θεωρούμενοι ότι είναι στύλοι, δεξιάς έδωκαν κοινωνίας εις εμέ και εις τον Βαρνάβαν, διά να υπάγωμεν ημείς μεν εις τα έθνη, αυτοί δε εις τους περιτετμημένους».

Ενώ πριν βλέπαμε τον απόστολο Πέτρο να αναφέρεται πρώτος, τώρα βλέπουμε την πρώτη θέση να την έχει ο Ιάκωβος. Ίσως να ισχυριστεί κάποιος ότι εδώ πρόκειται για τους τρεις αγαπημένους μαθητές του Ιησού (Ιωάννη, Πέτρο/Κηφά και Ιάκωβο). Αυτός ο ισχυρισμός όμως δεν ισχύει, γιατί στις Πράξεις ΙΒ/12:2 διαβάζουμε ότι ο Ηρώδης **«εφόνευσε δια μαχαίρας τον ΙΑΚΩΒΟΝ τον αδελφόν του Ιωάννου»,** κατά συνέπεια ο Ιάκωβος στους Γαλάτες Β/2:9 είναι ο κατά σάρκα αδελφός Κυρίου Ιησού.

8. ΓΑΛΑΤΕΣ Α/1:18-19

«Έπειτα μετά έτη τρία ανέβην εις Ιεροσόλυμα, διά να γνωρίσω προσωπικώς τον Πέτρον, και έμεινα παρ' αυτώ ημέρας δεκαπέντε· άλλον δε των αποστόλων δεν είδον, ειμή* Ιάκωβον τον ΑΔΕΛΦΟΝ του Κυρίου *...»

Για μια ακόμα φορά παρατηρούμε ότι ο Παύλος ξεχωρίζει τον Ιάκωβο από τους υπόλοιπους ηγέτες της πρώτης εκκλησίας. Αυτό γίνεται γιατί ο Ιάκωβος ήταν, όχι ένα απλό ηγετικό στέλεχος της τότε εκκλησίας, αλλά ήταν ο "επίσκοπος", ο ποιμένας της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ και σε πνευματική θέση εξουσίας ήταν επάνω από όλους τους υπολοιπους αποστόλους και μαθητές του Ιησού Χριστού.

Στους Γαλάτες Β/2:9 είδαμε ότι αναφέρεται πρώτα ο Ιάκωβος και μετά ο Πέτρος, γεγονός που φανερώνει την κύρια και μοναδική θέση που κατείχε ο Ιάκωβος στην εκκλησία της Ιερουσαλήμ. Παρουσιαζόταν πάντοτε σαν ο κύριος υπεύθυνος για ότι γινόταν στην Ιερουσαλήμ και όταν γινόταν, αυτός ήταν πάντοτε εκεί. Αντίθετα, ο Πέτρος και ο Ιωάννης, σαν απόστολοι που ήσαν, έφευγαν για περιοδείες σε διάφορα μέρη.

◆ Την εξέχουσα θέση που είχε ο Ιάκωβος μέσα στην τοπική εκκλησία της Ιερουσαλήμ, τη θέση του ποιμένα, την επιβεβαιώνουν και οι παρακάτω μαρτυρίες της Καινής Διαθήκης:

(α) ΠΡΑΞΕΙΣ ΙΒ/12:17 «Και σείσας (ο Πέτρος) **εις αυτούς την χείρα διά να σιωπήσωσι, διηγήθη προς αυτούς πως ο Κύριος εξήγαγεν αυτόν εκ της φυλακής, και είπεν· Απαγγείλατε ταύτα προς τον ΙΑΚΩΒΟΝ και τους αδελφούς. Και εξελθών υπήγεν εις άλλον τόπον».**

Γιατί ο Πέτρος θέλει να πληροφορήσει τον Ιάκωβο για όσα συνέβησαν, και όχι τον Ιωάννη ή κάποιον άλλο; Η απάντηση αναφέρεται πιο κάτω: **«Και αφού αυτοί εσιώπησαν, απεκρίθη ο ΙΑΚΩΒΟΣ λέγων, άνδρες αδελφοί, ακούσατέ μοι....»** Όταν παρουσιάστηκε το μεγάλο πρόβλημα με τους Ιουδαΐζοντες, οι οποίοι ήθελαν να επιβάλλουν όλο το Μωυσαϊκό νόμο στους χριστιανούς που προέρχονταν από τους εθνικούς, έγινε μια γενική συγκέντρωση στην Ιερουσαλήμ, για να ληφθεί μια απόφαση για το πρόβλημα που δημιούργηθηκε και να δοθεί μια οριστική λύση σ' αυτό. Το περιστατικό αυτό αναφέρεται στο ΙΕ/15ο κεφάλαιο του βιβλίου των Πράξεων των Αποστόλων, όπου διαβάζουμε ότι, αφού μίλησαν ο Παύλος, ο Βαρνάβας και ο Πέτρος, τον τελικό λόγο τον είχε ο Ιάκωβος, ως υπεύθυνος της εκκλησίας.

(β) ΓΑΛΑΤΕΣ Β/2:11-12 «Ότε δε ήλθεν ο Πέτρος εις την Αντιόχειαν, ηναντιώθην εις αυτόν κατά πρόσωπον, διότι ήτο αξιόμεμπτος. Επειδή πριν έλθωσί τινές από του ΙΑΚΩΒΟΥ, συνέτρωγε με τους εθνικούς...»

Εδώ έχουμε μια ακόμα ισχυρή μαρτυρία για την υπεύθυνη θέση που κατείχε ο Ιάκωβος μέσα στο σώμα της εκκλησίας του Χριστού. Ο τρόπος με τον οποίο ο Παύλος χρησιμοποιεί το όνομα του Ιακώβου, δείχνει τη θέση και το κύρος που είχε ο Ιάκωβος μέσα στην εκκλησία της Ιερουσαλήμ. Ο Παύλος λέγει ότι ήρθαν **«τινές από του Ιακώβου».** Ο Ιάκωβος λοιπόν, ήταν γνωστός σαν αδελφός του Ιησού, μεταξύ όλων των πιστών της πρώτης εκκλησίας, ήταν ο «ΣΤΥΛΟΣ» και το «ΕΔΡΑΙΩΜΑ» της εκκλησίας του Χριστού, ήταν άνθρωπος με πνευματική ευθύνη.

9. Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Θ/9:5

«...Μη δεν έχομεν εξουσίαν να συμπεριφέρωμεν αδελφήν γυναίκα, ως και οι λοιποί απόστολοι και* οι ΑΔΕΛΦΟΙ του Κυρίου *και ο Κηφάς;»

Με τον τρόπο που ο Παύλος ερωτά εδώ τους πιστούς Κορίνθιους, δείχνει ότι στην Κόρινθο γνώριζαν για τους αδελ-φούς του Ιησού Χριστού. Το γεγονός αυτό σημαίνει ότι όλοι οι πστοί του πρώτου αιώνα γνώριζαν ότι ο Κύριος Ιησούς είχε κατά σάρκα αδελφούς και αδελφές. Πρέπει όμως να διευκρινίσουμε ότι τα αδέλφια αυτά του Ιησού, ήσαν από την Μαριάμ και τον Ιωσήφ, ενώ ο Ιησούς Πατέρα είχε τον ίδιο τον Θεό, εφόσον γεννήθηκε **«εκ Πνεύματος αγίου»** από την παρθένο Μαριάμ.

Σαν συμπέρασμα, για όσα αναφέραμε στο κεφάλαιο αυτό, μπορούμε να πούμε και να υποστηρίξουμε με βεβαιότητα και πάντοτε με βάση τον θεόπνευστο Λόγο του Θεού, ότι ο Κύριος Ιησούς είχε αδέλφια, που τα γνώριζε όλη η πρώτη εκκλησία, μεταξύ των οποίων ο Ιάκωβος ήταν ο πιο διακεκριμένος, έχοντας την ποίμανση της τοπικής εκκλησίας της Ιερουσαλήμ. Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι δύο από τις επιστολές στην Καινή Διαθήκη, έχουν γραφτεί από τους δύο αδελφούς του Ιησού Χριστού, τον Ιάκωβο και τον Ιούδα.

από τις εκδόσεις μας

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 27 - 2

Α΄ έκδοση: 01/1992 ❖ Β΄ έκδοση: 01/2018

Σελίδες 84

Το βιβλίο αυτό παρουσιάζει τον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ, ως το μοναδικό ΜΕΣΙΤΗ μας μεταξύ Θεού και ανθρώπων (Α΄ Τιμόθεου Β:5), είναι ο μοναδικός ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ μας στον ουρανό. Πρόκειται για μια πολύ απλή και κατανοητή παρουσίαση της ιεροσύνης του αναστημένου και ένδοξου Κυρίου Ιησού που κάθεται μέσα στο θρόνο του Πατέρα (Αποκάλυψη Γ:21) και μεσιτεύει για μας.

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ:

Το σκίσιμο του καταπετάσματος και το ιερατείο **-** Εξομολόγηση σε Θεό ή σε ανθρώπους; **-** Προσκύνηση αγίων και αγγέλων **-** Προσκύνηση εικόνων και γλυπτών **-** ΙΗΣΟΥΣ: Το υπέρ παν όνομα.

Το βιβλίο αυτό, μαζί με τα βιβλία **«ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ»** και **«ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ»** αποτελούν μια θαυμαστή ενότητα. Αν και το κάθε βιβλίο είναι αυτοτελές, το ένα συμπληρώνει το άλλο.

Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ

ΜΗΠΩΣ ΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΗΣΑΝ ΑΠΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΓΑΜΟ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ;

Μια πολύ δημοφιλής άποψη επάνω στο θέμα που εξετάζουμε είναι ότι δεν πρόκειται για «εξαδέλφια» του Ιησού Χριστού, αλλά για «αδέλφια» του Ιησού από προηγούμενο γάμο του Ιωσήφ και ότι η Μαριάμ δεν ήταν η πραγματική τους μητέρα, αλλά ήταν η μητριά τους. Σε απάντηση στο επιχείρημα αυτό, αναφέρουμε τα παρακάτω:

1. Η Αγία Γραφή **σε ΚΑΝΕΝΑ ΜΕΡΟ ΤΗΣ** δεν αναφέρει, ή έστω αφήνει να υπονοηθεί κάτι τέτοιο. Όποιος υποστηρίζει ή διδάσκει αυτή την άποψη, για να την στηρίξει και για να την τεκμηριώσει δεν έχει απολύτως καμιά βάση μέσα στον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή. Οι υποστηρίζοντες την άποψη αυτή, το μόνο που κατορθώνουν και το επιτυγχάνουν πάντοτε, είναι ότι προσθέτουν στον Λόγο του Θεού πράγματα και διδασκαλίες **που ο ίδιος ο Θεός ποτέ δεν είχε πει**, αλλά αυτοί ΟΛΟΙ θα έχουν να δώσουν λόγο μπροστά στο δίκαιο Κριτή κατά τη φοβερή ημέρα της κρίσης.

2. Μέσα στην Καινή Διαθήκη υπάρχουν τα παρακάτω εδάφια που αναφέρονται στον αρραβώνα του Ιωσήφ με τη Μαριάμ:

α) **ΛΟΥΚΑΣ Α/1:26-27** ***«Εν δε τω μηνί τω έκτω απεστάλη ο άγγελος Γαβριήλ υπό του Θεού εις πόλιν της Γαλιλαίας ονομαζομένην Ναζαρέτ, προς παρθένον* ηρραβωνισμένην *με άνδρα ονομαζόμενον* Ιωσήφ, *εξ οίκου Δαβίδ, και το όνομα της παρθένου* Μαριάμ*».***

β) **ΛΟΥΚΑΣ Β/2:3-5** ***«Και ήρχοντο πάντες να απογράφωνται, έκαστος εις την εαυτού πόλιν. Ανέβη δε και Ιωσήφ από της Γαλιλαίας εκ της πόλεως Ναζαρέτ εις την Ιουδαίαν εις την πόλιν του Δαβίδ, ήτις καλείται Βηθλεέμ, επειδή αυτός ήτο εκ του οίκου και της πατριάς του Δαβίδ, διά να απογραφή μετά της Μαριάμ της* ηρραβωνισμένης *με αυτόν εις γυναίκα, ήτις ήτο έγκυος».***

γ) **ΜΑΤΘΑΙΟΣ Α/1:18** ***«Του δε Ιησού Χριστού η γέννησις ούτως ήτο. Αφού* ηρραβωνίσθη η μήτηρ *αυτού Μαρία μετά του Ιωσήφ, πριν συνέλθωσιν, ευρέθη εν γαστρί έχουσα εκ Πνεύματος Αγίου».***

Αυτά αναφέρει η Αγία Γραφή για τον Ιωσήφ και τίποτε άλλο για το παρελθόν του. Όποιος λοιπόν υποστηρίζει άλλες θέσεις και αντίθετες γνώμες, εκτός από αυτές που αναφέρει η ίδια η Γραφή, το κάνει αυθαίρετα και τελείως αβάσιμα και διαστρεβλώνει τις αλήθειες του Λόγου του Θεού.

Στο Ματθαίο Α/1:18 υπάρχει και μια βασική λεπτομέρεια. Λέγει **«πριν συνέλθωσιν»,** δηλαδή «πριν έρθουν σε γαμήλια επαφή μαζί», τότε η Μαριάμ **«ευρέθη εν γαστρί έχουσα εκ Πνεύματος αγίου»,** δηλαδή έμεινε έγκυος με υπερφυσική θεία ενέργεια, που σημαίνει ότι μετά, αφού γέννησε **«συνήλθε»** με τον Ιωσήφ, τον οποίο στο μεταξύ είχε λάβει ως σύζυγο, όπως θα δούμε στη συνέχεια, με περισσότερες λεπτομέρειες.

3. Ο Λουκάς στο Ευαγγέλιό του περιγράφει τις συνθήκες, κάτω από τις οποίες γεννήθηκε ο Ιησούς Χριστός και αναφέρεται στην απογραφή του πληθυσμού που διέταξε να γίνει ο Καίσαρας Αύγουστος. Ο Ιωσήφ λοιπόν μαζί με την Μαριάμ έπρεπε να πάνε και αυτοί στη γενέτειρά τους για να απογραφούν.

Το εύλογο ερώτημα που γενιέται είναι πολύ απλό: **«Εάν ο Ιωσήφ, είχε παιδιά από άλλο προηγούμενο γάμο, δεν θα έπρεπε να τα πάρει μαζί του για να απογραφούν και αυτά;»**

Και εφόσον θα ήσαν από προηγούμενο γάμο του Ιωσήφ, θα έπρεπε να ήσαν μικρής ηλικίας, γιατί τον Ιάκωβο, που λογίζεται ο μεγαλύτερος από τα υπόλοιπα αδέλφια του Ιησού, τον σκότωσαν το 70 μ.Χ., που σημαίνει ότι, όταν γεννήθηκε ο Ιησούς Χριστός, δεν θα έπρεπε να ήταν παραπάνω από είκοσι ετών. Αυτή όμως η διαπίστωση, οδηγεί στο λογικό συμπέρασμα ότι τα άλλα αδέλφια Του και οι αδελφές Του θα ήσαν μικρότερα σε ηλικία, γεγονός που σημαίνει ότι θα είχαν πλήρη εξάρτηση από τον πα-

τέρα τους, τον Ιωσήφ.

Άρα ο Ιωσήφ, θα έπρεπε να είχε πάρει μαζί του στη Βηθλεέμ και τα άλλα παιδιά του για να απογραφούν, δεν μπορούσε να παρακούσει στη διαταγή του Καίσαρα. **Ο Λόγος του Θεού ΠΟΥΘΕΝΑ ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΕΙ κάτι τέτοιο.** Αντίθετα, ο Λουκάς στο κεφάλαιο Β/**2:**3-4 αναφέρει:

> ***«Και ήρχοντο πάντες να απογράφωνται, έκαστος εις την εαυτού πόλιν. Ανέβη δε και Ιωσήφ από της Γαλιλαίας εκ της πόλεως Ναζαρέτ εις την Ιουδαίαν εις την πόλιν του Δαβίδ, ήτις καλείται Βηθλεέμ, επειδή αυτός ήτο εκ του οίκου και της πατριάς του Δαβίδ, διά να απογραφή*** **μετά της Μαριάμ** ***της ηρραβωνισμένης*** (αρχ. κείμενο **"εμνηστευμένη"**) ***με αυτόν*** **εις ΓΥΝΑΙΚΑ,** ***η οποια ήτο έγκυος».***

4. Όταν γεννήθηκε ο Ιησούς, ο Λόγος του Θεού μας αναφέρει αρκετές λεπτομέρειες για την οικογενειακή κατάσταση του Ιωσήφ και αυτό θα το δούμε από τρεις περιπτώσεις**:**

α) **<u>ΠΟΙΜΕΝΕΣ</u>:** Όταν ήρθαν **οι ΠΟΙΜΕΝΕΣ** για να προσκυνήσουν τον Μεσσία στη φάτνη, ο Λουκάς γράφει ότι **«ήλθον μετά σπουδής, και εύρον και την ΜΑΡΙΑΜ και τον ΙΩΣΗΦ, και το ΒΡΕΦΟΣ κείμενον εν τη φάτνη...»** (Λουκάς Β/**2:**16). Που είναι λοιπόν τα άλλα παιδιά του Ιωσήφ από τον πρώτο υποτιέμενο γάμο του**;** Εδώ βλέπουμε να είναι μόνον ο Ιωσήφ, η Μαριάμ και το βρέφος.

β) **<u>ΣΟΦΟΙ ΑΝΑΤΟΛΗΣ</u>:** Μετά από δύο χρόνια, όταν ήρθαν οι σοφοί **ΜΑΓΟΙ** από την Ανατολή για να προσκυνήσουν τον νεογέν-[νητο βασιλιά, ο Ματθαίος γράφει ότι αυτοί **«...ελθόντες εις την οικίαν, εύρον το ΠΑΙΔΙΟΝ μετά ΜΑΡΙΑΣ της μητρός αυτού, και πεσόντες προσεκύνησαν αυτό, και ανοίξαντες τους θησαυρούς αυτών, προσέφεραν εις αυτό δώρα, χρυσόν και λίβανον και σμύρναν»** (Ματθαίος Β/**2:**11)**.** Εδώ βλέπουμε για μια ακόμα φορά ότι η Αγία Γραφή δεν αναφέρει το παραμικρό για την ύπαρξη άλλων παιδιών.

Εάν πράγματι ο Ιωσήφ είχε άλλα παιδιά, δεν θα έπρεπε να ήσαν και αυτά στο σπίτι του πατέρα τους και μαζί με τη Μαριάμ, η οποία θα τα φρόντιζε**;** Ο Λόγος του Θεού όμως αποσιωπά τελείως μια τέτοια περίπτωση**.**

γ) **<u>ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΥΡΙΟΥ</u>:** Όταν ο **Ηρώδης** διέταξε να θανατωθούν τα παιδιά από δύο ετών και κάτω, γιατί αυτός ήταν ο χρόνος που εξακρίβωσε από τους μάγους ότι γεννήθηκε ο Μεσσίας (βλ. Ματθαίος Β/**2:**16). **ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΥΡΙΟΥ** φανερώνεται στον Ιωσήφ σε όνειρο και τον ειδοποιεί να φύγει για την Αίγυπτο, ώστε το βρέφος να σωθεί από τη μανία του Ηρώδη. Ο άγγελος είπε στον Ιωσήφ **«...Εγερθείς παράλαβε το ΠΑΙΔΙΟΝ και την ΜΗΤΕΡΑ αυτού και φεύγε εις Αίγυπτον, και έσο** (μείνε) **εκεί εωσού είπω σοι, διότι μέλλει ο Ηρώδης να ζητήση το παιδίον, δια να απολέση αυτό»** (Ματθαίος Β/**2:**13). Και εδώ, δεν γίνεται καμία μνεία για τα υποτιθέμενα παιδιά του Ιωσήφ, παρά μόνο αναφέρονται οι **τρεις** τους, δηλαδή αυτός (ο Ιωσήφ), η Μαριάμ και το βρέφος**.**

Βλέπουμε λοιπόν με σαφή και καθαρό τρόπο ότι, το να υποστηρίζει κάποιος πως ο Ιωσήφ είχε παιδιά από προηγούμενο γάμο, δεν στηρίζεται πουθενά μέσα στην Καινή Διαθήκη. Αντίθετα, για πρώτη φορά αναφέρονται τα παιδιά αυτά, όταν ο Ιησούς ήταν ηλικίας τριάντα ετών και είχε ήδη αρχίσει τη δημόσια διακονία Του. Αυτό το γεγονός, μας οδηγεί στο μόνο σωστό και βάσιμο συμπέρασμα ότι ο Κύριος Ιησούς ήταν ο **πρωτότοκος** γιος της Μαριάμ, μετά ακολούθησε ο **δευτερότοκος** Ιάκωβος, και κατόπιν τα υπόλοιπα παιδιά.

◆ Θα πρέπει να αναφέρουμε ότι οι πληροφορίες που μας δίνει η Αγία Γραφή για τον Ιωσήφ είναι ελάχιστες. Σύμφωνα με τη γενεαλογία του Ιησού, που παραθέτουν ο Ματθαίος και ο Λουκάς, ο Ιωσήφ καταγόταν από τον οίκο του Δαβίδ, πλην όμως ο Ματθαίος αναφέρει ότι ήταν γιος του Ιακώβ (Ματθαίος Α/**1:**16). ενώ ο Λουκάς αναφέρει ότι ήταν γιος του Ηλί (Λουκάς Γ/**3:**23). Ο Ιωσήφ ήταν γνωστός στους Ιουδαίους (βλ. Ιωάννης ς'/**6:**42), αλλά οι τέσσερις ευαγγελιστές, μετά τη γέννηση του Ιησού, δεν αναφέρουν τίποτα γι' αυτόν, παρά μόνο το γεγονός της επίσκεψής του στην Ιερουσαλήμ, μαζί με την Μαριάμ, για να εορτάσουν το Πάσχα, όταν ο Ιησούς Χριστός ήταν σε ηλικία δώδεκα ετών (Λουκάς Β/**2:**41-52). Δεν γνωρίζουμε τίποτα άλλο, ούτε πότε πέθανε**.**

Μια ημέρα η Μαριάμ, ενώ ήταν ακόμα αρραβωνιασμένοι με τον Ιωσήφ, του λέγει πως ήταν έγκυος, χωρίς να έχει πάει ποτέ με

άνδρα! Ο Ιωσήφ ταράχθηκε πάρα πολύ, όταν έμαθε ότι η Μαριάμ, ήταν έγκυος, χωρίς να έχει σχέσεις μαζί του, γιατί δεν μπορούσε να πιστέψει ότι συνέλαβε με υπερφυσικό τρόπο ***«εκ Πνεύματος αγίου».*** Πως ήταν δυνατόν να τον κοροϊδέψει και να τον εξαπατήσει; Ποιος πιστεύει τέτοιες ανόητες δικαιολογίες, ότι έμεινε έγκυος, χωρίς να έχει γνωρίσει άνδρα; Και τώρα, τι έπρεπε να κάνει; Ο νόμος του Μωυσή, όταν μια γυναίκα είχε συλληφθεί για μοιχεία, ήταν πολύ σκληρός, έπρεπε να θανατωθεί με λιθοβολισμό και όλοι σε λίγο θα έβλεπαν ότι η Μαριάμ ήταν έγκυος, χωρίς όμως να είναι παντρεμένη (βλ. Δευτερονόμιο ΚΒ/**22:**23-24, Λευιτικό Κ/**20:**10, Ιωάννης Η/**8:**3-4)**.**

Αγαπούσε πάρα πολύ την Μαριάμ και δεν ήθελε να της συμβεί κανένα κακό. Επειδή ήταν δίκαιος και μη θέλοντας να την εκθέσει για την «απιστία» της όπως νόμιζε, γεγονός που θα σήμαινε τον βέβαιο θάνατό της με λιθοβολισμό, αποφάσισε να την διώξει κρυφά. Η απόφασή του αυτή δεν πραγματοποιήθηκε, γιατί άγγελος Κυρίου του φανερώθηκε στον ύπνο του σε όνειρο και του αποκάλυψε ότι **«το εν αυτή γεννηθέν είναι ΕΚ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΑΓΙΟΥ...»** και ότι το παιδί αυτό **«θέλει σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών»** (βλ. Ματθαίος Α/**1:**18-25)**.**

Κατά την απογραφή που διέταξε ο Καίσαρας Αύγουστος, ο Ιωσήφ μαζί με την Μαριάμ πήγαν στην Βηθλεέμ, όπου και γεννήθηκε ο Ιησούς. Ο Ιωσήφ ήταν μαζί με την Μαριάμ, όταν οι ποιμένες ήρθαν να προσκυνήσουν το βρέφος, καθώς και όταν, μετά από σαράντα ημέρες, έφεραν τον Ιησού στο ναό για να Τον αφιερώσουν. Μετά από δύο έτη, παρέλαβε την Μαριάμ και τον μικρό Ιησού και έφυγαν για την Αίγυπτο, όπως τους διέταξε ο άγγελος του Κυρίου, για να αποφύγουν τη θανάτωσή Του που διέταξε ο Ηρώδης (βλ. Ματθαίος Β/**2:**13-19). Μετά το θάνατο του Ηρώδη επέστρεψαν στην Ναζαρέτ.

Ο Ιωσήφ κάθε χρόνο μετέβαινε στην Ιερουσαλήμ για να εορτάσει το Πάσχα (Λουκάς Β/**2:**41). Στο επάγγελμα ήταν «τέκτων», δηλ. ξυλουργός και ασφαλώς την τέχνη αυτή την είχε διδάξει και στον Ιησού (βλ. Ματθαίος ΙΓ/**13:**55**,** Μάρκος ς΄/**6:**3). Όταν ο Ιησούς, σε ηλικία τριάντα ετών, άρχισε τη δημόσια διακονία Του, ο Ιωσήφ **πιθανόν** (δεν το γνωρίζουμε) να βρισκόταν στη ζωή, αλλά μπορούμε να συμπεράνουμε ότι κατά την περίοδο των παθών

του Ιησού είχε ήδη πεθάνει, καθόσον δεν αναφέρεται πουθενά.

Αυτά είναι τα μόνα πληροφοριακά στοιχεία που μας δίνει η Καινή Διαθήκη για τον δίκαιο αυτό άνδρα, τον Ιωσήφ, δεν γνωρίζουμε τίποτε άλλο. Όλα τα υπόλοιπα, ότι για παράδειγμα είχε παιδιά από προηγούμενο γάμο, κλπ., είναι μόνο θεωρίες και υποθέσεις, που δεν μπορούν να αποδειχθούν. Εμείς μένουμε στηριγμένοι μόνο σ΄ αυτά που αναφέρει ο αληθής Λόγος του Θεού και δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να προσθέτουμε ή να αφαιρούμε από τον Λόγο του Θεού.

Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ

ΜΗΠΩΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΣΑΝ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ;

Είναι αρκετά αποδεκτή από την πλειοψηφία των χριστιανών των κατεστημένων δογμάτων η άποψη ότι τα αναφερόμενα στην Αγία Γραφή ως "αδέλφια" του Ιησού Χριστού είναι στην πραγματικότητα "εξαδέλφια" Αυτού και πιο συγκεκριμένα είναι παιδιά του Κλωπά και της Μαρίας, της αδελφής της μητέρας Του. Για να τεκμηριώσουν την άποψη αυτή, παραθέτουν τα παρακάτω επιχειρήματα:

1. **ΠΡΩΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ:** Ο Ιωάννης στο ομώνυμο Ευαγγέλιό του αναφέρει ποιες ήσαν οι γυναίκες που βρισκόντουσαν κοντά στη σταύρωση του Ιησού. Στο εδάφιο ΙΘ/**19:**25 γράφει ότι **«Ίσταντο δε πλησίον τον σταυρόν του Ιησού, η μήτηρ Αυτού, και η αδελφή της μητρός Αυτού, Μαρία** (γυνή) **του Κλωπά, και Μαρία η Μαγδαληνή»».** Εδώ βλέπουμε τρεις γυναίκες: **(α)** Την Μαριάμ, τη μητέρα του Ιησού, **(β)** Την Μαρία, τη σύζυγο του Κλωπά και αδελφή της Μαριάμ, και **(γ)** Την Μαρία τη Μαγδαληνή. Μερικοί σχολιαστές της Γραφής πιστεύουν ότι εδώ αναφέρονται τέσσερις και όχι τρεις γυναίκες, οι οποίες κατά σειρά είναι: **(α)** Η μητέρα του Ιησού, **(β)** Η αδελφή της μητέρας Του, χωρίς να κατονομάζεται ποια είναι, **(γ)** Η Μαρία του Κλωπά, και **(δ)** Η Μαρία η Μαγδαληνή.

Η **παράδοση** αναφέρει ότι η Μαριάμ ήταν κόρη του Ιωακείμ και της Άννας. Τα τέσσερα Ευαγγέλια περί αυτού δεν αναφέρουν τίποτα. Πολλοί πιστεύουν ότι η Μαριάμ ήταν μοναχοπαίδι, κατά συνέπεια δεν μπορεί να είχε αδελφή, όπως αναφέρεται στο Ιωάννη ΙΘ/**19:**25, δεν μπορεί δηλαδή η Μαρία του Κλωπά να ήταν αδελφή της. Άρα, κατά την άποψή τους, κάποια άλλη έννοια έχει η φράση **«η αδελφή της μητρός Αυτού»** που αναφέρει ο Ιωάννης. Γι΄ αυτό βγάζουν το συμπέρασμα οι υποστηρίζοντες την άποψη αυτή ότι, οι λέξεις “αδελφός” ή “αδελφή” μέσα στη Αγία Γραφή, δεν έχουν την κατά γράμμα έννοιά τους, αλλά έχουν τη γενική έννοια του συγγενούς και στην περίπτωση που εξετάζουμε έχουν την έννοια του “εξάδελφου”. Αυτό είναι μια αυθαίρετη γραμματική ερμηνεία

2. **ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ:** Ένα άλλο επιχείρημα που προβάλλουν είναι ότι η Μαρία και ο Κλωπάς είχαν δύο παιδιά, που τα ονόματά τους ήταν Ιωσής και Ιάκωβος. Στο Ματθαίος ΚΖ/**27:**55-56 γράφει: **«Ήσαν δε εκεί γυναίκες πολλαί, από μακρόθεν θεωρούσαι, αίτινες ηκολούθησαν τον Ιησούν από της Γαλιλαίας, υπηρετούσαι Αυτόν, μεταξύ των οποίων ήτο Μαρία η Μαγδαληνή, και Μαρία η μήτηρ του Ιακώβου και Ιωσή, και η μήτηρ των υιών Ζεβεδαίου».** Και εδώ βλέπουμε τρεις γυναίκες**: (α)** Μαρία η Μαγδαληνή, **(β)** Μαρία η μητέρα του Ιακώβου και του Ιωσή, και **(γ)** η μητέρα των υιών του Ζεβεδαίου, που ήσαν οι μαθητές του Ιησού, Ιάκωβος και Ιωάννης.

Ο Μάρκος περιγράφοντας το ίδιο γεγονός αναφέρει ότι **«Ήσαν δε και γυναίκες από μακρόθεν θεωρούσαι, μεταξύ των οποίων ήτο και Μαρία η Μαγδαληνή, και Μαρία η μήτηρ του Ιακώβου του μικρού και του Ιωσή, και η Σαλώμη, αίτινες και, ότε ήτο εν τη Γαλιλαία, ηκολούθουν Αυτόν, και υπηρέτουν Αυτόν»»** (Μάρκος ΙΕ/**15:**40-41). Εδώ αναφέρονται πάλι οι τρεις ίδιες γυναίκες, με επί πλέον λεπτομέρειες**:**

α) Αναφέρεται το όνομα της μητέρας των υιών του Ζεβεδαίου, Σαλώμη. Πολλοί σχολιαστές της Βίβλου πιστεύουν ότι ήταν αδελφή της Μαριάμ, της μητέρας του Ιησού, στηρίζοντας την άποψη στο Ιωάννης ΙΘ/**19:**25, όπου η φράση **«η αδελφή της μητρός Αυτού»** αναφέρεται στην Σαλώμη. Βέβαια, αυτές είναι εικασίες και θεωρίες και δεν έχουν κανένα στήριγμα μέσα στην Αγία Γραφή.

β) Μία άλλη λεπτομέρεια είναι ότι ο ένας από τους δύο γιους της Μαρίας του Κλωπά ο Ιάκωβος αποκαλείται “μικρός”, χαρακτηριστικό στοιχείο για να ξεχωρίζει, ή από κάποιον άλλο Ιάκωβο μεγαλύτερό του, ή είναι ο μικρότερος της οι-

κογένειας και αποκαλείται έτσι, για να διακρίνεται από τον μεγαλύτερο, όπως συνήθως γίνεται και σήμερα.

Ο Μάρκος στο επόμενο κεφάλαιο αναφέρει: **«Και αφού επέρασε το σάββατον, Μαρία η Μαγδαληνή, και Μαρία η** (μήτηρ) **του Ιακώβου, και η Σαλώμη, ηγόρασαν αρώματα, δια να έλθωσι και αλείψωσιν Αυτόν...»** (Μάρκος Ις΄/**16**:1). Εδώ αναφέρεται το ίδιο με το Μάρκος ΙΕ/**15**:40, με μόνη διαφορά ότι παραλείπεται ο Ιωσής, ενώ αντίθετα, στο ακριβώς προηγούμενο εδάφιο παραλείπεται ο Ιάκωβος**: «Η δε Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία** (η μήτηρ) **του Ιωσή έβλεπον που τίθεται»** (Μάρκος ΙΕ/**15**:47). Στη δεύτερη περίπτωση πολλοί δέχονται ότι δεν πρόκειται για την **«Μαρία, τη ΜΗΤΕΡΑ του Ιωσή»,** αλλά πρόκειται για την **«Μαρία, τη ΣΥΖΥΓΟ του Ιωσή»**, καθόσον η λέξη «η μήτηρ», που βρίσκεται μέσα σε παρένθεση είναι προσθήκη και δεν υπάρχει στο αρχαίο κείμενο. Το ερώτημα είναι «ποια άποψη είναι η σωστή**;**»

Στο Ματθαίο ΚΖ/**27**:55-56 και στο Μάρκος ΙΕ/**15**:40-41 αναφέρεται ότι οι γιοι της Μαρίας του Κλωπά ονομάζονταν **ΙΑΚΩΒΟΣ** και **ΙΩΣΗΣ**. Επειδή τα ονόματα των τεσσάρων αδελφών του Ιησού είναι **ΙΑΚΩΒΟΣ**, **ΙΩΣΗΣ**, **ΣΙΜΩΝ** και **ΙΟΥΔΑΣ** (βλ. Ματθαίος ΙΓ/**13**:54-56) και τα δύο από αυτά (Ιάκωβος - Ιωσής) συμπίπτουν με τα ονόματα των δύο γιων της Μαρίας του Κλωπά, τους ταυτίζουν και πιστεύεται ότι είναι τα ίδια πρόσωπα. Κατά συνέπεια οι λεγόμενοι "αδελφοί" του Ιησού, δεν είναι πραγματικά αδέλφια Του, αλλά "εξαδέλφια" Του. Και είναι "εξαδέλφια" του Ιησού, **ή** από τη συγγένεια της μητέρας Του, εφόσον η Μαρία του Κλωπά είναι αδελφή της, **ή** από τη συγγένεια του (θετού) πατέρα του, του Ιωσήφ, ο οποίος σύμφωνα με την παράδοση φέρεται σαν αδελφός του Κλωπά**.**

Διευκρινίζουμε ότι το όνομα **«Μαρία»** (που είναι ο εξελληνισμένος τύπος του Εβραϊκού ονόματος «Μίριαμ» ή «Μύριαμ»), ήταν πολύ συνηθισμένο στην Ιουδαϊκή κοινωνία. Συνηθιζόταν οι θυγατέρες του Ισραήλ να παίρνουν το όνομα "Μίριαμ" (Μαρία) προς τιμή της αδελφής του Μωυσή και του Ααρών. Η Μίριαμ όταν ήταν μικρή παρατηρούσε από μακριά τη διάσωση του βρέφους Μωυσή από τη θυγατέρα του Φαραώ, και όταν βεβαιώθηκε

για την οριστική σωτηρία του, προθυμοποιήθηκε να της βρει Εβραία τροφό για το βρέφος και την οδήγησε στη φυσική μητέρα του, την Ιωχαβέδ (βλ. Έξοδος Β/**2**:4-8**,** Αριθμοί Κς΄/**26**:59**,** Α΄ Χρονικών **ς΄/6**:3**,** κλπ**).**

Μετά την έξοδο των Ισραηλιτών από την Αίγυπτο και τη διέλευση της Ερυθράς Θάλασσας, η **Μίριαμ** επικεφαλής ομάδας γυναικών, έψαλαν με τύμπανα και χορούς ύμνους γιατί ο Κύριος έριξε τους Αιγύπτιους στη θάλασσα (βλ. Έξοδος ΙΕ/**15:**20-21). Ο προφήτης Μιχαίας την αναφέρει, μαζί με τους δύο αδελφούς της, **Μωυσή** και **Ααρών**, σαν ηγέτιδα μέσα στο λαό Ισραήλ. Στο κείμενο αναγράφεται **"Μαριάμ"** (βλ. Μιχαίας κεφ. ς΄/**6:**4)**.**

Γι' αυτό τον λόγο, ήταν συνηθισμένο οι θυγατέρες του Ισραήλ να φέρουν το όνομα "Μίριαμ". Μέσα στην Καινή Διαθήκη βλέπουμε ότι Μαρία λεγόταν και η αδελφή του Λάζαρου και της Μάρθας (βλ. Ιωάννης ΙΑ/**11**:1**,** Λουκάς Ι΄/**10**:42**,** κλπ). Μαρία λεγόταν και η μητέρα του απόστολου Ιωάννη (βλ. Πράξεις ΙΒ/**12**:1-16, κλπ)**.** Επίσης Μαρία λεγόταν και η αμαρτωλή γυναίκα που στο σπίτι του Φαρισαίου Σίμωνα άλειψε τα πόδια του Ιησού και που πολλοί την ταυτίζουν, χωρίς στήριγμα στην Γραφή, με την Μαγδαληνή (βλ. Λουκάς Ζ/**7**:36-50). Πρέπει λοιπόν, όταν συναντάμε στην Αγία Γραφή το όνομα "Μαρία" να είμαστε πάρα πολύ προσεκτικοί και να μη βγάζουμε αμέσως δικά μας συμπεράσματα, αλλά να εξετάζουμε με προσοχή ποια είναι η "Μαρία" αυτή, όπως κάνουμε και στη μελέτη μας αυτή**.**

Μέχρι τώρα είδαμε ότι, αυτοί που υποστηρίζουν ότι τα φερόμενα ως αδέλφια του Ιησού, είναι «εξαδέλφια» Του, στηρίζονται κατά βάση σε εικασίες, θεωρίες και υποθέσεις. Γι' αυτό θα ήθελα, με συντομία, να αναφέρουμε αυτές τις υποθέσεις**:**

1. **Υπόθεση είναι** ότι στον Ιωάννη ΙΘ/**19**:25 αναφέρονται τρεις ή ή τέσσερις γυναίκες. Ποια είναι η αλήθεια**;**
2. **Υπόθεση είναι** για το ποια είναι η αδελφή της Μαριάμ. Είναι η γυναίκα του Κλωπά**;** Ή είναι κάποια άλλη που δεν αναφέρεται το όνομά της, σύμφωνα με το εδάφιο Ιωάννης ΙΘ/**19**:25**;** Μήπως είναι η Σαλώμη, σύμφωνα με τα εδάφια Μάρκος ΙΕ/**15**:40-41; Ποια είναι τέλος πάντων η αλήθεια**;**

3. **Υπόθεση είναι** ότι η Μαριάμ ήταν μοναχοπαίδι του Ιωακείμ και της Άννας, γεγονός που στηρίζεται στην ανθρώπινη παράδοση και όχι στην θεόπνευστη Αγία Γραφή.

4. **Υπόθεση είναι** ότι στο εδάφιο Μάρκος ΙΕ/**15:**47 η «Μαρία του Ιωσή» είναι **ή** «η ΜΗΤΕΡΑ του Ιωσή», **ή** «η ΣΥΖΥΓΟΣ του Ιωσή».

5. **Υπόθεση είναι** ότι η Μαρία του Κλωπά είναι αδελφή της Μαριάμ, αφού πολλοί δέχονται ότι η Μαριάμ ήταν μοναχοπαίδι και κατά συνέπεια πιστεύουν ότι στο Ιωάννης ΙΘ/**19:**25 αναφέρονται τέσσερις γυναίκες, η δε εκεί αναφερόμενη ως **«αδελφή της μητρός Αυτού»** είναι "εξαδέλφη".

6. **Υπόθεση είναι** ότι ο Κλωπάς είναι αδελφός του Ιωσήφ (και εδώ στηρίζονται στην ανθρώπινη παράδοση και όχι στην Αγία Γραφή).

Άρα, σύμφωνα με τη λογική αυτή των υποθέσεων, έχουμε το δικαίωμα να κάνουμε και εμείς τρεις ποθέσεις:

(1) **Υπόθεση είναι** ότι και οι αναφερόμενοι γιοι της Μαρίας του Κλωπά, Ιάκωβος και Ιωσής, είναι τα ίδια πρόσωπα με τους δύο από τους αναφερόμενους στο Ματθαίο ΙΓ/**13:**54-56 ως αδελφούς του Κυρίου, Ιάκωβος, Ιωσής, Σίμων και Ιούδας. Ποιος λοιπόν έχει δίκιο**;**

(2) **Υπόθεση είναι** ότι και οι αναφερόμενοι γιοι του Ιωσήφ είναι από τον πρώτο του γάμο, πριν την Μαριάμ.

(3) **Υπόθεση είναι** ότι οι αναφερόμενοι στην Αγία Γραφή "αδελφοί και αδελφές" του Ιησού είναι "εξαδέλφια" Του, και σαν υπόθεση δεν είμαστε υποχρεωμένοι να την αποδεχτούμε**.**

Μπορούμε λοιπόν να στηρίξουμε και να διδάξουμε μια άποψη, οποιαδήποτε άποψη και να είναι αυτή, που στηρίζεται μόνο σε υποθέσεις; **Ποιος** είναι αυτός που θα τολμήσει με παρρησία να ισχυριστεί ενώπιον του Θεού πως, όπου ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού λέγει "αδελφοί του Κυρίου" είναι "εξάδελφοι" Αυτού; **Ποιος** ειλικρινής θα κάνει μια τόσο παράτολμη ενέργεια, γνωρίζοντας ότι δεν έχει το δικαίωμα να προσθέσει **«ιώτα έν ή μία κεραία»**

στον Λόγο του Θεού**;**

3. **ΤΡΙΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ:** Ένα άλλο επιχείρημα, είναι αυτό που παραθέτουν οι υποστηρίζοντες την παραπάνω άποψη, είναι ότι στην Παλαιά Διαθήκη σε πολλά σημεία η λέξη «αδελφός» έχει τη γενικότερη έννοια του συγγενούς και για να τη στηρίξουν την άποψη αυτή αναφέρουν τις ακόλουθες περιπτώσεις**:**

α) Στη Γένεση ΙΓ/**13**:7-8 γράφει **«...Και συνέβη έρις μεταξύ των ποιμένων των κτηνών του Άβραμ, και των ποιμένων των κτηνών του Λωτ, οι δε Χαναναίοι και οι Φερεζαίοι κατώκουν τότε την γην. Είπε δε ο Άβραμ προς τον Λωτ, Ας μη ήναι, παρακαλώ, έρις μεταξύ εμού και σου, και μεταξύ των ποιμένων μου και των ποιμένων σου, διότι ΑΔΕΛΦΟΙ (**είμεθα**) ημείς»**. Στην περίπτωση εδώ, ναι μεν υπήρχε συγγένεια μεταξύ Αβραάμ και Λωτ (θείος και ανηψιός), και πιθανόν ανάμεσα στους ποιμένες τους να υπήρχαν οικογένειες, με συγγενικούς μεταξύ τους δεσμούς, αλλά λέγοντας ο Αβραάμ **«διότι ΑΔΕΛΦΟΙ είμεθα ημείς»** αναφέρεται σε δεσμούς εθνικούς, θρησκευτικούς, κοινωνικούς, φιλίας, κλπ., κάτι που και εμείς σήμερα χρησιμοποιούμε μεταφορικά τον όρο "αδελφέ" για να εκφράσουμε έναν πιο στενότερο δεσμό με κάποιον, όπως θα δούμε παρακάτω και στην (γ) περίπτωση.

β) Γνωρίζουμε ότι ο Ισμαήλ, γιος του Αβραάμ και της δούλης του Άγαρ, δεν είχε άλλα αδέλφια, όπως επίσης και ο Ιακώβ είχε μόνον ένα αδελφό, τον Ησαύ. Μέσα όμως στην Παλαιά Διαθήκη αναφέρονται ως αδελφοί τους, του μεν Ισμαήλ στη Γένεση ΚΕ/**25:**18, του δε Ιακώβ στη Γένεση ΛΑ/**31:**46**.**

γ) Στο Νεεμία ΙΑ/**11:**10 διαβάζουμε**: «Εκ των ιερέων, Ιεδαΐας ο υιός του Ιωϊαρίβ, Ιαχείν, Σεραΐας ο υιός του Χελκία, υιού Μεσουλλάμ, υιού Σαδώκ, υιού Μεραΐθ, υιού Αχιτώβ, άρχων του οίκου του Θεού. Και ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΥΤΩΝ, οι ποιούντες το έργον του οίκου** (ήσαν) **ΟΚΤΑΚΟΣΙΟΙ ΕΙΚΟΣΙΔΥΟ...»** Φυσικά εδώ η Γραφή δεν αναφέρεται σε κατά σάρκα αδελφούς, γιατί ο αριθμός των αδελφών είναι υπερβολικός (822), αλλά αναφέρεται σε δεσμούς εθνικούς, πίστης, κλπ..

Αλλού η Γραφή αναφέρει ακόμα μεγαλύτερο αριθμό "αδελφών", όπως για παράδειγμα στο Α΄ Χρονικών Θ/**9:**13 **«...Και ΟΙ Α-**

ΔΕΛΦΟΙ ΑΥΤΩΝ, αρχηγοί των πατρικών οίκων αυτών, ΧΙΛΙΟΙ ΕΠΤΑΚΟΣΙΟΙ ΕΞΗΚΟΝΤΑ, δυνατοί εν ισχύϊ, (άξιοι**) δια το έργον της υπηρεσίας του οίκου του Κυρίου»**. Εδώ μας αναφέρει 1.760 «αδελφούς», που φυσικά΄δεν ήσαν "κατά σάρκα" αδελφοί.

Το ίδιο παρατηρούμε και στην Καινή Διαθήκη, ο όρος "αδελφοί" έχει πνευματική έννοια. Όλοι οι πιστοί, οι αναγεννημένοι με το άγιο Πνεύμα του Θεού, αποκαλούνται "αδελφοί". Όπως τα σαρκικά αδέλφια συνδέονται μεταξύ τους με δεσμούς αίματος, κυκλοφορεί δηλ. μέσα στις φλέβες τους το αίμα των γονιών τους, έτσι και οι αναγεννημένοι πιστοί συνδέονται μεταξύ τους με το πολύτιμο αίμα του Ιησού Χριστού, είναι μεταξύ τους **«πνευματικά αδέλφια»,** γιατί ο Ιησούς πρόσφερε το αίμα Του για την αιώνια σωτηρία τους.

Ο απόστολος Παύλος βλέπουμε να αποκαλεί, μέσα στις επιστολές του κατ' επανάληψη, όλους τους πιστούς “αδελφούς” (βλ. Ρωμαίους Α/**1:**13, Ζ/**7:**1,4**,** Α' Κορινθίους Α/**1:**10**,** Β΄ Κορινθίους Α/**1:**8**,** Γαλάτες Α/**1:**2,11**,** Κολοσσαείς Α/**1:**2**,** Α' Θεσσαλονικείς Α/**1:**4, Β/**2**:1,9,14, Δ/**4**:13**,** Β' Θεσσαλονικείς Β/**2:**1,13,15**,** κλπ.

Στην περίπτωση αυτή, φαίνεται με πολύ σαφήνεια ότι ο όρος «αδελφοί» δεν αναφέρεται σε **συγγενικούς** δεσμούς, έστω και με την ευρεία έννοια, αλλά αναφέρεται σε καθαρά **πνευματικούς** δεσμούς. Κατά συνέπεια, δεν μπορούμε να στηρίξουμε την άποψη, γενικεύοντάς την, ότι όπου στην Καινή Διαθήκη αναφέρεται «αδελφοί», σημαίνει «εξάδελφοι».

Πιστεύω ότι το τρίτο επιχείρημα που εξετάζουμε και στο οποίο στηρίζεται μια μερίδα χριστιανών, επικαλούμενοι παραδείγματα, τόσο από την Παλαιά Διαθήκη, όσο και από την Καινή Διαθήκη, είναι τελείως αβάσιμο και αυθαίρετο. Είναι μία ερμηνεία ανθρώπινη, προσπαθούν να συμπιέσουν τα γεγονότα και να βγάλουν συμπεράσματα που να στηρίζουν τις απόψεις τους. Ενώ τα δύο πρώτα επιχειρήματα παρουσιάζουν κάποια αληθοφάνεια, το τρίτο όμως είναι έξω από κάθε λογική.

από τις εκδόσεις μας

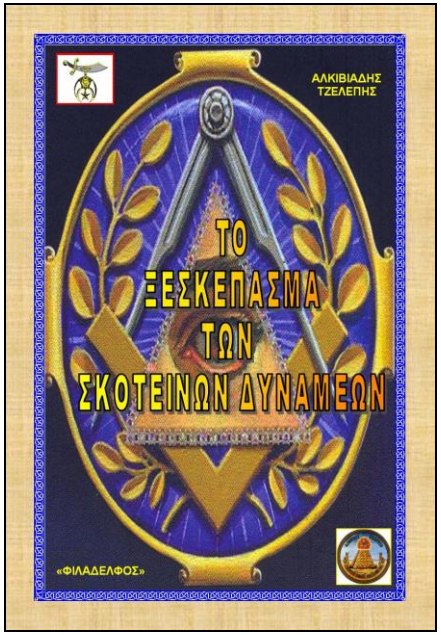

ISBN: 978 - 960 - 92560 - 2 - 5

Α΄ έκδοση: 1995 ❖ Ανατύπωση: 2021 ❖ Σελίδες 88

- **Ποια** σχέση υπάρχει ανάμεσα στη «ΜΑΣΟΝΙΑ» και το «ΣΑΤΑΝΙΣΜΟ;»
- **Τι** αντιπροσωπεύουν τα **«ιερά σύμβολα»** των μασόνων-σατανιστών;
- **Ποια** σχέση υπάρχει στα κινήματα «ειρήνης» και τον μελλοντικό «Παγκόσμιο Ηγέτη», τον αποκαλούμενο «Αντίχριστο;
- **Πως** αντιδρούν σήμερα στην κατάσταση αυτή οι επίσημοι πολιτικοί, κοινωνικοί και εκκλησιαστικοί φορείς;

Αυτά και πολλά άλλα ερωτήματα βρίσκουν απάντηση στο βιβλίο αυτό.

Το βιβλίο αυτό είχε κυκλοφορήσει αρχικά με τίτλο **«ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ και ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ»,** αλλά επειδή το βασικό θέμα που πραγματεύεται είναι η χρήση των **ΚΟΙΝΩΝ ΙΕΡΩΝ ΣΥΜΒΟΛΩΝ** που χρησιμοποιούνται και από τους **«μασόνους»** και από τους **«σατανιστές»** (υπάρχει πλήρης ταύτιση), κρίθηκε σκόπιμο ο τίτλος να αλλάξει και να αποδίδει την πραγματικότητα.

Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ
«ΓΥΝΑΙ, ΙΔΟΥ Ο ΥΙΟΣ ΣΟΥ»

Πολλοί που απορρίπτουν τη ύπαρξη και άλλων κατά σάρκα αδελφών του Ιησού, επικαλούνται το γεγονός ότι, **«**αφού η Μαριάμ είχε και άλλα παιδιά, γιατί στο μαρτυρικό θάνατο του Ιησού επάνω στο σταυρό, την άφησαν να πάει μόνη της, με μόνη συντροφιά της τον Ιωάννη, το μαθητή του Χριστού και τις άλλες γυναίκες; Που ήσαν τα άλλα παιδιά της; Δεν έπρεπε να ήσαν μαζί της για να την παρηγορήσουν και να της συμπαρασταθούν;**»**

Το περιστατικό αυτό, το αναφέρει ο ίδιος ο Ιωάννης στο Ευαγγέλιό του: «**Ο Ιησούς λοιπόν ως είδε την ΜΗΤΕΡΑ και τον ΜΑΘΗΤΗΝ παριστάμενον τον οποίον ηγάπα, λέγει προς την μητέρα Αυτού, *"Γύναι, ιδού ο υιός σου".* Έπειτα λέγει προς τον μαθητήν, *"Ιδού η μήτηρ σου".* Και απ΄ εκείνης της ώρας έλαβεν αυτήν ο μαθητής εις την οικίαν αυτού**» (Ιωάννης ΙΘ/**19:**26-27). Υποστηρίζουν λοιπόν ότι, εάν ο Ιησούς είχε και άλλα κατά σάρκα αδέλφια, η ενέργειά Του αυτή, έρχεται σε αντίθεση με τους δεσμούς της οικογένειας, που ο ίδιος ο Θεός θέσπισε από την αρχή της δημιουργίας του ανθρώπου μέσα στον κήπο της Εδέμ, αφού στην περίπτωση που εξετάζουμε, η μητρική στοργή της Μαριάμ προς τα άλλα παιδιά της παραμερίζεται, καθόσον προσκολλάται σε κάποιο άλλο πρόσωπο που μπορεί να της εξασφαλίσει μια περισσότερο άνετη ζωή.

Θα δούμε όμως με τη χάρη του Κυρίου ότι, μια τέτοια άποψη, όχι μόνο δεν έχει κανένα στήριγμα μέσα στην Αγία Γραφή, αλλά αντίθετα, μέσα από το περιστατικό αυτό, καθώς και από άλλες παρόμοιες περιπτώσεις που θα αναφέρουμε, ο Ιησούς Χριστός μας φανερώνει τη θεία αποστολή Του, κάνοντας ένα σαφή διαχωρισμό μεταξύ των πνευματικών και των σαρκικών δεσμών, μεταξύ των κατά σάρκα συγγενών Του και των πνευματικών αδελφών Του.

Ήδη έχουμε αναφέρει ότι τα αδέλφια του Ιησού, δεν πίστευαν ότι Αυτός ήταν ο Μεσσίας, γι' αυτό και Τον περιγελούσαν (βλ. Ιωάννης Ζ/**7:**2-5). Ήταν φυσικό λοιπόν, οι αδελφοί Του, είτε από ντροπή, είτε κυρίως από φόβο για το μαινόμενο πλήθος, είτε από δειλία, κλπ., να μην παρευρίσκονταν στην εκτέλεση του Ιησού. Αργότερα όμως, όταν ο Ιησούς αναστήθηκε και τους φανερώθηκε, δεν μπορούσαν πλέον να Τον αμφισβητήσουν και ο Ιάκωβος, ο δευτερότοκος γιος της Μαριάμ, έγινε ο πρώτος ποιμένας της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ.

Όσον αφορά το ότι η Μαριάμ πήγε στο σπίτι του Ιωάννη, αυτό δεν ήταν κάτι το μόνιμο, ήταν για τις δύσκολες εκείνες ώρες που περνούσε και που σαν μητέρα πονούσε και θλιβόταν η καρδιά της. Όπως βλέπουμε στη συνέχεια, μετά την ανάσταση του Ιησού, ήταν στο ανώγειο μαζί με τα υπόλοιπα παιδιά της, που στο μεταξύ είχαν πιστέψει, προσευχόμενοι για να λάβουν την επαγγελία του αγίου Πνεύματος, που είχε υποσχεθεί ο Ιησούς ότι θα έστελνε (βλ. Πράξεις Α/**1:**12-14, Β/**2:**1-4)**.**

Μέσα στην Καινή Διαθήκη έχουμε πολλά περιστατικά, που από πρώτη άποψη, εξετάζοντάς τα κάποιος κατά γράμμα, δείχνουν ότι ο Ιησούς δεν στηρίζει την οικογένεια. Αυτό όμως είναι κάτι το φαινομενικό και το επιφανειακό, γιατί ο άγιος Λόγος του Θεού, δεν «διαβάζεται» απλά, αλλά «αποκαλύπτεται» σ' αυτούς που θέλουν να έχουν επίγνωση και να εκτελούν το άγιο θέλημά Του. Ο Ιησούς σε κάθε περίπτωση, όχι μόνο τιμούσε τους γονείς του (τον Ιωσήφ και την Μαριάμ), αλλά πέρασε όλη τη ζωή Του ***«ευεργετών και θεραπεύων όλους τους καταδυναστευόμενους από τον Διάβολο»*** (Πράξεις Ι΄/**10:**38). Από το στόμα Του έβγαινε πάντοτε ο καλός λόγος.

Τα περιστατικά αυτά, που θα τα αναφέρουμε στη συνέχεια και που πολλοί τα παρερμηνεύουν, φανερώνουν ποιο ήταν το έργο του Ιησού Χριστού εδώ στη γη, ποια ήταν η ένδοξη αποστολή Του. Ο Ιησούς ήρθε για να καταστρέψει τα έργα του Διαβόλου και για να σώσει το "απολωλός", γι' αυτό ο ίδιος φανέρωνε το χαρακτήρα της αποστολής Του και δόξαζε τον ουράνιο Πατέρα Του και κατά συνέπεια ξεχώριζε τον εαυτό Του από

τους γήινους δεσμούς.

1. ΙΩΑΝΝΗΣ Β/2:1-5

***«Και την τρίτην ημέραν έγεινε γάμος εν Κανά της Γαλιλαίας, και ήτο* η ΜΗΤΗΡ του Ιησού *εκεί. Προσεκλήθη δε και ο Ιησούς και οι μαθηταί αυτού εις τον γάμον. Και επειδή έλειψεν ο οίνος, λέγει η μήτηρ του Ιησού προς αυτόν·* "Οίνον δεν έχουσι"....**

....Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς·* "Τι** (είναι) **μεταξύ εμού και σου, γύναι; δεν ήλθεν έτι η ώρα μου". *Λέγει η μήτηρ αυτού προς τους υπηρέτας·* "Ό,τι σας λέγει, κάμετε"....*»

Ο Ιησούς και οι μαθητές Του ήσαν προσκαλεσμένοι σε ένα γάμο στην πόλη Κανά της Γαλιλαίας. Η μητέρα Του που ήταν εκεί, όταν αντιλήφτηκε την έλλειψη του οίνου, προσπάθησε να μεσολαβήσει στον Υιό της, προκειμένου να βρεθεί λύση στο πρόβλημα, λέγοντάς Του **«Οίνον δεν έχουσι».** Ο Ιησούς όμως δεν ενέκρινε αυτή την ενέργειά της, και της είπε: **«Τι** (είναι) **μεταξύ ΕΜΟΥ και ΣΟΥ, γύναι;»** Η Μαριάμ αναγνώρισε το λάθος της, γι' αυτό αμέσως είπε στους υπηρέτες **«ό,τι σας λέγη κάμετε»**.

Πολλοί ίσως να θεωρήσουν υποτιμητικά τα λόγια αυτά του Ιησού προς τη μητέρα Του και έλλειψη σεβασμού προς αυτή και πολύ περισσότερο το γεγονός που δεν την αποκάλεσε «μητέρα», αλλά την αποκάλεσε απλά «γυναίκα». Πλήν όμως δεν είναι τίποτα από όλα αυτά**:**

α) Η διακονία των θαυμάτων του Ιησού άρχισε στην Κανά. Γνωρίζοντας το γεγονός αυτό ο Ιησούς, θέλησε να ξεχωρίσει τη θέση Του και να φανερώσει τη θεία αποστολή Του, χωρίς να υπάρχει καμιά ανθρώπινη ενέργεια, γι' αυτό είπε στη μητέρα Του, όταν αυτή προσπάθησε να μεσολαβήσει **«Τι είναι ανάμεσα σε ΜΕΝΑ και σε ΣΕΝΑ, γυναίκα;»** Υπήρχε μεγάλη διαφορά μεταξύ τους, Αυτός ήταν **‹ο Υιός του Θεού του ζώντος›** και αυτή ήταν **«η ευλογημένη ανάμεσα στις γυναίκες, που ο Θεός την ξεχώρισε για την αγνότητά της, να φέρει στον κόσμο τον Υιό Του»,** αυτή ήταν η αποστολή της.

Αυτός γεννήθηκε **«εκ Πνεύματος αγίου»** και ήταν η φανέρωση του Θεού, γεγονός που το τόνιζε συνέχεια, λέγοντας **«Εγώ**

είμαι η ΟΔΟΣ και η ΑΛΗΘΕΙΑ και η ΖΩΗ, **ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ειμή δι΄ Εμου.... όστις είδεν ΕΜΕ, είδε τον ΠΑΤΕΡΑ....»** (βλ. Ιωάννης ΙΔ/**14**:6-11), **«Εγώ είμαι η ΘΥΡΑ ...και ο ΠΟΙΜΗΝ ο καλός»** (βλ. Ιωάννης Ι΄/**10**:7-16), **«Εγώ είμαι η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ και η ΖΩΗ»** (Ιωάννης ΙΑ/**11**: 25), **«Εγώ είμαι Ο ΑΡΤΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»** (βλ. Ιωάννης **ς΄/6**:35,48, 51,58), κλπ. Αυτή γεννήθηκε **«εκ σπέρματος ανδρός»,** ήταν η κόρη του Ιωακείμ και της Άννας (κατά την παράδοση)**.**

β) Οι Ιουδαίοι θεωρούσαν τον Ιησού σαν έναν απλό άνθρωπο, ή το πολύ ότι ήταν κάποιος προφήτης και τη μητέρα Του επίσης ότι ήταν μια απλή γυναίκα της Ναζαρέτ, γι' αυτό δεν μπόρεσαν να αντιληφθούν ότι Αυτός ήταν η φανέρωση του Θεού, παρ' όλα τα θαύματα που έκανε. Ο Ιησούς όταν κήρυττε το ευαγγέλιο τόνιζε συνέχεια τη θεία αποστολή Του, λέγοντας **«Εγώ είμαι .... Εγώ είμαι.....»,** γι' αυτό, εάν μπροστά στους Ιουδαίους στην Κανά αποκαλούσε τη μητέρα Του "μήτερ", θα επιβεβαίωνε τις πονηρές σκέψεις τους και θα Του έλεγαν **«ΠΩΣ** εσύ, είσαι η μόνη Οδός και η Αλήθεια και η Ζωή, πως είσαι η Ανάσταση και η Ζωή, **ΠΩΣ** είσαι ό Άρτος της Ζωής, **ΠΩΣ** είσαι ο Άρτος ο καταβάς εκ του ουρανού, αφού εδώ είναι η μητέρα σου, που εσύ την αποκαλείς τώρα "μήτερ;**»** Γνωρίζοντας ο Κύριος Ιησούς τις σκέψεις των Ιουδαίων, ενήργησε με σοφία και σύνεση, κάτι που το είχε κάνει και άλλες φορές (βλ. Ματθαίος ΙΒ/**12:**15**,** Ις΄/**16**:8**,** Μάρκος Η/**8:**37**,** Λουκάς Ε/**5:**22**,** ΙΑ/**11:**17**,** Ιωάννης ς΄/**6:**61**,** κλπ).

γ) Τέλος, η προσφώνηση "γύναι", ήταν τιμητική και όχι υποτιμητική, καθόσον την εποχή εκείνη οι Ιουδαίοι προσφωνούσαν τιμητικά τις γυναίκες τους, τις μητέρες τους, τις αδελφές τους, κλπ. με την έκφραση "γύναι". Αυτό βλέπουμε έκανε και ο Ιησούς, όταν επαίνεσε την πίστη της Χαναναίας γυναίκας και της είπε **«Ω ΓΥΝΑΙ, μεγάλη σου η πίστις»** (Ματθαίος Ε/**5:**28), ή όταν είπε στη Σαμαρείτισσα **«ΓΥΝΑΙ, πίστευσόν μοι, ότι έρχεται ώρα...»** (Ιωάννης Δ/**4:**21), ή όταν είπε στην Μαρία τη Μαγδαληνή, μετά την ανάστασή Του **«ΓΥΝΑΙ, τι κλαίεις;»** (Ιωάννης Κ/**20:**13), κλπ.

2. ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΙΒ/12:46-50

«Ενώ δε αυτός (ο Ιησούς) ελάλει έτι προς τους όχλους, ιδού, η* μήτηρ *και οι* αδελφοί *αυτού ίσταντο έξω, ζητούντες να λαλήσω-

σι προς αυτόν. Είπε δε τις προς αυτόν· **"Ιδού, η ΜΗΤΗΡ σου και οι ΑΔΕΛΦΟΙ σου ίστανται έξω, ζητούντες να λαλήσωσι προς σε".**

Ο δε αποκριθείς προς τον ειπόντα τούτο προς αυτόν είπε· **"Τις είναι η ΜΗΤΗΡ μου και τίνες είναι οι ΑΔΕΛΦΟΙ μου;"**

Και εκτείνας την χείρα αυτού προς τους μαθητάς αυτού είπεν· **"Ιδού η μήτηρ μου και οι αδελφοί μου. Διότι όστις κάμη το θέλημα του Πατρός μου του εν ουρανοίς, αυτός μου είναι ΑΔΕΛΦΟΣ και ΑΔΕΛΦΗ και ΜΗΤΗΡ"...».**

Εδώ από πρώτη άποψη φαίνεται ότι ο Ιησούς "αδιαφορεί" για την κατά σάρκα συγγένειά Του, για τη μητέρα Του και τα αδέλφια Του. Ο Κύριος όμως φανερώνει για μια ακόμα φορά τη θεία αποστολή Του και δείχνοντας προς το μέρος των μαθητών Του, οι οποίοι πίστευαν σ' Αυτόν, λέγει στους ομοεθνείς Του ότι **"όστις κάμη το θέλημα του Πατρός μου"** αυτός είναι και ΑΔΕΛΦΟΣ και ΑΔΕΛΦΗ και ΜΗΤΕΡΑ, τονίζοντας τους πνευματικούς δεσμούς που πρέπει να έχουν μεταξύ τους όλοι οι αναγεννημένοι πιστοί. Ο Κύριος δεν καταλύει τους οικογενειακούς δεσμούς, αλλά δείχνει ότι την πρώτη θέση στην καρδιά μας πρέπει να την έχει ο Θεός, γι' αυτό ο ίδιος ο Ιησούς μας λέγει **«...Και θέλεις αγαπά Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της ΚΑΡΔΙΑΣ σου, και εξ όλης της ΨΥΧΗΣ σου, και εξ όλης της ΔΙΑΝΟΙΑΣ σου, και εξ όλης της ΔΥΝΑΜΕΩΣ σου...»** (βλ. Μάρκος ΙΒ/**12**:30).

3. ΜΑΤΘΑΙΟΣ Ι΄/10:34-37

«Μη νομίσητε ότι ήλθον να βάλω ειρήνην επί την γήν· δεν ήλθον να βάλω ειρήνην, αλλά μάχαιραν. Διότι ήλθον να **διαχωρίσω** *άνθρωπον κατά του πατρός αυτού και θυγατέρα κατά της μητρός αυτής και νύμφην κατά της πενθεράς αυτής· και* **εχθροί του ανθρώπου** *θέλουσιν είσθαι οι οικιακοί αυτού....*

...Όστις αγαπά **πατέρα** *ή* **μητέρα** *υπέρ εμέ, δεν είναι άξιος εμού· και όστις αγαπά* **υιόν** *ή* **θυγατέρα** *υπέρ εμέ, δεν είναι άξιος εμού».*

Εδώ τα πράγματα είναι ακόμα πιο καθαρά, ο Κύριος Ιησούς ήρθε για να φέρει **«διαχωρισμό»** ανάμεσα στα μέλη της οικογένειας. Τι όμως χωρισμό εννοεί εδώ**;** Αναφέρεται στον πνευματικό χωρισμό. Όταν τα μέλη μιας οικογένειας δεν ακολουθούν συνειδητά τον Ιησού Χριστό, όταν δεν Τον έχουν αναγνωρίσει

προσωπικό τους σωτήρα και λυτρωτή, τότε ζουν μέσα στην αμαρτία και στην πλάνη και κύριο μέλημά τους δεν είναι να δοξαστεί ο Θεός στη ζωή τους, αλλά να ικανοποιήσουν τη "σάρκα" τους και το "εγώ" τους. Η ζωή τους είναι γεμάτη από "αθώα" και "κατά συνθήκη" ψεύδη, άσχημες εκφράσεις, θυμός, έριδες, υπερηφάνεια, φιλαυτία, σαρκικές απολαύσεις και διασκεδάσεις, κλπ. Το πιο τραγικό απ' όλα στην περίπτωσή τους είναι ότι φέρουν και την ταμπέλα του θρησκευόμενου, και αλίμονο αν τους πει κάποιος ότι αυτά που κάνουν είναι αμαρτία.

Όταν όμως κάποιο μέλος της οικογένειας αυτής δώσει την καρδιά του στον Ιησού, αφιερώσει τη ζωή του σ' Αυτόν και θέλει να εκτελεί το άγιο θέλημά Του, τότε επέρχεται **Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ.** Στο άτομο αυτό, δεν αρέσει πλέον να κάνει ό,τι έκανε πριν που ζούσε μια άσωτη ζωή, μακριά από τον Θεό. Δεν του αρέσει, για παράδειγμα, να κακολογεί, να βλέπει και να ακούει άσχημα πράγματα στην τηλεόραση, να πηγαίνει σε ανήθικα κέντρα διασκέδασης, μπαρ, κλπ, δεν του αρέσει να ακολουθεί ειδωλατρικά ήθη και έθιμα τα οποία προσβάλλουν το έργο της σωτηρίας που έκανε ο Ιησούς επάνω στον Γολγοθα. Του αρέσει, κάθε ημέρα να μελετά τον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, κάθε ημέρα να προσεύχεται, κάθε ημέρα να μιλά στους συνανθρώπους του για το έργο της σωτηρίας και της θεραπείας που έκανε ο Κύριος Ιησούς στη ζωή του, του αρέσει να δοξάζει, να υψώνει και να μεγαλύνει στη ζωή του στον Κύριο της δόξας, του αρέσει γενικά να λατρεύει το σωτήρα του.

Αυτός ο νέος τρόπος ζωής, του ενός μέλους μιας οικογένειας, έρχεται σε πλήρη αντίθεση με το συνηθισμένο τρόπο ζωής των υπολοίπων μελών, με αποτέλεσμα να υπάρχουν συνεχή προβλήματα μέσα στην οικογένεια. Έρχεται σε σύγκρουση μέσα στο σπίτι, το "φως" του Ιησού με το σκοτάδι του Διαβόλου, η δικαιοσύνη του Θεού με την αδικία του κόσμου, η πίστη στον Θεό με την απιστία που βάζει ο Διάβολος στην καρδιά, η αγιότητα και η καθαρότητα με την αμαρτία και την ανηθικότητα, έρχεται σε σύγκρουση ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ με τα ΕΙΔΩΛΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ**.**

Βλέπουμε για μια ακόμα φορά ότι ο Ιησούς στο Ματθαίος

Ι΄/**10**:34-37 δεν καταλύει τους δεσμούς της οικογένειας, αλλά ο ίδιος ο άνθρωπος εκλέγει ποιον κύριο θα ακολουθήσει. Δεν υπάρχουν πολλοί **«δρόμοι»,** αλλά μόνο δύο. Ο δρόμος που οδηγεί στον ουρανό δια του Ιησού και τον βρίσκουν λίγοι και ο δρόμος που οδηγεί στην αιώνια απώλεια και τον βρίσκουν πάρα πολλοί (βλ. Ματθαίος Ζ/**7**:13-14**,** Λουκάς ΙΓ/**13**:24)**.**

Δυό μόνο **«κύριοι»** υπάρχουν, ή ο Κύριος Ιησούς Χριστός, ή ο Διάβολος, τον οποίο ο ίδιος ο Ιησούς τον αποκάλεσε **«ο άρχων του κόσμου τούτου»**, **«ανθρωποκτόνο»** και **«πατέρα του ψεύδους»** (βλ. Ιωάννης ΙΒ/**12**:31, Η/**8**:44) και ο Παύλος αναφέρει ότι είναι **«ο θεός του κόσμου τούτου»** και **«ο άρχων της εξουσίας του αέρος»** (βλ. Β΄ Κορινθίους Δ/**4**:4 /Εφεσίους Β/**2**:2)**.** Κανένας, είπε ο Ιησούς, δεν μπορεί να ταυτόχρονα να υπηρετεί **«…δύο κυρίους, διότι ή τον ένα θέλει μισήσει, και τον άλλον θέλει αγαπήσει, ή εις τον ένα θέλει προσκολληθή, και τον άλλον θέλει καταφρονήσει. ΔΕΝ ΔΥΝΑΣΘΕ ΝΑ ΔΟΥΛΕΥΗΤΕ ΘΕΟΝ και ΜΑΜΩΝΑ»** (Λουκάς Ις'/**16**:13).

4. ΛΟΥΚΑΣ Β/2:48-51

«Και ιδόντες αυτόν (ο Ιωσήφ και η Μαριάμ) ***εξεπλάγησαν, και είπε προς αυτόν η μήτηρ αυτού· Τέκνον, διά τι έπραξας εις ημάς ούτως; ιδού, ο πατήρ σου και εγώ καταλυπούμενοι σε εζητούμεν. Και είπε προς αυτούς· Διά τι με εζητείτε; δεν ηξεύρετε ότι πρέπει να ήμαι εις τα του Πατρός μου;***

….Και αυτοί δεν ενόησαν τον λόγον, τον οποίον ελάλησε προς αυτούς.Και κατέβη μετ' αυτών και ήλθεν εις Ναζαρέτ, **και ήτο υποτασσόμενος εις αυτούς.** ***Η δε μήτηρ αυτού εφύλαττε πάντας τους λόγους τούτους εν τη καρδία αυτής».***

Εδώ, ο Λουκάς αναφέρεται στο γεγονός, που ο Ιησούς όταν ήταν σε ηλικία δώδεκα ετών, είχε πάει με τους γονείς Του στην Ιερουσαλήμ για την εορτή του Πάσχα. Στο δρόμο της επιστροφής οι γονείς Του ανακάλυψαν ότι δεν ήταν στην συνοδία των λοιπών συγγενών και γνωστών τους, όπως νόμιζαν και άρχισαν να ψάχνουν να Τον βρουν. Όταν οι προσπάθειές τους απέβησαν μάταιες, αποφάσισαν να γυρίσουν στην Ιερουσαλήμ και μετά από ψάξιμο τριών ημερών Τον βρίσκουν μέσα στο ναό να κάθεται ανάμεσα στους διδάσκαλους του Νόμου να τους ακούει

και να τους ερωτά.

Στην ερώτηση της μητέρας Του, γιατί τους έκανε αυτό το πράγμα, να τους ανησυχήσει και να τους ταλαιπωρήσει, απάντησε ότι έπρεπε να είναι **«εις τα του Πατρός Του».** Αν και δεν κατάλαβε η Μαριάμ τι εννοούσε **«εφύλαττε πάντας τους λόγους τούτους εν τη καρδία αυτής».** Βλέπουμε ότι ο Ιησούς από μικρός ακόμα γνώριζε ποιος ήταν και ποια ήταν η αποστολή Του και όχι μόνο αυτό, αλλά εδώ η Αγία Γραφή μας αναφέρει ότι **«ήτο ΥΠΟΤΑΣΣΟΜΕΝΟΣ εις αυτούς»,** δεν έκανε κάτι που να δυσαρεστούσε τους γονείς Του, ήταν σε υπακοή και σε υποταγή σ΄ αυτούς.

5. ΙΩΑΝΝΗΣ Β/2:13-16

«Επλησίαζε δε το πάσχα των Ιουδαίων, και ανέβη εις Ιεροσόλυμα ο Ιησούς. Και εύρεν εν τω ιερώ, τους πωλούντας βόας και πρόβατα και περιστεράς, και τους αργυραμοιβούς καθημένους. Και ποιήσας μάστιγα εκ σχοινίων, εδίωξε πάντας εκ του ιερού….

…..και προς τους πωλούντας τας περιστεράς είπε· Σηκώσατε ταύτα εντεύθεν· μη κάμνετε **τον οίκον του Πατρός μου** ***οίκον εμπορίου»*** (βλ. Ματθαίος ΚΑ/**21**:12**,** Μάρκος ΙΑ/**11**:15**,** Λουκάς ΙΘ/**19:**45)**.**

Εδώ, ακούοντας οι Ιουδαίοι τον Ιησού να λέει ότι ο "ναός" στην Ιερουσαλήμ είναι **«οίκος του Πατέρα Του»,** επειδή Τον θεωρούσαν σαν ένα κοινό άνθρωπο και επειδή δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι εννοούσε με τα λόγια αυτά, φυσικό ήταν να Τον περιγελούν και Τον ειρωνεύονται, αλλά όσοι όμως ποθούσαν με ταπεινή καρδιά να γνωρίσουν τα μεγαλεία και την αλήθεια του Θεού, έβρισκαν αυτό που ζητούσαν και γνώριζαν τη δόξα Του.

Ο Ιησούς Χριστός με τα λόγια αυτά, για μια ακόμα φορά φανέρωνε και τη θεία καταγωγή Του και τη θεία αποστολή Του. Φανέρωνε στους ανθρώπους ότι είναι η ορατή φανέρωση του Θεού του αοράτου, ότι είναι **«ο Θεός εν σαρκί»** (Α' Τιμόθεου Γ/**3:**16), **«ο Θεός εν** (μέσα) **Χριστώ»** (Β' Κορινθίους Ε/**5:**19), **«ο Θεός** (ο **"ΗΛ"**) **μεθ' ημών: ο ΕΜΜΑΝΟΥ-ΗΛ»** (Ματθαίος Α/**1:**23), **«ο αιώνιος Πατέρας»** (Ησαϊας Θ/**9:**6), **«ο παντοκράτορας»** (Αποκάλυψη Α/**1:**8).

Ο Ιησούς και στην περίπτωση αυτή, αλλά και στις άλλες που αναφέραμε, μιλούσε όχι **ως «ο Υιός του Ανθρώπου»,** δηλαδή ως άνθρωπος, αλλά μιλούσε **ως «ο Υιός του Θεού»,** μιλούσε με τη

θεία ιδιότητά Του ως η φανέρωση του Πατέρα, ο οποίος κατοικεί με πληρότητα μέσα σ' Αυτόν, όπως το τονίζει χαρακτηριστικά ο απόστολος Παύλος: **«...Διότι εν Αυτώ** (τον Ιησού) **ηυδόκησεν ο Πατήρ να κατοικήση**, **ΠΑΝ το πλήρωμα της θεότητος** (του Πατέρα) **σωματικώς»** (βλ. Κολοσσαείς Α/**1**:19, Β/**2**:9).

◆ Βλέπουμε λοιπόν από τις παραπάνω περιπτώσεις ότι ο Ιησούς πάντοτε έκανε διάκριση ανάμεσα στους **πνευματικούς** και στους **σαρκικούς** δεσμούς, ανάμεσα στην θεία αποστολή Του και στους συγγενείς Του γενικά. Γι' αυτό, το ότι εμπιστεύθηκε στο σταυρό του Γολγοθά τη μητέρα Του στον Ιωάννη, δεν είναι απόδειξη, ούτε ότι καταλύει τους δεσμούς της οικογένειας, ούτε ότι η Μαριάμ με τον Ιωσήφ δεν είχαν άλλα παιδιά. Άλλωστε οι πνευματικοί δεσμοί είναι ισχυρότεροι από τους σαρκικούς δεσμούς. Από την εκκλησιαστική ιστορία γνωρίζουμε ότι, όταν οι χριστιανοί διώκονταν, έδειχναν τέτοιο θάρρος και μεγαλείο ψυχής, ώστε ανάγκαζαν τους διώκτες τους Ρωμαίους να υποκλίνονται μπροστά τους και στο τέλος να δέχονται και οι ίδιοι τη χριστιανική πίστη. Ενώ αντίθετα, δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που οι ίδιοι οι γονείς ή οι αδελφοί πρόδωσαν τους δικούς τους και τους παρέδωσαν στις αρχές, γιατί εγκατέλειψαν (όπως νόμιζαν) τη θρησκεία των προγόνων τους: **«..Και οι εχθροί του ανθρώπου θέλουσι είσθαι ΟΙ ΟΙΚΙΑΚΟΙ».**

Αλλά αυτό δεν γίνεται μόνο στον θρησκευτικό τομέα, γίνεται και στους άλλους τομείς της ζωής του ανθρώπου. Όταν για παράδειγμα, οικογένειες βρίσκονται σε αντίθετες πολιτικές παρατάξεις, σε καιρούς εξεγέρσεων, επαναστάσεων, κλπ. ο ένας προδίδει τον άλλον. Βλέπουμε ότι οι συγγενικοί δεσμοί είναι εύθραυστοι και αδύναμοι, αλλά οι δεσμοί που στηρίζονται στη λυτρωτική θυσία του Κυρίου Ιησού είναι ισχυροί και ακλόνητοι. Δεν μπορούν να τους συντρίψουν οι δυσκολίες και τα προβλήματα, οι τρικυμίες και οι καταιγίδες της ζωής. Είναι η ένδοξη παρουσία του Ιησού που φέρνει ειρήνη και γαλήνη.

Ο σεβασμός και η τιμή που οφείλει να έχει ο κάθε πιστός προς την άγια μητέρα του Κυρίου μας Ιησού, υπήρχε από την αρχή της ίδρυσης της εκκλησίας, από την εποχή των αποστολι-

κών χρόνων. Μελετώντας όμως την Καινή Διαθήκη παρατηρούμε ότι δεν της γινόταν κάποια ιδιαίτερη διάκριση ή δεν της απέδιδαν κάποια επισημότητα σε σχέση με τους ΜΑΘΗΤΕΣ του Χριστού, τις άλλες ΓΥΝΑΙΚΕΣ και τους υπόλοιπους ΠΙΣΤΟΥΣ. Υπήρχε ο οφειλόμενος σεβασμός, αλλά όχι η διάκριση. Ο ευαγγελιστής Λουκάς, που έγραψε το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, αναφέρει ότι μετά την ανάληψη του Ιησού, οι μαθητές επέστρεψαν από το όρος Ελαιών στην Ιερουσαλήμ και όλοι μαζί έμεναν στην προσευχή **«....μετά των ΓΥΝΑΙΚΩΝ, και ΜΑΡΙΑΣ της μητρός του Ιησού, και μετά των ΑΔΕΛΦΩΝ Αυτού»** (βλ. Πράξεις Α/**1**:13-14)**.**

Σε μια άλλη περίπτωση που ο Ιησούς κήρυττε τον λόγο, κάποια γυναίκα από το συγκεντρωμένο πλήθος φώναξε δυνατά και Του είπε **«Μακαρία η κοιλία ήτις σε εβάστασε, και οι μαστοί τους οποίους εθήλασας»** (Λουκάς ΙΑ/**11**:27). Ευλογημένα λόγια, τόσο για τον ίδιο, όσο και για τη μητέρα Του. Αλλά ο Κύριος όμως δεν συμφώνησε με τα λόγια εκείνης της γυναίκας, ώστε να συστήσει στους ανθρώπους αφοσίωση προς τη μητέρα Του. Γι' αυτό, απέφυγε να απαντήσει για την κατά σάρκα μητέρα Του και έδωσε τη δόξα στον ουράνιο Πατέρα, λέγοντας ότι **«Μακάριοι** (είναι) **μάλλον οι ΑΚΟΥΟΝΤΕΣ τον λόγον του Θεού και ΦΥΛΛΑΤΤΟΝΤΕΣ αυτόν»** (ΙΑ/**11**:28). Ευλογημένη είναι η γυναίκα που φέρνει στον κόσμο μια ύπαρξη, αλλά περισσότερο ευλογημένος είναι αυτός που ακούει και φυλάττει τον Λόγο του Θεού. Ο Κύριος δεν βλέπει το εξωτερικό φαινόμενο, αλλά βλέπει το βάθος της καρδιάς μας, κατά πόσο είμαστε έτοιμοι να Τον ευαρεστήσουμε.

Αργότερα, βλέπουμε ότι και οι απόστολοι την ίδια στάση τήρησαν. Άλλωστε σε όλες τις επιστολές των αποστόλων (Παύλου, Πέτρου και Ιωάννη), μόνο μία φορά γίνεται μνεία για τη μητέρα του Ιησού, χωρίς να αναφέρεται το όνομά της. Ο Παύλος μιλώντας για την κατά σάρκα γέννηση του Ιησού αναφέρει **«ότε όμως ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού ΟΣΤΙΣ ΕΓΕΝΝΗΘΗ *ΕΚ ΓΥΝΑΙΚΟΣ*,** (και) **υπετάγη εις τον νόμον»** (Γαλάτες Δ/**4**:4). Καμιά διάκριση δεν κάνει ο Παύλος προς τη μητέρα του Ιησού, απλά αναφέρει ότι Αυτός γεννήθηκε **«εκ γυναικός».** Μήπως δεν την τιμούσε**;** Κάθε άλλο, υπήρχε η τιμή και σεβασμός, όχι μόνο για την Μαριάμ, αλλά και για όλο το σώ-

μα της εκκλησίας του Χριστού. Ο Κύριος δίδαξε την αγάπη, την ταπεινότητα και την ενότητα των πιστών, όχι τις διακρίσεις μεταξύ τους. Ήρθε να ενώσει όλους τους πιστούς εις **«ΕΝΑ σώμα και ΕΝΑ Πνεύμα ....ΕΙΣ** (ένας) **Κύριος, ΜΙΑ πίστις, ΕΝΑ βάπτισμα, ΕΙΣ** (ένας) **Θεός και Πατήρ πάντων»** (Εφεσίους Δ/**4:**2-6). Οι απόστολοι απέφευγαν να αναφέρονται στη μητέρα του Κυρίου μας, όχι από έλλειψη προσωπικής εκτίμησης γι' αυτήν, αλλά επειδή, σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού, κανένα επίγειο ή ουράνιο πρόσωπο δεν πρέπει να λαμβάνει τη δόξα και την τιμή που ανήκουν μόνο στον αναστημένο και δοξασμένο Κύριο Ιησού Χριστό.

Η μητέρα του Κυρίου μας έχει τίτλους, που τους έδωσε ο ίδιος ο Θεός, δια του αγγέλου Του, και που δεν τους έχει καμιά άλλη γυναίκα σε όλες τις γενεές (βλ. Λουκάς Α/**1:**28). Τίτλοι που φανερώνουν το μεγαλείο και την ομορφιά της καρδιάς της:

1) **ΚΕΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ,** και
2) **ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ** ανάμεσα στις γυναίκες.

Η ίδια αποκαλούσε τον εαυτό της απλά "Η ΔΟΥΛΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ". Όταν ο άγγελος Γαβριήλ της έφερε την αγγελία ότι θα γεννήσει το σωτήρα του κόσμου, αυτή του είπε **«Ιδού Η ΔΟΥΛΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, γένοιτο εις εμέ κατά τον λόγον σου. Και ανεχώρησεν απ΄ αυτής ο άγγελος»** (Λουκάς Α/**1:**38). Μια άλλη λεπτομέρεια που μας δίνει ο Λουκάς, είναι τα πρώτα λόγια του αγγέλου προς τη Μαριάμ **«Μη φοβού, Μαριάμ, διότι εύρες Χ Α Ρ Ι Ν παρά τω Θεώ...»** (Α/**1:**30). "Χάρις" ("χάρη" στη δημοτική) σημαίνει "χάρισμα", "δώρο", κάτι που μας δίνει κάποιος από αγάπη, ενώ δεν το αξίζουμε. Ο Θεός έκανε "χάρη" στην Μαριάμ, παραμέρισε τις ανθρώπινες αδυναμίες της και ατέλειές της και την ξεχώρισε ανάμεσα από τις άλλες γυναίκες για να φέρει στον κόσμο τον μονογενή Υιό Του.

Μέσα στην Αγία Γραφή βλέπουμε περιπτώσεις που ο Θεός κάνει "χάρη". Στη Γένεση ς΄/**6:**8 διαβάζουμε ότι ο **«Νώε εύρε Χ Α Ρ Ι Ν ενώπιον του Κυρίου».** Το ίδιο γίνεται και με κάθε αμαρτωλό άνθρωπο που πλησιάζει με ταπεινή καρδιά το Θεό: **«Ας πλησιάζωμεν λοιπόν μετά παρησίας *ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟΝ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ*, δια να λάβωμεν έλεος, και να ΕΥΡΩΜΕΝ Χ Α Ρ Ι Ν προς βοήθειαν εν καιρώ χρείας»** (Εβραίους Δ/**4:**16).

Στην προς Εφεσίους επιστολή ο απ. Παύλος είναι ακόμα πιο χαρακτηριστικός, λέγοντας ότι **«κατά Χ Α Ρ Ι Ν είσθε σεσωσμένοι δια της πίστεως, και τούτο δεν** (είναι) **από σας, ΘΕΟΥ ΤΟ ΔΩΡΟΝ, ουχί εξ έργων, δια να μη καυχηθή τις»** (Εφεσίους Β/**2:** 8-9). Ο Θεός μας έχει σώσει από τις αμαρτίες μας, όχι επειδή το αξίζαμε ή επειδή κάναμε κάποια έργα, αλλά επειδή Αυτός έκανε "χάρη" και "έλεος" στη ζωή μας. Εκείνο που ζητάει από μας είναι ταπείνωση και υπακοή.

Ας μιμηθούμε λοιπόν και εμείς το παράδειγμα της Μαριάμ και ας ταπεινώσουμε τις καρδιές μας ενώπιον του Θεού. Αυτή ήταν η ταπεινή δούλη που ο Θεός έκανε χάρη και τη διάλεξε, ήταν η "κεχαριτωμένη" και η "ευλογημένη"" ανάμεσα στις γυναίκες. Αυτοί οι τίτλοι που ο Θεός της έδωσε είναι αρκετοί, ενώ οι τίτλοι που της αποδίδουν οι άνθρωποι (**Θεο**-τόκος, **Θεο**-μήτωρ, **Παν**-αγία, **Υπέρ**-αγία, Βασίλισσα των Ουρανών, κλπ.) είναι αντίθετοι προς τον Λόγο του Θεού και τους δίνουν για να δικαιολογήσουν τους δικούς τους τίτλους, καθόσον ζουν μέσα στη ματαιοδοξία.

Ο Θεός, ο Κύριος των δυνάμεων, ο Παντοκράτορας, μέσα στην Αγία Γραφή αναφέρεται πάντοτε ως **"άγιος",** ποτέ ως **"παν-άγιος".** Οι άνθρωποι αποκαλούν τη μητέρα του Κυρίου μας "**παν**-αγία", τίτλος ανώτερος του Θεού, αφού μόνον Αυτός είναι "άγιος" και όλα αυτά τα κάνουν για να δικαιολογήσουν τους δικούς τους τίτλους, που είναι ανώτεροι και από του Θεού και από της Μαριάμ, για παράδειγμα αποκαλούνται "**παν**-αγιότατοι", "**παν**-οσιολογιότατοι", κλπ..

Κεφάλαιο ΕΚΤΟ

Ο ΙΩΣΗΦ και Η ΜΑΡΙΑΜ ΕΙΧΑΝ ΤΕΛΕΣΕΙ ΓΑΜΟ;

«Εξεγερθείς δε ο Ιωσήφ από του ύπνου έκαμεν ως προσέταξεν αυτόν ο άγγελος Κυρίου και παρέλαβε την γυναίκα αυτού, και δεν εγνώριζεν αυτήν, ΕΩΣΟΥ εγέννησε τον υιόν αυτής τον ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΝ εκάλεσε το όνομα αυτού ΙΗΣΟΥΝ» (Ματθαίος Α/**1:**24-25).

Πιστεύω ότι δεν χρειάζεται μεγαλύτερη διασάφηση και ακρίβεια εννοιών από αυτή που μας κάνει ο Ματθαίος στα παραπάνω εδάφια. Εάν παρ' όλα αυτά κάποιος επιμένει σε διαφορετικές απόψεις και αντιλήψεις από αυτές, που τόσο καθαρά αναφέρει η Γραφή, δεν μπορούμε παρά να υποθέσουμε ότι, ή **δεν τον ενδιαφέρει η αλήθεια του Λόγου του Θεού,** ή θα πρέπει να έχει συμφέροντα διαφορετικά από τα αγνά και καθαρά, που πρέπει να διέπουν και να υποκινούν κάθε ειλικρινή άνθρωπο του Θεού και εκζητητή της αλήθειας.

1. Πολλοί επίσης υποστηρίζουν ότι ο Ιωσήφ, ποτέ δεν πήρε την Μαριάμ ως γυναίκα του και ότι ποτέ δεν την γνώρισε σαν σύζυγό του. Ο Λόγος του Θεού όμως, για μια ακόμα φορά τους διαψεύδει, γιατί πολύ καθαρά γράφει ότι ο Ιωσήφ **«...παρέλαβεν την γυναίκαν αυτού».** Ο Ιωσήφ πήρε την Μαριάμ γυναίκα του, δηλαδή σύζυγό του.

Εάν ο Ιωσήφ δεν την νυμφευόταν, εάν δεν την έπαιρνε σαν νόμιμη σύζυγό του, τότε θα συνέβαιναν δύο πράγματα:

α) Ο μικρός Ιησούς θα λογιζόταν **σαν νόθος** και δεν θα μπορούσαν να Τον παρουσιάσουν δημόσια στο ναό για να γίνει η περιτομή Του, σύμφωνα με το διατεταγμένο του νόμου του Μωυσή.

β) Η Μαριάμ θα λογιζόταν **σαν μια κοινή γυναίκα,** γιατί δεν θα μπορούσαν οι Ιουδαίοι να πιστέψουν ότι η σύλληψη του Ιησού έγινε **«**εκ Πνεύματος αγίου**»** και σύμφωνα με το Μωυσαϊκό νόμο έπρεπε να λιθοβοληθεί, γεγονός το οποίο δεν έγινε.

Άρα ο ΙΩΣΗΦ ήταν νυμφευμένος με την ΜΑΡΙΑΜ, σύμφωνα με τα τότε Ιουδαϊκά έθιμα και είναι πλάνη και κακοδοξία να υποστηρίζεται και να διδάσκεται από πολλούς το αντίθετο.

2. Μια άλλη δοξασία, που και αυτή ξεκινά, όπως και πολλές άλλες, από μολυσμένες πηγές του 3ου και μετά αιώνα, είναι ότι η Μαριάμ δεν είχε ποτέ **γαμήλιες σχέσεις** με τον Ιωσήφ και ότι παρέμεινε παρθένος ακόμα και μετά τη γέννηση του Ιησού (**«αει-**πάρθενος»). Γαμήλιες σχέσεις σημαίνει ότι δεν είχε συζυγικές σχέσεις. Η Αγία Γραφή αναφέρει ότι η Μαριάμ συνέλαβε μεν εκ Πνεύματος αγίου ως παρθένος, αλλά αφού γέννησε τον Ιησού έπαψε πλέον να είναι παρθένος, όπως συμβαίνει και με όλες τις γυναίκες που γεννούν.

Εάν εξακολουθούσε η παρθενία της και μετά τη γέννηση του Ιησού, τότε ο Ιησούς δεν θα είχε γεννηθεί με φυσιολογική γέννα, αλλά με «καισαρική», ή με κάποιον άλλο (άγνωστο για μας) τρόπο, γεγονός που γνωρίζουμε πολύ καλά ότι δεν συνέβηκε, γιατί η Μαριάμ δεν γέννησε σε κάποιο νοσοκομείο της εποχής εκείνης (άλλωστε δεν υπήρχε), αλλά μέσα σε ένα σταύλο ενός πανδοχείου, χωρίς ανέσεις και πολυτέλειες.

Ο Λόγος του Θεού λέγει ότι ο Ιωσήφ **«...δεν εγνώριζεν αυτήν, ΕΩΣΟΥ εγέννησε τον υιόν αυτής τον ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΝ».** Εδώ έχουμε δύο λέξεις-κλειδιά (**«εωσού»** και **«πρωτότοκος»**) που η έννοιά τους αντικρούει ριζικά τις παραπάνω κακοδοξίες.

(1) «Ε Ω Σ Ο Υ»

Η λέξη **«εωσού»** είναι χρονικό επίρρημα και σύμφωνα με τη γραμματική της αρχαίας Ελληνικής γλώσσας εννοεί ότι κάποια πράξη ή ενέργεια είναι ανασταλτική, δηλαδή δεν λαμβάνει χώρα μέχρι ενός ορισμένου χρονικού διαστήματος και σημαίνει **«ΜΕΧΡΙΣ ΟΤΟΥ».** Άρα η Αγία Γραφή μας αναφέρει ότι **ο Ιωσήφ**

ΔΕΝ ΕΓΝΩΡΙΖΕ την Μαριάμ, ΜΕΧΡΙΣ ΟΤΟΥ εγέννησε τον Ιησού, ο οποίος ήταν ο πρωτότοκος γιος της. Αφήνει πολύ καθαρά να εννοηθεί ότι μετά τη γέννηση του Ιησού, ο Ιωσήφ "εγνώρισε" τη γυναίκα του, ήρθε δηλαδή σε γαμήλιες (συζυγικές) σχέσεις μαζί της, γιατί αυτή την έννοια προσδίδει η λέξη "εωσού".

Εάν ο Λόγος του Θεού ήθελε να μας πει ότι ο Ιωσήφ δεν είχε ποτέ σχέσεις με τη γυναίκα του, τότε θα μπορούσε να το έλεγε πολύ καθαρά, όπως μας λέγει και για τα υπόλοιπα πράγματα, να έλεγε δηλαδή **«και δεν εγνώρισεν αυτήν ΠΑΝΤΕΛΩΣ, ακόμα και μετά την γέννηση του υιού αυτής».** Βλέπουμε όμως ότι δεν μας λέγει κάτι τέτοιο η Αγία Γραφή, γι΄ αυτό, αντί να απορρίπτουμε την αλήθεια του Θεού, καλό θα είναι να υποταχθούμε σ' αυτή και να την δεχτούμε όπως είναι και έτσι θα αποφύγουμε την κρίση του Θεού.

Βέβαια, υπάρχει και ο αντίλογος των αντιφρονούντων, που λέγουν ότι το επίρρημα "**εωσού**" δεν σημαίνει μόνο κάποιο χρονικό διάστημα, αλλά έχει και την έννοια του "πάντοτε" (αιώνια), επικαλούμενοι διάφορα εδάφια μέσα από την Αγία Γραφή. Για παράδειγμα, ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του, λίγο πριν αναληφθεί **«...Και ιδού, εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας ΕΩΣ της συντελείας του αιώνος»** (Ματθαίος ΚΗ/**28**:20). Ο Ιησούς θα είναι μαζί με τους μαθητές Του ΜΕΧΡΙ τη συντέλεια του αιώνα, δηλαδή θα είναι μέχρι ενός ορισμένου χρονικού διαστήματος, **ή** θα είναι ΑΙΩΝΙΑ**;** Για τους υποστηρίζοντες την άποψη αυτή, θα είναι "αιώνια" και αυτό, γιατί παρερμηνεύουν τη Γραφή.

Ο Λόγος του Θεού μας μιλάει για **δύο αιώνες**, για τον **"παρόντα αιώνα"** που είναι το χρονικό διάστημα από τη δημιουργία μέχρι την καταστροφή του (υλικού) κόσμου και για τον **"μέλλοντα αιώνα",** που θα αρχίσει από τη δημιουργία νέου ουρανού και νέας γης και κατόπιν (βλ. Αποκάλυψη ΚΑ/**21**:1). Όταν ο Ιησούς λέγει ότι θα είμαι μαζί σας **«ΕΩΣ της συντελείας του αιώνος»** αναφέρεται στον παρόντα αιώνα, γιατί τώρα Τον έχουν ανάγκη οι "μαθητές" Του και μαθητές Του δεν ήσαν μόνο οι έντεκα (έλειπε ο Ιούδας, είχε ήδη αυτοκτονήσει) προς τους οποίους είπε αυτά τα λόγια, αλλά είναι, όπως ο ίδιος ο Ιησούς το διευκρίνισε

(βλ. Ιωάννης ΙΖ/**17**:20) και όλοι όσοι, μέσα στην ανθρώπινη ιστορία, πιστέψουν σε Αυτόν και δεχτούν τη θυσία Του στον Γολγοθά. Ενώ ο άγγελος είπε στην Μαριάμ ότι το παιδί που θα γεννηθεί **«θέλει βασιλεύσει επί τον οίκον του Ιακώβ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ, και της βασιλείας αυτού ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΕΙΣΘΑΙ ΤΕΛΟΣ»** (Λουκάς Α:33), αντίθετα ο Παύλος αναφέρει ότι ο Χριστός είναι η **«απαρχή»** και μετά θα είναι το **«τέλος»** όταν παραδώσει τη βασιλεία στον Θεό και Πατέρα: «**Διότι πρέπει να βασιλεύη, Ε Ω Σ Ο Υ θέση πάντας τους εχθρούς υπό τους πόδας Αυτού ....Όταν δε υποταχθώσιν εις Αυτόν τα πάντα, Τ Ο Τ Ε , και Αυτός ο Υιός θέλει υποταχθή εις τον υποτάξαντα τα πάντα, δια να ήναι ο Θεός τα πάντα εν πάσι»** (βλ. Α΄ Κορινθίους ΙΕ/**15**:22-28). Βλέπουμε λοιπόν ότι ο Κύριος Ιησούς θα βασιλεύει "εωσού", δηλαδή ΜΕΧΡΙΣ ΟΤΟΥ υποταχθούν σ' Αυτόν τα πάντα και μετά θα υποταχθεί και Αυτός (ως άνθρωπος βέβαια) στον Θεό και Πατέρα. Το **"εωσού"** και εδώ έχει την σαφή έννοια ενός χρονικού διαστήματος. Σε όλες τις περιπτώσεις μέσα στην Βίβλο, που λέγει "εωσού", "έως", "έως αν", κλπ. δείχνουν ενέργειες που λαμβάνουν χώρα για ένα ορισμένο (μικρό ή μεγάλο) χρονικό διάστημα.

(2) «ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ»

Η δεύτερη λέξη στο επιχείρημά μας είναι η λέξη **«πρωτότοκος»** που σημαίνει **«Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΕΧΘΕΙΣ»,** δηλαδή «αυτός που γεννιέται πρώτος». Προϋποθέτει όμως ότι θα πρέπει να υπάρχει και δευτερότοκος και τριτότοκος, κ.ο.κ.. Εάν η Μαριάμ γεννούσε μόνο τον Ιησού, τότε η λέξη "πρωτότοκος" είναι λάθος, θα έπρεπε να αντικατασταθεί με τη λέξη **«ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ»** που σημαίνει **«Ο ΜΟΝΟΣ ΤΕΧΘΕΙΣ»,** δηλαδή "μοναχοπαίδι".

Για τον Θεό βέβαια ο Ιησούς είναι **Ο ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ ΥΙΟΣ ΤΟΥ** (βλ. Ιωάννης Α/**1**:14), γιατί με την έννοια που ο Πατέρας γέννησε τον Ιησού, δεν γέννησε κανέναν άλλον, παρά μόνο Αυτόν. Για την Μαριάμ όμως, είναι ο **πρωτότοκός** της και αυτό, γιατί είχε **δευτερότοκο** τον Ιάκωβο, **τριτότοκο** τον Ιωσή, μετά τον Ιούδα και τον Σίμωνα, και μετά τις θυγατέρες της. Ας μη διαστρευλώνουμε τις αλήθειες του Λόγου του Θεού, γιατί τα βάζουμε εναντίον του Κυρίου και γινόμαστε Θεομάχοι. Η άγια μητέρα του

Κυρίου μας, όπως και οι άλλες θεοσεβείς γυναίκες που μας αναφέρει η Γραφή (για παράδειγμα, η Σάρρα, η Ρεβέκκα, η Άννα, κλπ), κάτω από τα ευλογημένα δεσμά του γάμου που ο ίδιος ο Θεός θέσπισε μέσα στον Λόγο Του, έφερε στον κόσμο και άλλα παιδιά, για τα οποία η Αγία Γραφή μας δίνει συγκεκριμένες πληροφορίες.

Και εδώ βέβαια υπάρχει ο αντίλογος, όσων έχουν αντίθετη άποψη. Λέγουν ότι, όταν η Γραφή αναφέρει **«και ΟΥΚ ΕΓΙΓΝΩΣΚΕΝ αυτήν, έως ού έτεκεν τον υιόν αυτής τον ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΝ»** (αρχαίο κείμενο), δεν σημαίνει πρώτη γέννηση (πρώτοτόκον), αλλά εκφράζει κυρίως "άρνηση προηγούμενου τόκου" αφενός και αφετέρου χρησιμοποιείται ο όρος αυτός και στην περίπτωση του «ΜΟΝΟΓΕΝΗ». Για να αποδείξουν την άποψη αυτή στηρίζονται σε άλλα εδάφια της Καινής Διαθήκης που παρουσιάζουν τον Ιησού ως τον πρωτότοκο:

1. **ΡΩΜΑΙΟΥΣ Η/8:29** **«Διότι όσους προεγνώρισε,** (τούτους) **και προώρισε συμμόρφους της εικόνος του Υιού αυτού, δια να ήναι Αυτός ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΠΟΛΛΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ».**
2. **ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ Α/1:15,18** **«Όστις** (ο Ιησούς) **είναι εικών του Θεού του αοράτου, ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ ΠΑΣΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ....**
   .....Όστις είναι αρχή, ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ, δια να γείνη Αυτός πρωτεύων εις τα πάντα».
3. **ΕΒΡΑΙΟΥΣ Α/1:6** **«Όταν δε πάλιν εισαγάγη** (ο Θεός) **τον ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΝ εις την οικουμένην λέγει...»**
4. **ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ Α/1:5** **«...Και από του Ιησού Χριστού,** (όστις είναι) **ο μάρτυς ο πιστός, Ο ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ, και ο άρχων των βασιλέων της γης».**

Φαίνεται πολύ καθαρά από τα παραπάνω εδάφια ότι γίνεται παρερμηνεία του Λόγου του Θεού. Εδώ ο Παύλος, αλλά και ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη, αναφέρονται όχι στην υλική δημιουργία του Θεού, αλλά στην πνευματική δημιουργία, όπου ο Ιησούς είναι **«ο πρωτότοκος εκ των νεκρών»,** ο πρώτος που αναστήθηκε από τους νεκρούς. Αφού όμως υπάρχει πρωτότοκος από τους νεκρούς, άρα θα υπάρχουν και δευτερότοκοι, και τριτότοκοι, κλπ. Πράγματι αυτό το γεγονός αναφέρεται καθαρά στην

Αγία Γραφή. Όταν αναστήθηκε ο Ιησούς Χριστός πρώτος από τους νεκρούς, μαζί Του αναστήθηκαν και πολλοί άλλοι: **«...Και τα μνημεία ηνοίχθησαν, και πολλά σώματα των κεκοιμημένων αγίων ΑΝΕΣΤΗΣΑΝ, και εξελθόντες εκ των μνημείων ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΑΥΤΟΥ, εισήλθον εις την αγίαν πόλιν, και ενεφανίσθησαν εις πολλούς»** (Ματθαίος ΚΖ/**27:**52)**.**

Η ανάσταση του Ιησού είναι η εκπλήρωση της τρίτης κατά σειράς εορτής των Ιουδαίων, από τις επτά που είχαν, της εορτής του **«Δράγματος εκ των απαρχών του θερισμού»** (βλ. Λευιτικό ΚΓ/**23**). "Δράγμα" σημαίνει μια "χούφτα", μια αδραξιά και με την ανάσταση του Ιησού αναστήθηκε ένας μικρός αριθμός ατόμων, αναστήθηκε μια "χούφτα" ανθρώπων. Είναι η αρχή του μεγάλου θερισμού που θα κάνει ο Κύριος Ιησούς, είναι τύπος της ΠΡΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ, της αρπαγής της εκκλησίας (βλ. Α΄ Θεσσαλονικείς Δ/**4**:13-18**,** Α΄Κορινθίους ΙΕ/**15**:50-55**,** κλπ.). Ο αναστημένος Ιησούς είναι ο **«πρωτότοκος εκ των νεκρών»,** είναι **«ο πρωτότοκος μεταξύ πολλών αδελφών»** και δεν έχει καμιά σχέση με το «πρωτότοκος» που αναφέρεται στην περικοπή Ματθαίος Α/**1:**24-25.

Ο Θεός διάλεξε την παρθένο Μαριάμ και την κατέστησε ένα εκλεκτό και ευλογημένο σκεύος ενώπιόν Του, που το χρησιμοποίησε για να φέρει στον κόσμο τον σωτήρα μας Ιησού. Η Ελισάβετ, δια του αγίου Πνεύματος του Θεού, όταν την επισκέφτηκε, της είπε: **«Ευλογημένη συ εν γυναιξί, και ευλογημένος ο καρπός της κοιλίας σου»** (Λουκάς Α/**1:**42), δηλαδή «είσαι ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ανάμεσα στις γυναίκες, και ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΣ είναι ο καρπός της κοιλίας σου». Σαν παιδιά του Θεού, που έχουμε αφιερωθεί στον Κύριο Ιησού και έχουμε γεμίσει με τη δόξα της παρουσίας Του, αυτή την αγία και εκλεκτή γυναίκα που ο Θεός διάλεξε και ξεχώρισε για να γεννήσει τον Υιό Του, πρέπει εμείς να την **σεβόμαστε,** να την **αγαπάμε**, να την **τιμούμε** και να θέλουμε να **μιμηθούμε** την πίστη της προς τον Θεό, να μιμηθούμε την πραότητά της και την πλήρη υπακοή και υποταγή της στο θέλημα του Θεού.

Και ΔΕΝ ΕΓΝΩΡΙΖΕΝ αυτήν»

◆ Αναφέραμε ότι ο Ιωσήφ και η Μαριάμ είχαν τελέσει γάμο, σύμφωνα με τα τότε Ιουδαϊκά ήθη και έθιμα και ότι δεν είχαν μεταξύ τους συζυγικές σχέσεις μέχρι τη γέννση του Ιησού, καθόσον η Αγία Γραφή λέγει καθαρά ότι ο Ιωσήφ *«δεν ΕΓΝΩΡΙΣΕΝ αυτήν εωσού...»*. Μέσα στον Λόγο του Θεου παρατηρούμε ότι το ρήμα **"γνωρίζω"** χρησιμοποιείται κατ' επανάληψη για να υποδηλώσει, **είτε** τις νόμιμες συζυγικές σχέσεις που έχουν δύο άτομα από τις οποίες αποκτήθηκαν και απόγονοι, **είτε** τις παράνομες σχέσεις (μοιχεία, πορνεία), **είτε** τις διαστροφικές σχέσεις ατόμων του ίδιου φύλου.

Θα αναφέρουμε παρακάτω μέσα από την Αγία Γραφή αρκετές περιπτώσεις, που το γεγονός αυτό φαίνεται με απόλυτη σαφήνεια, σε τέτοιο σημείο, ώστε να μην υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία από τον αναγνώστη:

(1) ΓΕΝΕΣΗ Δ/4:1, 17, 25

«1. Ο δε Αδάμ **εγνώρισεν** *Εύαν την γυναίκα αυτού· και ΣΥΝΕΛΑΒΕ και ΕΓΕΝΝΗΣΕ τον Κάϊν· και είπεν, Απέκτησα άνθρωπον διά του Κυρίου».*

«17. **Εγνώρισε** *δε ο Κάϊν την γυναίκα αυτού, και ΣΥΝΕΛΑΒΕ και ΕΓΕΝΝΗΣΕ τον Ενώχ· έκτισε δε πόλιν, και εκάλεσε το όνομα της πόλεως κατά το όνομα του υιού αυτού, Ενώχ».*

«25. **Εγνώρισε** *δε πάλιν ο Αδάμ την γυναίκα αυτού, και ΕΓΕΝΝΗΣΕΝ υιόν, και εκάλεσε το όνομα αυτού Σηθ….»*

Στα παραπάνω 1 και 25 εδάφια βλέπουμε ότι ο Αδάμ *«εγνώρισε»* τη γυναίκα του Εύα, ήρθε δηλαδή μαζί της σε συζυγικές σχέσεις, με αποτέλεσμα να συλλάβει και να γεννήσει τον Κάιν και τον Σηθ και πολύ αργότερα με τον ίδιο τρόπο γέννησε πολλούς *«υιούς και θυγατέρας»* (Γένεση Ε/**5**:3-5). Το ίδιο αναφέρεται και στο εδ.17 για τον Κάιν, ο οποίος αφού *«εγνώρισε»* τη γυναίκα του, αυτή συνέλαβε και γέννησε τον Ενώχ.

Το περιστατικό που αναφέρεται στη συνέχεια και που συνέβηκε στα Σόδομα, σχετικά με τη χρήση και την έννοια του όρου *«εγνώρισε»*, καταδεικνύει την αλήθεια αυτή με τέτοιο τρόπο, που δεν αφήνει περιθώρια οποιασδήποτε άλλης ερμηνείας:

(2) ΓΕΝΕΣΗ ΙΘ/19:4-5, 6-8

«Πριν δε κοιμηθώσιν, οι άνδρες της πόλεως, οι άνδρες των Σοδόμων, περιεκύκλωσαν την οικίαν, νέοι και γέροντες, άπας ο λαός ομού πανταχόθεν· και έκραζον προς τον Λωτ και έλεγον προς αυτόν: **Που** (είναι) **οι άνδρες οι εισελθόντες προς σε την νύ-κτα; έκβαλε αυτούς προς ημάς, διά να ΓΝΩΡΙΣΩΜΕΝ αυτούς...**»

«….Εξήλθε δε ο Λωτ προς αυτούς εις το πρόθυρον, και έκλεισε την θύραν οπίσω αυτού και είπε: **Μη, αδελφοί μου, μη πράξητε** (τοιούτον) **κακόν· ιδού, έχω δύο θυγατέρας αι οποίαι δεν ΕΓΝΩΡΙΣΑΝ άνδρα· να σας φέρω λοιπόν αυτάς έξω· και κάμετε εις αυτάς, όπως φανή εις εσάς αρεστόν· μόνον εις τους άνδρας τούτους μη πράξητε μηδέν…..».**

Εδώ έχουμε μια συγκλονιστική και συνάμα τραγική περιγραφή για την ηθική διαφθορά του ανθρώπου. Δύο άγγελοι του Κυρίου πηγαίνουν στην πόλη των Σοδόμων για να ειδοποιήσουν τον Λωτ και την οικογένειά του να φύγουν, γιατί ο Θεός θα κατέστρεφε ολοσχερώς την πόλη αυτή και τις τριγύρω πόλεις. Οι κάτοικοι των Σοδόμων ήσαν τόσο διεφθαρμένοι, που μόλις είδαν τους "ξένους", περικύκλωσαν το σπίτι του Λωτ και του ζήτησαν να τους παραδώσει τους ξένους *«διά να ΓΝΩΡΙΣΟΥΝ αυτούς»* δηλαδή για να έχουν μαζί τους σχέσεις (ομοφυλοφιλικές). Ήσαν τόσο διεφθαρμένοι που πήγε όλος ο ανδρικός πληθυσμός της πόλης, νέοι και γέροντες.

Ο Λωτ που γνώριζε τη διαστροφή τους και που ήξερε πάρα πολύ καλά τι εννοούσαν όταν έλεγαν ότι "θέλουν να γνωρίσουν τους ξένους", για να προφυλάξει τους επισκέπτες του από το μαινόμενο πλήθος, τους πρόσφερε τις δύο κόρες του, οι οποίες ήταν παρθένες και μέχρι τότε δεν είχαν *«γνωρίσει»* άνδρα, πλην όμως απέρριψαν την πρότασή του και θέλησαν να κακοποιήσουν και τον ίδιο, που είχε το θράσος να μη συμφωνήσει μαζί τους.

Το γεγονός αυτός αυτό είναι τραγικό και απίστευτα συγκλονιστικό! Μπορεί να φαντασθεί κάποιος πόσο μεγάλο ήταν το μέγεθος της διαφθοράς των Σοδομιτών, που ένας πατέρας "αναγκάζεται" να δώσει τις κόρες του για να ασελγήσουν με αυτές και όχι με τους επισκέπτες.

Βλέπουμε από την περίπτωση αυτή ότι, όταν οι κάτοικοι των

Σοδόμων είπαν στον Λωτ **«έκβαλε αυτούς προς ημάς,** ***διά να ΓΝΩΡΙΣΩΜΕΝ αυτούς...»*****,** το ρήμα "γνωρίζω" έχει την έννοια των σαρκικών σχέσεων μεταξύ των ατόμων, που στο περιστατικό αυτό είναι μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου.

(3) ΓΕΝΕΣΗ ΚΔ/24**:16**

«Η δε κόρη (ήτο) ***ωραία την όψιν σφόδρα, παρθένος, και ανήρ δεν είχε*** **ΓΝΩΡΙΣΕΙ** ***αυτήν....».***

Εδώ η Βίβλος αναφέρεται στην Ρεβέκκα, τη μέλλουσα γυναίκα του Ισαάκ, η οποία ήταν "παρθένος", επειδή δεν την είχε ***«γνωρίσει»*** ακόμα άνδρας.

(4) ΑΡΙΘΜΟΙ ΛΑ/31**:17-18**

«...Και τώρα θανατώσατε εκ των παιδίων πάντα τα αρσενικά, και θανατώσατε πάσας τας γυναίκας, **όσαι ΕΓΝΩΡΙΣΑΝ άνδρα,** ***κοιμηθείσαι μετ' αυτού· πάντα όμως τα κοράσια,*** **όσα δεν εγνώρισαν κοίτην ανδρός,** ***φυλάξατε ζώντα δι' εαυτούς....»***

Το παραπάνω περιστατικό αναφέρεται σε μια νικηφόρα μάχη του λαού Ισραήλ εναντίον των Μαδιανιτών, όπου στο τέλος της μάχης ο Μωυσής διατάζει να θανατωθούν όλες οι γυναίκες που ΕΓΝΩΡΙΣΑΝ άνδρα και μάλιστα κάνει τη διευκρίνιση ***«κοιμηθείσαι μετ' αυτού»***, γιατί οι γυναίκες αυτές είχαν γίνει η αιτία να ανομήσουν κατά του Κυρίου (βλ. εδάφιο ΛΑ/**31**:16). Αντίθετα, διέταξε να μη θανατωθούν όσες κοπέλες ***«δεν εγνώρισαν κοίτην ανδρός»***. Εδώ ο Λόγος του Θεού είναι απλός και σαφής ότι το ρήμα "γνωρίζω" αναφέρεται στη σαρκική ένωση δύο ατόμων αντιθέτου φύλου.

(5) ΚΡΙΤΕΣ ΙΑ/11**:37-39**

«Και είπε προς τον πατέρα αυτής, Ας γείνη εις εμέ το πράγμα τούτο· άφες με δύο μήνας, διά να υπάγω να περιέλθω τα όρη και **να κλαύσω την παρθενίαν μου,** ***εγώ και αι σύντροφοί μου.....***

....Και εις το τέλος των δύο μηνών επέστρεψε προς τον πατέρα αυτής· και έκαμεν εις αυτήν κατά την ευχήν αυτού την οποίαν ευχήθη· και αυτή **δεν ΕΓΝΩΡΙΣΕΝ άνδρα....».**

Εδώ έχουμε την περίπτωση που ο Ιεφθαέ έκανε την ευχή προς τον Κύριο ότι, εάν νικήσει στον πόλεμο τους Αμμωνίτες ***«ό,τι εξέλθει από τις θύρες του οίκου του σε συνάντησή του, όταν θα επιστρέφει με ειρήνη από τους υιούς Αμμών»*** θα Του το προσφέρει θυσία (εδάφιο ΙΑ/**11**:31) και η πρώτη που συνάντησε όταν επέστρεψε νικητής ήταν η μονογενής κόρη του. Επειδή όμως είχε κάνει ευχή προς τον Κύριο, έπρεπε να κρατήσει τον λόγο του.

Η κόρη του Ιεφθαέ δέχτηκε ο πατέρας της να κάνει κατά τον λόγο του, αλλά του ζήτησε, επειδή ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΓΝΩΡΙΣΕΙ ΑΚΟΜΑ ΑΝΔΡΑ, να πάει με τις φίλες της για δύο μήνες στα όρη να κλάψει την παρθενία της, να πενθήσει δηλαδή που θα φύγει από τη ζωή αυτή, χωρίς να έχει κοιμηθεί σε κοίτη άνδρα.

(6) ΚΡΙΤΕΣ ΙΘ/19**:23-25**

«23. Και εξήλθε προς αυτούς ο άνθρωπος, ο κύριος της οικίας, και είπε προς αυτούς, Μη, αδελφοί μου, παρακαλώ, μη πράξητε (τούτο) ***το κακόν· αφού ο άνθρωπος ούτος εισήλθεν εις την οικίαν μου, μη πράξητε τοιαύτην αφροσύνην·***

24. ιδού, η θυγάτηρ μου η **παρθένος** ***και η*** **παλλακή** ***αυτού· τώρα θέλω φέρει αυτάς έξω, και*** **ταπεινώσατε αυτάς** ***και κάμετε εις αυτάς ό,τι φανή αρεστόν εις τους οφθαλμούς σας· αλλ' εις τον άνθρωπον τούτον μη πράξητε έργον τοιαύτης αφροσύνης***

25. Οι άνδρες όμως δεν ηθέλησαν να ακούσωσιν αυτόν· και έλαβεν ο άνθρωπος την παλλακήν αυτού και έφερεν (αυτήν) ***έξω προς αυτούς·*** **και ΕΓΝΩΡΙΣΑΝ αυτήν** ***και ύβρισαν εις αυτήν όλην την νύκτα έως πρωί· και καθώς εφάνη η αυγή, απέλυσαν αυτήν».***

Εδώ έχουμε μια παρόμοια περίπτωση με αυτή των Σοδόμων. Ένας γέροντας φιλοξένησε στο σπίτι του έναν οδοιπόρο με την παλλακίδα του. Οι Βενιαμίτες, οι άνδρες της πόλης περικύκλωσαν το σπίτι και είπαν στον γέροντα ***«έκβαλε τον άνθρωπον, τον ελθόντα εις την οικίαν σου, διά να ΓΝΩΡΙΣΩΜΕΝ αυτόν»*** (Κριτές ΙΘ/**19**:22). Ο γέροντας για να διαφυλάξει τον φιλοξενούμενό του, τους προσφέρει την κόρη του που ήταν παρθένος και την παλλακίδα του ξένου.

Βλέπουμε ότι και στην παραπάνω περίπτωση το ρήμα «γνωρίζω» αναφέρεται στις ασελγείς επιθυμίες και πράξεις των Βενιαμιτών, οι οποίοι είχαν διαφθαρεί σαν τους κατοίκους των Σοδόμων και Γομόρρων.

(7) ΚΡΙΤΕΣ ΚΑ/21:11-12

«...Και τούτο (είναι) *το πράγμα, το οποίον θέλετε κάμει· παν αρσενικόν και* **πάσαν γυναίκα ΓΝΩΡΙΣΑΣΑΝ κοίτην αρσενικού** *θέλετε εξολοθρεύσει. Και εύρηκαν μεταξύ των κατοίκων της Ιαβείς-Γαλαάδ τετρακοσίας νέας ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ, αίτινες* **δεν είχον ΓΝΩΡΙΣΕΙ άνδρα** *εν κοίτη αρσενικού· και έφεραν αυτάς προς το στρατόπεδον εις Σηλώ, ήτις είναι εν γη Χαναάν».*

Στην περικοπή αυτή η Βίβλος αναφέρεται με σαφήνεια ότι το ρήμα «γνωρίζω» έχει την έννοια των σαρκικών σχέσεων μεταξύ άνδρα και γυναίκας, όπου αναφέρεται σε γυναίκες **«που ΓΝΩΡΙΣΑΝ κοίτη αρσενικού»** και σε παρθένους **«που ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΣΑΝ άνδρα σε κοίτη αρσενικού».**

(8) ΜΑΤΘΑΙΟΣ Α/1:24-25 (Ιωσήφ και Μαριάμ)

«Εξεγερθείς δε ο Ιωσήφ από του ύπνου έκαμεν ως προσέταξεν αυτόν ο άγγελος Κυρίου και παρέλαβε την γυναίκα αυτού, και **δεν ΕΓΝΩΡΙΖΕΝ αυτήν,** *εωσού εγέννησε τον υιόν αυτής τον ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΝ και εκάλεσε το όνομα αυτού Ιησούν».*

Ο Ματθαίος αναφέρει ότι ο Ιωσήφ **«δεν εγνώριζεν»** την Μαριάμ, μέχρις ότου (**"εωσού"**) γέννησε τον πρωτότοκο γιο της, τον Ιησού. Μετά όμως τη γέννηση του Ιησού την **«γνώρισε»,** καθόσον ήταν πλέον νόμιμη σύζυγός του και σαν αποτέλεσμα αυτής της "γνωριμίας", της σχέσης δηλαδή, ήταν η απόκτηση υιών και θυγατέρων (βλ. Ματθαίος ΙΓ/**13**:54-56).

Αναφέρεται πολύ καθαρά ότι ο Ιωσήφ *«παρέλαβε την γυναίκα αυτού»*, γιατί εάν δεν ήταν επίσημα γυναίκα του και εφόσον ήταν έγκυος, σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή έπρεπε να λιθοβοληθεί, γιατί κανένας δεν θα πίστευε ότι ο καρπός της κοιλίας της δεν ήταν εκ σπέρματος ανδρός, όπως και ο ίδιος ο Ιωσήφ δεν το πίστεψε και επειδή την αγαπούσε και για να μη την κάνει περίγελο (**"θεατρίση"**), ήθελε να την διώξει κρυφά: *«Ιωσήφ δε* **ο ανήρ αυτής,** *δίκαιος ων και μη θέλων να θεατρίση αυτήν, ηθέλησε να απολύση αυτήν κρυφίως»* (Ματθαίος Α/**1**:19), γεγονός που τελικά δεν έγινε, γιατί άγγελος του Κυρίου του αποκάλυψε την αλήθεια (βλ. "Κεφάλαιο ΕΝΑΤΟ").

ΠΡΙΝ "ΣΥΝΕΛΘΩΣΙΝ" ΕΥΡΕΘΗ ΕΝ ΓΑΣΤΡΙ

Η Αγία Γραφή για να υποδηλώσει τις γαμήλιες (συζυγικές) σχέσεις δύο ατόμων εκτός από το ρήμα «γνωρίζω» και για το οποίο αναφερθήκαμε με λεπτομέρειες, χρησιμοποιεί και τα ρήματα **«συνέρχομαι»** και **«εισέρχομαι».**

(α) ΣΥΝΕΡΧΟΜΑΙ: Ο Ματθαίος αναφερόμενος στην εγκυμοσύνη της Μαριάμ γράφει: *«Του δε Ιησού Χριστού η γέννησις ούτως ήτο. Αφού ηρραβωνίσθη η μήτηρ αυτού Μαρία μετά του Ιωσήφ,* **ΠΡΙΝ συνέλθωσιν,** *ευρέθη εν γαστρί έχουσα εκ Πνεύματος αγίου»* (Ματθαίος Α/**1**:18). Το αρχαίο κριτικό κείμενο γράφει *«...πριν ή συνελθείν αυτούς, ευρέθη εν γαστρί έχουσα εκ Πνεύματος αγίου»*. Η Μαριάμ έμεινε έγκυος "πριν να συνέλθει" με τον Ιωσήφ, πριν δηλαδή να έχει μαζί του συζυγικές σχέσεις, που πολύ απλά σημαίνει ότι αργότερα σαν ζευγάρι είχε σχέσεις, γι' αυτό ο Ιησούς αναφέρεται ως ο "πρωτότοκος" γιος της (Ματθαίος Α/**1**:25).

Το **«συνελθείν»** που χρησιμοποιεί ο Ματθαίος στο αρχαίο κείμενο είναι απαρέμφατο, χρόνου αορίστου β' του ρήματος «συνέρχομαι», που φανερώνει ότι μία πράξη έλαβε χώρα μετά από κάποιο γεγονός και αυτό αναφέρεται εκ των υστέρων σαν τετελεσμένο πλέον γεγονός. Ο Βάμβας στο κείμενο της μετάφρασής του χρησιμοποιεί το ίδιο ρήμα σε έγκλιση υποτακτική αορίστου β' που έχει την ίδια έννοια (**«συνέλθωσιν»).**

(β) ΕΙΣΕΡΧΟΜΑΙ: Το ρήμα «εισέρχομαι» χρησιμοποιείται από τον Λόγο του Θεού, εκτός της κατά γράμμα έννοιάς του και με την έννοια των συζυγικών σχέσεων, όπως έχουμε στην περίπτωση του Δαβίδ με την Βηθσαβεέ: *«Και παρηγόρησεν ο Δαβίδ την Βηθσαβεέ την γυναίκα αυτού, και* **εισήλθε** *προς αυτήν και* **εκοιμήθη** *μετ' αυτής, και* **εγέννησεν** *υιόν, και εκάλεσε το όνομα αυτού Σολομών· και ο Κύριος ηγάπησεν αυτόν»* (Β' Σαμουήλ ΙΒ/**12**:24).

Άλλες παρόμοιες περιπτώσεις μέσα στην Αγία Γραφή έχουμε πολλές, όπως: Γένεση ς'/**6**:4, ΚΘ/**29**:23, ΛΗ/**38**:2, Κριτές Ις'/**16**:1, Α' Χρονικών Ζ/**7**:23, Ιεζεκιήλ ΚΓ/**23**:44, κλπ.

Κεφάλαιο ΕΒΔΟΜΟ
«ΙΑΚΩΒΟΣ και ΙΟΥΔΑΣ»

Πριν τελειώσουμε τη μελέτη μας αυτή, κρίνουμε σκόπιμο να αναφερθούμε για λίγο στους δύο αδελφούς του Κυρίου Ιησού, τον **Ιάκωβο** και τον **Ιούδα,** οι οποίοι έχουν γράψει και τις ομώνυμες επιστολές. Αξίζει να σημειώσουμε ότι πολλοί τους αποκαλούν «αδελφόθεους», δηλαδή «αδελφοί του Θεού», χωρίς αυτό να αναφέρεται μέσα στην Καινή Διαθήκη. Είναι μια ορολογία που έχει επικρατήσει μέσα στην πάροδο των αιώνων και δείχνει τους συγγενικούς δεσμούς που είχαν με τον Ιησού, ήσαν κατά σάρκα αδελφοί Του, παιδιά της Μαριάμ και του Ιωσήφ.

1. ΙΑΚΩΒΟΣ: Ο Ιάκωβος ήταν πολύ γνωστός σαν αδελφός του Ιησού Χριστού, ανάμεσα σε όλους τους πιστούς της πρώτης εκκλησίας, ήταν «ΣΤΥΛΟΣ» και «ΕΔΡΑΙΩΜΑ» της εκκλησίας του Χριστού (βλ. Γαλάτες Β/**2:**9). Αν και ο Ιάκωβος δεν ήταν ένας από τους δώδεκα απόστολους του Ιησού, Αυτός, μετά την ανάστασή Του, του φανερώθηκε, όπως μας πληροφορεί ο Παύλος στην Α΄ Κορινθίους ΙΕ/**15:**5-7. Όπως ο Παύλος και ο Βαρνάβας, έτσι και ο Ιάκωβος έλαβε τον τίτλο του απόστολου (Γαλάτες Α/**1:**19). Ήταν προϊστάμενος της πρώτης Αποστολικής Συνόδου που συνήλθε στην Ιερουσαλήμ για να εξετάσει ποιες διατάξεις του νόμου του Μωυσή θα πρέπει οι εξ εθνών χριστιανοί να τηρούν (βλ. Πράξεις ΙΕ/**15:**15). Μαζί με τους πρεσβύτερους της εκκλησίας υποδέχτηκαν τον Παύλο, όταν αυτός επέστρεψε από το τρίτο κατά σειρά ιεραποστολικό του ταξίδι (Πράξεις ΚΑ/**21:**18).

Ο Ευσέβιος στην «Εκκλησιαστική Ιστορία» γράφει ότι ο Ιάκωβος ονομαζόταν από τους πρώτους χριστιανούς **«Ο ΔΙΚΑΙΟΣ»** για την υπέροχη αρετή του χαρακτήρα του. Ο Ιώσηπος, ο ιστορικός της εποχής εκείνης, μας πληροφορεί ότι ήταν άνθρωπος προσευχής και θερμής επικοινωνίας με τον Κύριο, γι' αυτό και τον αποκαλούσαν **«ΤΟ ΓΟΝΑΤΟ ΤΗΣ ΚΑΜΗΛΑΣ».** Ήταν φημισμένος για την πραότητά του και τον σέβονταν για την ευσέβειά του ακόμα και οι εχθροί του. Πέθανε με μαρτυρικό θάνατο το 70 μ.Χ.**.** Σύμφωνα με τον ιστορικό Ιώσηπο, τον ανέβασαν σε ένα υψηλό μέρος του Ιερού και επειδή δεν απαρνήθηκε τον Κύριο Ιησού, τον γκρέμισαν από εκεί και στη συνέχεια τον αποτελείωσαν με πέτρες.

2. ΙΟΥΔΑΣ: Για τον Ιούδα «τον αδελφό του Κυρίου» οι πληροφορίες που έχουμε είναι μηδαμινές. Επειδή στην αρχή στης ομώνυμης επιστολής αναφέρεται **«Ιούδας, δούλος Ιησού Χριστού, ΑΔΕΛΦΟΣ δε Ιακώβου...»** πολλοί σχολιαστές πιστεύουν ότι την επιστολή την έγραψε ο Ιούδας, ένας από τους δώδεκα απόστολους, ο γιος του Αλφαίου και όχι ο Ιούδας, ο καλούμενος «αδελφόθεος», με το σκεπτικό ότι, **«Γιατί να αναφέρει μόνο τον έναν αδελφό του και τα άλλα αδέλφια του να τα παραλείπει; Γιατί δεν αναφέρει τη συγγένειά του με τον Ιησού;»**.

Το επίχειρημα όμως αυτό δεν ευσταθεί, γιατί την εποχή εκείνη ο Ιάκωβος, ο αδελφός του Κυρίου και αδελφός του Ιούδα, ήταν μια εξέχουσα ηγετική φυσιογνωμία στην κοινωνία των χριστιανών, γι' αυτό και ο χαρακτηρισμός που δίνει ο Ιούδας στην επιστολή του λέγοντα **«...αδελφός δε Ιακώβου»** είναι εύστοχος, κάτι που συνηθίζεται και σήμερα. Όταν δηλαδή στην οικογένειά μας υπάρχει κάποιο σημαντικό πρόσωπο, για παράδειγμα ένας υπουργός, τότε λέμε «είμαι αδελφός, ή γιος, ή πατέρας του τάδε υπουργού». Αυτό έκανε και ο Ιούδας, τιμώντας τον Ιάκωβο, όχι σαν αδελφό του, αλλά σαν ηγέτη της εκκλησίας.

Ο Ευσέβιος κατατάσσει την επιστολή του Ιούδα μεταξύ των **"αντιλεγομένων"** βιβλίων, αμφισβητώντας τη γνησιότητά της. Ο Ιερώνυμος στα συγγράμματά του αναφέρει ότι η επιστολή αυτή δεν ήταν αποδεκτή από την πλειοψηφία των χριστιανών, εξαιτίας μιας παραπομπής που έχει από το απόκρυφο βιβλίο του Ενώχ (βλ. εδάφιο 14), το οποίο γράφτηκε περίπου το 100 π.Χ., ενώ ο χρόνος συγγραφής της επιστολής του Ιούδα είναι μεταξύ 65-67 μ.Χ.

Ο Ευσέβιος επίσης αναφέρει ότι ο αυτοκράτορας της Ρώμης Δομιτιανός, κατά τη διάρκεια των διωγμών των χριστιανών

το 96 μ.Χ. περίπου, αναζητώντας τους κληρονόμους της βασιλείας του Δαβίδ, διέταξε τη σύλληψη των εγγονών του Ιούδα, του αδελφού του Κυρίου, γιατί πίστευε ότι κινδύνευε η δική του βασιλεία. Στην απολογία τους, μπροστά στον αυτοκράτορα, είπαν ότι ήσαν απλοί γεωργοί και ζούσαν με τον κόπο των χεριών τους και ότι **«η βασιλεία του Χριστού δεν είναι από τούτο εδώ τον κόσμο, αλλά θα εκδλωθεί στο τέλος του κόσμου, όταν Εκείνος θα έρθει και πάλι για να κρίνει ζωντανούς και πεθαμένους»** (βλ. HALEY: **"**Συνοπτική Εγκυκλοπαίδεια της Αγίας Γραφής**"**, σελ. 953).

από τις εκδόσεις μας

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 26 - 5

1η έκδοση: 1995 ❖ **7η έκδοση: 2021**

❖ **Σελίδες 570**

❖ Το βιβλίο αυτό αναλύει με ακριβή **ιστορικά στοιχεία** τις σύγχρονες πολεμικές κινητοποιήσεις που συμβαίνουν επάνω σ' ολόκληρο τον κόσμο, με τελική κατάληξη την περιγραφή της μελλοντικής **επίθεσης της Ρωσίας** με τους συμμάχους της **εναντίον του λαού Ισραήλ.** Αν και τα γεγονότα αναλύονται κάτω από το φως των προφητειών της Βίβλου, το βιβλίο αυτό δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν ***«θρησκευτικό»***, αλλά αποτελεί ένα ***«σπάνιο σύγχρονο ιστορικό ντοκουμέντο»***, μοναδικό στην Ελληνική βιβλιογραφία, ένα μνημειώδες έργο που προχωρεί μέσα στο μέλλον.

❖ **Ερωτήματα όπως τα παρακάτω βρίσκουν απάντηση:** **Ποιο** θα είναι το μέλλον του κόσμου**;** **Θα υπάρξει** ειρήνη μεταξύ Αράβων και Ισραήλ στη Μέση Ανατολή; **Ποιος** θα είναι ο ρόλος της Ενωμένης Ευρώπης; **Ποιος** θα είναι ο μελλοντικός «Παγκόσμιος Υπέρ-Ηγέτης;» **Θα γίνει** 3ος παγκόσμιος πόλεμος και πότε; **Είναι κοντά** η 2η έλευση του Ιησού Χριστού;

❖ Σαν συμπλήρωμα του βιβλίου αυτού θεωρείται το βιβλίο με τίτλο **«ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ»** (Κωδικός **29** - σελίδες 80)

Κεφάλαιο ΟΓΔΟΟ
Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο βασικός λόγος που η πλειοψηφία των ανθρώπων πιστεύει ότι ο Ιησούς δεν είχε άλλα κατά σάρκα αδέλφια και κατά συνέπεια η Μαριάμ με τον Ιωσήφ ουδέποτε είχαν τελέσει γάμο μεταξύ τους, είναι οι δοξασίες που αναπτύχθηκαν από τον 3ο αιώνα και μετά για την **«άσπιλη σύλληψη»** και για το **«αειπάρθενο»** της Μαριάμ, οι οποίες στη συνέχεια δημιούργησαν και τις προϋποθέσεις για την εμφάνιση του δόγματος της **«μετάστασης»** του σώματος της Μαριάμ. Κατά τις δοξασίες αυτές, αφενός μεν η Μαριάμ δεν είχε φυσικό πατέρα τον Ιωακείμ, καθόσον συνελήφθηκε με υπερφυσικό τρόπο, και έτσι διαφυλάχτηκε από το «προπατορικό αμάρτημα» και αφετέρου έμεινε για πάντα «παρθένος», ακόμα και μετά τη γέννηση του Ιησού.

1. <u>Η ΑΣΠΙΛΗ ΣΥΛΛΗΨΗ:</u> Η άσπιλη σύλληψη της Μαριάμ εκφράστηκε και καθορίστηκε πριν από ένα αιώνα περίπου από τον Πάπα Πίο Θ΄, το 1854, σαν επίσημο δόγμα της Καθολικής εκκλησίας, γεγονός το οποίο είχε ήδη γίνει αποδεκτό και από την Ανατολική Ορθόδοξη εκκλησία (βλ. «Καθολική Εγκυκλοπαίδεια», τόμος 7, σελ. 674-675). Η δοξασία αυτή απαντάται συχνά σε όλες τις αρχαίες λατρείες. Στην Ελληνική μυθολογία, για παράδειγμα, η Ήρα έχει την ικανότητα να γεννά τα παιδιά της από μόνη της, χωρίς να έρθει σε επαφή με τον Δία. Με αυτό το είδος της "παρθενο-γέννεσης" γέννησε τον Ήφαιστο και τον Άρη. Ο Δίας γεννά την Αθηνά από το κεφάλι του, δηλαδή από το πνεύμα του, ενώ ο Διόνυσος κυοφορείται από το πόδι του. Όλες αυτές οι δοξασίες, με την πάροδο των αιώνων αναμείχθηκαν με τη χριστιανική διδασκαλία, παγιώθηκαν στις διάφορες εκκλησιαστικές Συνόδους και κατέληξαν να γίνουν "επίσημα" πλέον δόγματα της εκάστοτε κρατούσας Εκκλησίας.

Μέσα στην Καινή Διαθήκη δεν θα βρούμε καμιά απόδειξη

για την άσπιλη σύλληψη της Μαριάμ. Η Αγία Γραφή λέγει ότι **«ΠΑΝΤΕΣ ήμαρτον και υστερούνται της δόξης του Θεού»** (Ρωμαίους Γ/3:23). Ο μόνος αναμάρτητος που έζησε στη γη ήταν ο Ιησούς Χριστός. Ο Θεός διάλεξε την ευσεβή και ενάρετη κόρη της Ναζαρέτ για να φέρει στον κόσμο τον Υιό Του. Η ίδια η Μαριάμ, όταν πήγε να επισκεφτεί την εξαδέλφη της Ελισάβετ, που ήταν έγκυος στον Ιωάννη (τον Πρόδρομο), γέμισε από το Πνεύμα του Θεού και είπε **«Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον, και ηγαλλίασε το πνεύμα μου εις τον Θεόν τον ΣΩΤΗΡΑ ΜΟΥ, διότι επέβλεψεν εις την ταπείνωσιν της ΔΟΥΛΗΣ Αυτού...»** (βλ. Λουκάς Α/1:46-48). Όπως ο κάθε άνθρωπος, έτσι και η Μαριάμ χρειαζόταν έναν σωτήρα, γι' αυτό είπε **«αγαλλίασε το πνεύμα μου εις τον Θεόν και ΣΩΤΗΡΑ μου».** Εάν η ίδια η Μαριάμ ομολογεί ότι είχε ανάγκη από σωτήρα, άρα η ίδια δεν μπορεί να είναι σωτήρας.

Τα παραπάνω λόγια της Μαριάμ είναι ένας ύμνος δοξολογίας και λατρείας προς το Θεό για τη μεγάλη, την ύψιστη τιμή που της έκανε να φέρει στον κόσμο τον Μονογενή Υιό Του. Αν και εντυπωσιάστηκε και έμεινε έκθαμβη από το δοξασμένο γεγονός που την περίμενε, δεν φούσκωσε από υπερηφάνεια και ματαιοδοξία, αλλά με ταπεινμότητα απάντησε στον άγγελο **«Ιδού η δούλη του Κυρίου, γένοιτο εις εμέ κατά τον λόγον σου»** (Λουκάς Α/1:38). Υποτάχτηκε ολοκληρωτικά στο θέλημα του Θεού. Ο μόνος τρόπος για να αδειάσει κάποιος τον εαυτό του από τη ματαιότητα του κόσμου, είναι **να γεμίσει με τον Θεό**. Αυτό έκανε η Μαριάμ, αυτό πρέπει να κάνουμε και εμείς, μιμούμενοι το υπέροχο παράδειγμά της.

2. <u>Ο ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΜ:</u> Ο Λόγος του Θεού διακηρύττει ότι **«πάντες ήμαρτον, και υστερούνται της δόξης του Θεού»,** γι' αυτό και ο Θεός **«συνέκλεισε ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΑΣ εις την απείθειαν**, **δια να ελεήση τους πάντας»** (Ρωμαίους Γ/3:23, ΙΑ/11:32), **«συνέκλεισε ΤΑ ΠΑΝΤΑ υπό την αμαρτίαν**, **δια να δοθή η επαγγελία εκ πίστεως Ιησού Χριστού εις τους πιστεύοντας...»** (Γαλάτες Γ/3:22). Ο Θεός συνέκλεισε «τους πάντας» και «τα πάντα» κάτω από το βάρος της αμαρτίας. Κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι αμαρτία δεν έχει.

Οι αντιλήψεις όμως για την άσπιλη σύλληψη της Μαριάμ, τη ζωή και το θάνατό της, την ανάσταση και τη μετάστασή της, έχουν τη ρίζα τους στο δόγμα της **αναμαρτησίας** της, ότι δηλαδή δεν αμάρτησε. **Επειδή η αναμαρτησία οδηγεί στην αφθαρσία του σώματος, η αφθαρσία οδηγεί στην ανάσταση, άρα και η ανάσταση οδηγεί στη μετάσταση του σώματος στον Ουρανό**. Ο απλός άνθρωπος, που από τα μικρά του χρόνια γαλουχείται και τρέφεται με μύθους, δεν μπορεί να αντιληφτεί ότι **«ο κόσμος ΟΛΟΣ εν τω πονηρώ κείται»** (Α' Ιωάννου Ε/**5:**19) και «πονηρός» είναι ο Διάβολος, ο εχθρός του ανθρώπου, που έχει θέσει σαν μόνο σκοπό του να τον οδηγήσει από την αλήθεια στην πλάνη και από το Φως του ευαγγελίου του Χριστού στο δικό του σκοτάδι. Δεν μπορεί να καταλάβει ο άνθρωπος ότι ο Διάβολος είναι **«ο πλανών την οικουμένην όλην»** (βλ. Αποκάλυψη ΙΑ/**11:**9) και δεν θα άφηνε ποτέ να δίνεται η δόξα, η λατρεία και η προσκύνηση σ' Αυτόν που πραγματικά ανήκει, στον Θεό δια του Ιησού Χριστού, γι' αυτό έφερε στον άνθρωπο μια "βαβέλ", μια σύγχυση και συσκότιση του νου του, ώστε να μη γνωρίζει τι πιστεύει και τι λατρεύει.

Όπου και αν στρέψουμε το βλέμμα μας, διαπιστώνουμε πράξεις **αγοραπωλησίας** που σχετίζονται με το πρόσωπο της Μαριάμ, εκμεταλλευόμενοι οι επιτήδειοι το θρησκευτικό συναίσθημα του απλού ανθρώπου. Την αγνή κόρη της Ναζαρέτ, την εκλεκτή δούλη του Υψίστου, τη μητέρα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, την ευλογημένη μεταξύ των ανθρώπων, ο αποστάτης άνθρωπος την κατέστησε αντικείμενο εμπορίου και κερδοσκοπίας. Για να το επιτύχει αυτό στηρίχτηκε στη θεωρία της άσπιλης σύλληψής της, δηλαδή στην αναμαρτησία της.

Η Αγία Γραφή, που είναι η μόνη πηγή της αλήθειας, μας αποκαλύπτει το αντίθετο από αυτό που ο Διάβολος με έντεχνο τρόπο έχει σπείρει στις καρδιές των ανθρώπων. Ο ευαγγελιστής Λουκάς στο ευαγγέλιό του αναφέρει**:**

> «**Και ότε επληρώθησαν αι ημέραι του καθαρισμού αυτής** (της Μαριάμ) **κατά τον νόμον του Μωυσέως, ανεβίβασαν αυτόν** (τον Ιησού) **εις Ιεροσόλυμα διά να παραστήσωσιν εις τον Κύριον, καθώς είναι γεγραμμένον εν τω νόμω του Κυρίου, ότι *"παν αρσενικόν διανοίγον μήτραν θέλει κληθή άγιον εις τον Κύριον"*, και διά να προσφέρωσι θυσίαν κατά το ειρημένον εν τω νόμω του Κυρίου *"ζεύγος τρυγόνων ή δύο νεοσσούς περιστερών"*....»** (Λουκάς Β/**2**:22-24)**.**

Το ταξίδι του Ιωσήφ και της Μαριάμ στα Ιεροσόλυμα και η επίσκεψή τους στο ναό έγινε για δύο σκοπούς, τους οποίους πραγματοποιούσαν όλοι οι Ισραηλίτες:

α) Ο πρώτος σκοπός αφορούσε τον **ΙΗΣΟΥ**, έπρεπε να Τον παρουσιάσουν στον Θεό, σύμφωνα με την εντολή που είχε δώσει ο ίδιος ο Θεός δια μέσου του Μωυσή**: «Και ελάλησε Κύριος προς τον Μωϋσήν, λέγων, Καθιέρωσον εις εμέ παν πρωτότοκον ΔΙΑΝΟΙΓΟΝ ΠΑΣΑΝ ΜΗΤΡΑΝ μεταξύ των υιών Ισραήλ...»** (Έξοδος ΙΓ/**13**:2)**.**

β) Ο δεύτερος σκοπός αφορούσε την **ΜΑΡΙΑΜ.** Ο νόμος του Θεού θεωρούσε την κάθε Εβραία μητέρα ακάθαρτη, για επτά ημέρες, αμέσως μετά τον τοκετό αρσενικού. Γι΄ αυτό την όγδοη ημέρα έπρεπε να γίνει η περιτομή. Η μητέρα εξακολουθούσε όμως να παραμένει σε απομόνωση, μέχρι να συμπληρωθούν σαράντα ημέρες, προκειμένου να καθαριστεί. Όταν τελείωνε η περίοδος αυτή του καθαρισμού της, έπρεπε να φέρει στον ιερέα του ναού δύο θυσίες, ένα ΑΡΝΙ για ολοκαύτωμα και ένα ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ή ΤΡΥΓΟΝΑ για προσφορά περί αμαρτίας. Αν η οικογένεια ήταν φτωχή, όπως έχουμε με την περίπτωση του Ιωσήφ και της Μαριάμ, και δεν είχε χρήματα για να αγοράσει ένα αρνί, τότε έφερνε δύο τρυγόνια ή δύο περιστέρια, από τα οποία το ένα ήταν **για ολοκαύτωμα** και το άλλο **για προσφορά περί αμαρτίας** (βλ. Λευιτικό ΙΒ/**12**:6-8)**.**

Έπρεπε λοιπόν η κάθε Εβραία μητέρα να κάνει προσφορά στον Κύριο **περί ΑΜΑΡΤΙΑΣ**, μόλις θα τελείωναν οι ημέρες της λοχείας της. Αυτό ακριβώς έκανε και η Μαριάμ, γιατί δεν βρισκόταν σε κατάσταση αναμαρτησίας όπως λανθασμένα διδάσκουν οι επιτήδειοι, αλλά είχε πλήρη επίγνωση της θέσης της ενώπιον του άγιου Θεού. Γι' αυτό λέγει ο Λουκάς **«Και ότε επληρώθησαν αι ημέραι του καθαρισμού αυτής** (της Μαριάμ), **κατά τον νόμον του Μωυσέως...»**. Όταν δηλαδή πέρασαν οι σαράντα

ημέρες του καθαρισμού της, πήγε μαζί με το συζυγό της Ιωσήφ και το βρέφος Ιησού στο ναό της Ιερουσαλήμ, για να προσφέρουν στον Θεό θυσία **«κατά το ειρημένον εν τω νόμω του Κυρίου, Ζεύγος τρυγόνων, ή δύο νεοσσούς περιστερών».** Το νόημα της θυσίας περί αμαρτίας ήταν, ότι αντικαθιστούσε η θυσία αυτή του ζώου με το αίμα του που έτρεχε την ίδια τη ζωή του αμαρτωλού. Αυτή την εξαγορά της αμαρτίας ο Θεός τη δεχόταν, τη λογάριαζε ως πραγματική, γιατί **συμβόλιζε** τη μελλοντική θυσία του Υιού Του επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, όπου θα εξαγόραζε τη ζωή μας με το χύσιμο του δικού Του άγιου αίματος.

Η Μαριάμ είχε συναίσθηση της αμαρτωλότητάς της, γι' αυτό, δια Πνεύματος αγίου, άρχισε να αναφωνεί **«Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον, και ηγαλλίασε το πνεύμα μου εις τον Θεόν ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ ΜΟΥ, διότι επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν της δούλης αυτού...»** (Λουκάς Α/**1**:46). Αισθανόταν η Μαριάμ την ανάγκη ενός ΣΩΤΗΡΑ, αισθανόταν ότι ο Θεός έκανε μεγαλεία *για την ίδια*, αλλά όχι *δια μέσου αυτής,* αισθανόταν ότι το όνομά Του είναι άγιο, αλλά όχι το δικό της. Γνώριζε πως να υπακούει στο θέλημα του Θεού και να υποτάσσεται σ' αυτό, γι' αυτό και ο Θεός την ξεχώρισε για να φέρει στον κόσμο τον Υιό Του, τον εκλεκτό Του.

Με τον τρόπο αυτό, που ο Λόγος του Θεού εκθέτει τα γεγονότα, καταργεί τις πλάνες και τους μύθους του εχθρού της ψυχής μας, του Διαβόλου, για άσπιλη σύλληψη της Μαριάμ, για το «αειπάρθενο» αυτής και για τη μετάσταση και την αφθαρσία του σώματός της. Ο Παύλος αναφέρει καθαρά ότι **«καθώς δι' ενός ανθρώπου** (του Αδάμ) **η ΑΜΑΡΤΙΑ εισήλθεν εις τον κόσμον, και δια της αμαρτίας ο ΘΑΝΑΤΟΣ, και ούτω διήλθεν ο θάνατος εις π ά ν τ α ς ανθρωπους**, **ΕΠΕΙΔΗ ΠΑΝΤΕΣ ΗΜΑΡΤΟΝ....»** (Ρωμαίους Ε/5:12). Βλέπουμε ότι η "Μαρία" της παράδοσης, δεν έχει καμιά σχέση με τη "Μαριάμ" της Αγίας Γραφής.

3. <u>ΤΟ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟ της ΜΑΡΙΑΜ:</u> Η «αιώνια παρθενικότητα» ή το «**αει**-πάρθενο» της Μαριάμ, ήταν μια διδασκαλία άγνωστη στους πρώτους αποστολικούς χρόνους. Άρχισε να εμφανίζεται προς το τέλος του τρίτου μ.Χ. αιώνα, και μετά από πολλές αντιπαραθέσεις κατέστη επίσημο δόγμα της εκκλησίας, μετά από απόφαση που πάρθηκε στην Δ΄ Οικουμενική Σύνοδο της Χαλκηδόνας, το έτος 451 μ.Χ. (βλ. Εγκυκλοπαίδεια "ΜΠΡΙΤΑΝΙΚΑ", τόμος 14, σελ. 999, Αγγλική έκδοση /"Η ΜΑΥΡΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΒΙΒΛΟΣ", Στυλ. Χαραλαμπάκη, σελ.57-66).

Η παραπάνω περίπτωση, είναι μια καταφανής προσπάθεια για να εξυψωθεί η Μαριάμ σε περίλαμπρη θέση μέσα στο χριστιανικό κόσμο και να βρεθεί σε υψηλότερη θέση ακόμα και από αυτή του Ιησού Χριστού, ο Οποίος πρόσφερε το σώμα Του και το αίμα Του για τη σωτηρία του ανθρώπου. Η δοξασία αυτή καθώς και άλλες παρόμοιες, έχουν τις ρίζες τους βαθιά μέσα στον αρχαίο ειδωλολατρικό κόσμο. Από τον Μέγα Κωνσταντίνο και μετά, που αρχίζει η παρακμή της εκκλησίας, παρατηρείται μια έντονη ταύτιση της Μαριάμ με τη **«Μεγάλη Μητέρα»** των ειδωλολατρών, που παρουσιάζεται κάτω από διάφορα ονόματα: Σεμίραμις, Αστάρτη, Κυβέλη, Άρτεμις, κλπ. Το κοινό όμως όνομά της, γεγονός που το αναφέρει και η Παλαιά Διαθήκη, είναι **«Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ»** (βλ. Ιερεμίας Ζ/**7**:18-20, ΜΔ/**44**:17-19 /κλπ) και το κοινό χαρακτηριστικό της, σε όλους τους αρχαίους λαούς είναι να εικονίζεται έχοντας το γιο της στην αγκαλιά της. Για το θέμα αυτό θα αναφερθούμε αμέσως παρακάτω.

4. <u>Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ:</u> Το έτος 1950 είναι «άγιο έτος» για την Καθολική εκκλησία, γιατί ο Πάπας Πίος ΙΒ΄ θέσπισε επίσημα πλέον το δόγμα της «Μετάστασης της Παρθένου Μαρίας», δηλαδή ότι η Μαριάμ δεν πέθανε σαν όλους τους κοινούς θνητούς, αλλά αναλήφθηκε με το σώμα της στον Ουρανό. Η μετάστασή της στον Ουρανό είναι γνωστή σαν **«Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ».** Ίσως ρωτήσει κάποιος εύλογα **«Γιατί χρειάστηκαν 15 αιώνες, για να θεσπιστεί η σωματική ανάληψη της Μαριάμ σαν επίσημο δόγμα;»** Η απάντηση είναι ότι η δοξασία αυτή, διδασκόταν στους αιώνες που πέρασαν, αλλά ήταν γνωστό σε όλους πως επρόκειτο για μύθο, ήταν ένας καρπός προμελετημένης πλαστοραφίας.

Ήταν ένας μύθος που κατ' αρχάς διαμορφώθηκε τον **6**ο

μ.Χ. αιώνα στη Γαλλία, υιοθετήθηκε από την Ρώμη τον επόμενο αιώνα και έγινε αναπόσπαστο μέρος της λατρείας της εκκλησίας στους επόμενους αιώνες. Η Ανατολική εκκλησία, η μετέπειτα ονομασθείσα "Ορθόδοξη" είχε αποδεχτεί τη δοξασία αυτή, πριν γίνει το οριστικό σχίσμα με τη Δυτική εκκλησία (1054 μ.Χ.). Ο Ιωάννης Δαμασκηνός, που έζησε τον 8ο μ.Χ. αιώνα, διακηρύττοντας το δόγμα της ανάληψης και του δοξασμού της Μαριάμ, έφθασε στο σημείο να πει ότι ο Ιησούς ήταν **«εικών φυσική της τεκούσης Αυτόν μητρός»,** δηλαδή ήταν η φυσική εικόνα της μητέρας Του, σε αντίθεση με τον Λόγο του Θεού που αναφέρει ότι ο Υιός είναι η **«εικόνα του Θεού του αοράτου»** (βλ. Κολοσσαείς Α/**1**:15, Β' Κορινθίους Δ/**4**:4, κλπ). Αργότερα, ο Πατριάρχης Δοσίθεος στη Σύνοδο της Ιερουσαλήμ το έτος 1672 μ.Χ. επιβεβαίωσε το δόγμα της "κοίμησης και μετάστασης" της Μαριάμ.

Υπήρχαν όμως και φωνές που καταδίκαζαν όλες αυτές τις πλάνες και τους μύθους, αλλά οι φωνές αυτές δεν μπόρεσαν να επικρατήσουν. Ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Φώτιος καταδίκασε το δόγμα της μετάστασης της Μαριάμ και το χαρακτήρισε σαν "ασύστατο" και "καινοτομία της Δύσεως".

Ο γνωστός σε όλους Ορθόδοξος καθηγητής Θεολογίας Παναγιώτης Τρεμπέλας στο τρίτομο έργο του "ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ" γράφει**: «Τοιαύτα διδάγματα, καθώς αυτό της αναλήψεως της Παναγίας, στερούμενα απολύτως παντός ερείσματος εν τη Γραφή**, **και τη αποστολική παραδόσει, ωθούσαν εις ολισθήματα και εκτροπάς νοθευούσας την ανέκαθεν εν τη Εκκλησία εξηχουμέ-νην**, **ορθήν περί Απολυτρώσεως και του μόνου Λυτρωτού διδασκαλίαν, μόλις είναι ανάγκη να είπωμεν»** (βλ. τόμος 2, σελ. 216).

Δυστυχώς οι άνθρωποι αγάπησαν το σκοτάδι και όχι το φως του ευαγγελίου, με αποτέλεσμα στις ημέρες μας σχεδόν κανένας λεγόμενος «χριστιανός» να μην αποδίδει την πρέπουσα τιμή και τον σεβασμό που αρμόζει στην αγνή κόρη της Ναζαρέτ. Όλοι γνωρίζουν γι' αυτήν μόνο φανταστικές ιστορίες. Ένας ειλικρινής αναγνώστης του Λόγου του Θεού και εκζητητής της Αλήθειας, διαβάζοντας στα τέσσερα ευαγγέλια για τη ζωή του Ιησού, διαπιστώνει ότι στα «απόκρυφα» (ψευδεπίγραφα) βι-

βλία, που γράφτηκαν κατά καιρούς και που επίσημα η Ορθόδοξη εκκλησία τα έχει απορρίψει, γίνεται μια προσπάθεια «αντιγραφής» γεγονότων και καταστάσεων που συνέβησαν στον Ιησού Χριστό και «επανάληψης» των γεγονότων αυτών και στη ζωή της μητέρας Του.

Μερικά από αυτά είναι:

- Ο Ιησούς Χριστός πέθανε και ενταφιάστηκε στην Ιερουσαλήμ. Το ίδιο «συνέβηκε» και στην Μαριάμ. Αυτό δέχεται η Ορθόδοξη εκκλησία, ενώ η Καθολική δέχεται ως τόπο της "κοίμησής" της την Έφεσο.
- Ο Ιησούς αναστήθηκε μετά από τρεις ημέρες, το ίδιο και η μητέρα Του. Θεμελιωτής της δοξασίας αυτής είναι ο Ιωάννης Δαμασκηνός, ο οποίος υποστηρίζει ότι η "Θεοτόκος", όπως την αποκαλεί **«εξανέστη του μνήματος»** (βλ. ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ, Migne, τόμος 96, σελ. 748).
- Ο Θωμάς απουσίαζε από τη συντροφιά των μαθητών κατά την πρώτη μεταναστάσιμη εμφάνιση του Ιησού (βλ. Ιωάννης Κ/**20**:24-29). Το ίδιο συνέβηκε και στην περίπτωση της Μαριάμ. Ο αναστημένος Ιησούς για να πείσει τον Θωμά, του έδειξε τα τρυπημένα χέρια Του και την πλευρά Του.

  Η Μαριάμ, επειδή δεν είχε σταυρωθεί, για να πείσει τον Θωμά ότι αυτή είναι, του έδωσε τη ζώνη της. Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι, δεν έφθανε το βάρος της πρώτης δυσπιστίας του Θωμά, αλλά του καταλόγισαν να φέρει ένα ακόμα παρόμοιο βάρος.
- Οι μαθητές του Ιησού ήσαν παρόντες στο όρος των Ελαιών όταν Αυτός αναλήφθηκε. Το ίδιο και στην περίπτωση της "μετάστασης" της Μαριάμ στον ουρανό. Ενώ οι μαθητές ήσαν διασκορπισμένοι σε διάφορα μέρη κηρύττοντας το ευαγγέλιο του Ιησού, με υπερφυσικό τρόπο συγκεντρώθηκαν γύρω από το σώμα της Μαριάμ, λίγο πριν αυτή «αναληφθεί».
- Ο Ιησούς Χριστός μετά την ανάληψή Του κάθησε στα «δεξιά» του θρόνου του Πατέρα, μεσιτεύοντας προς Αυτόν.

Το ίδιο και η Μαριάμ, κάθησε στα «δεξιά» του Υιού της, στέφηκε «Βασίλισσα των Ουρανών» και τώρα μεσιτεύει σ΄ Αυτόν.

Όλα αυτά είναι φανταστικές ιστορίες, που δεν έχουν κανένα απολύτως στήριγμα ούτε μέσα στην Αγία Γραφή, αλλά ούτε και στα συγγράμματα των αποστολικών πατέρων των πρώτων χριστιανικών αιώνων. Η πρώτη αποστολική εκκλησία δίδασκε το γνήσιο μήνυμα του ευαγγελίου. Όλες αυτές οι δοξασίες εισχώρησαν στη χριστιανική πίστη από το 313 μ.Χ, από την εποχή του Μεγάλου Κωνσταντίνου, ο οποίος για πολιτικούς λόγους **«επέβαλε»** την χριστιανική πίστη, σαν επίσημη «θρησκεία» του κράτους. Η κατάσταση αυτή εντάθηκε επί της εποχής του Μεγάλου Θεοδοσίου (379-395 μ.Χ.), ο οποίος εξανάγκαζε τους γύρω λαούς να ασπασθούν το χριστιανισμό με **τη βία.** Ο Θεοδόσιος έλαβε αυστηρότατα μέτρα κατά της ειδωλολατρίας, κατέστρεψε και έκλεισε πολλούς αρχαίους ναούς και κατήργησε τους Ολυμπιακούς αγώνες, το έτος 394 μ.Χ..

5. <u>Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΗΤΕΡΑ:</u> Η επιβολή όμως δια της βίας του χριστιανισμού, είχε τραγικές συνέπειες. Οι ειδωλολάτρες όταν «ασπάζονταν» το χριστιανισμό εξ ανάγκης, για να μη θανατωθούν, έφερναν μαζί τους τις παραδόσεις τους, τα ήθη και τα έθιμά τους, τα οποία με την πάροδο του χρόνου αλλοίωσαν το καθαρό μήνυμα του ευαγγελίου και το αντικατέστησαν με τις δοξασίες του αρχαίου ειδωλολατρικού κόσμου. Ακατήχητοι καθώς ήσαν στις αλήθειες του ευαγγελίου, γιατί δεν αισθάνθηκαν ποτέ την πραγματική ανάγκη να γνωρίσουν σαν προσωπικό τους σωτήρα τον Ιησού, διαπίστωσαν ότι **από τη νέα θρησκεία τους λείπει μια θεά,** παρόμοια με εκείνη που λάτρευαν πριν.

Το κενό αυτό, το αναπλήρωσαν με τη γλυκιά ανάμνηση της άγιας μητέρας του Ιησού, της **Μαριάμ**. Αφού βρήκαν λοιπόν ποιο θα ήταν το πρόσωπο που θα λάτρευαν στη νέα τους θρησκεία, τα υπόλοιπα ήσαν εύκολα. Της απέδωσαν τίτλους και ιδιότητες υπερφυσικές, ανώτερες ακόμα και από του Θεού και από του Ιησού Χριστού, με αποτέλεσμα μια νέα «θεότητα» να δημιουργείται μέσα στο χριστιανικό πάνθεον, η οποία δεν ήταν

κάτι το καινούριο, αλλά ήταν η αναβίωση στο πρόσωπο τώρα της Μαριάμ της λατρείας της αρχαίας **«Μεγάλης Μητέρας με το Παιδί»** στην αγκαλιά της.

Για παράδειγμα, η **Σεμίραμις** με το γιο της Θαμμούζ (Βαβυλώνα), η **Ίσιδα** με τον Ώρο (Αίγυπτος), η **Φορτούνα** με τον Γιούπιτερ (Ρώμη), η **Δήμητρα** με τον Πλούτο (Ελλάδα), στις Ινδίες η **Ντιβάκι** με το γιο της Κρίσνα, κλπ.. Σήμερα όλοι αποκαλούν την Μαριάμ σαν **«Βασίλισσα των ουρανών»,** πλην όμως κάτω από αυτό τον τίτλο κρύβεται η Σεμίραμις των Βαβυλωνίων, η Αστάρτη των Φοινίκων και πολλές άλλες θεότητες.

Τα αποτέλεσματα στην πορεία της εκκλησίας ήσαν τραγικά, ο δοξασμένος και αναστημένος Κύριος Ιησούς, ο Κύριος των κυρίων, ο Βασιλεύς των βασιλέων, ο παντοκράτωρ, ο **«ων επί πάντων Θεός ευλογητός»** έγινε ο «Χριστούλης» στην αγκαλιά της μεγάλης «Μητέρας» του και παραμερίστηκε η προσκύνησή Του και η **«εν Πνεύματι και Αληθεία»** λατρεία Του. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είχε πει για τον Ιησού ότι **«...Εκείνος** (ο Κύριος των πάντων) **πρέπει να αυξάνει**, **εγώ δε** (ο υπηρέτης, ο δούλος του) **να ελαττώνομαι»** (Ιωάννης Γ/**3**:30).

Όμως η απατηλή και σφόδρα διεφθαρμένη καρδιά του ανθρώπου, γεμάτη από άγνοια, προκατάληψη και πλάνη εξύψωσε και μεγάλυνε την κεχαριτωμένη κόρη της Ναζαρέτ, τη δούλη του Ύψιστου και ελάττωσε τον Κύριο της δόξας, τον Κύριο του ουρανού και της γης και από τον **8**ο μ.Χ. αιώνα η «χριστιανική» θρησκεία απέκτησε επίσημα πλέον το δικό της σύμβολο, το σύμβολο της **«Μεγάλης Μητέρας με το Παιδί»**, το σύμβολο της μεγάλης **«Βασίλισσας των ουρανών»** με τον μικρό **«Χριστούλη»** στην αγκαλιά της. Μπορούμε να πούμε ότι ο χριστιανισμός δεν κατέστρεψε τον αρχαίο ειδωλολατρικό κόσμο, αλλά τον υιοθέτησε, με τραγικά αποτέλεσματα, που φανερώνονται σε όλους τους τομείς της ζωής μας.

Οι αρχαίοι ναοί, οι βωμοί, οι ιεροί τόποι ντύθηκαν τον χριστιανικό μανδύα και αφιερώθηκαν σε χριστιανούς άγιους. Για να διευκολύνουν την αλλαγή αυτή, εγκατέστησαν στους ίδιους χώρους «αγίους», που είχαν τα ίδια χαρακτηριστικά ή τα ονόματά

τους αντιστοιχούσαν με τους προκατόχους τους. Για παράδειγμα, ο **Διόνυσος** έγινε "άγιος Διονύσιος" και η λατρεία του είναι ακόμα ταυτισμένη με τη Βακχική προστασία του κρασιού. Ο θεός **Ήλιος** έγινε ο προφήτης Ηλίας και ο τόπος λατρείας του βρίσκεται πάντοτε επάνω σε βουνά και ψηλοκορφές, εκεί που λατρευόταν ο Ήλιος. Ο **Δίας** που βρισκόταν στην κορυφή των ορέων, εξαπολύοντας τους κεραυνούς του, αντικαταστάθηκε επίσης από τον Ηλία. Ο **Ερμής** αντικαταστάθηκε από τον αρχάγγελο Μιχαήλ, ο **Ποσειδώνας** από τον άγιο Νικόλαο, οι **Διόσκουροι** από τους Κοσμά και Δαμιανό (τους αγίους Αναργύρους), η **Βασίλισσα των Ουρανών** της Βαβυλώνας από την αγία μητέρα του Κυρίου μας, η θεά **Αθηνά** επίσης από την Μαριάμ, ο **Ποσειδώνας** στην Τήνο επίσης από την "Παναγία της Τήνου", κλπ.

Αυτή είναι η τραγική κατάληξη των ανθρώπων οι οποίοι **«μετήλλαξαν την ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ εις το ψεύδος, και εσεβάσθησαν και ελάτρευσαν την ΚΤΙΣΙΝ μάλλον, παρά τον ΚΤΙΣΑΝΤΑ, όστις είναι ευλογητός εις τους αιώνας»** (Ρωμαίους Α/**1**:25). Δυστυχώς πολλοί δεν δέχονται ότι αυτό είναι ένα γεγονός αναντίρρητο. Ισχυρίζονται, για παράδειγμα, ότι **δεν προσκυνούν** την εικόνα, αυτή καθ' εαυτή, δεν προσκυνούν την ύλη (το ξύλο, τα χρώματα, κλπ) γιατί η προσκύνηση ανήκει μόνο στον Θεό, αλλά αποδίδουν **την πρέπουσα τιμή** στο εικονιζόμενο πρόσωπο.

Αυτό πιστεύω ότι είναι ένα μεγάλο ψέμα και μια υποκρισία, γεγονός που μπορεί να αποδειχτεί αμέσως, με μια απλή λογική σκέψη: **«Αφού δεν προσκυνούν και δεν λατρεύουν την ΕΙΚΟΝΑ, αλλά τιμούν το εικονιζόμενο πρόσωπο της Παναγίας, γιατί δεν πηγαίνουν στην εκκλησία της Παναγίας της γειτονιάς τους ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗΣΟΥΝ, όπως ισχυρίζονται, αλλά πηγαίνουν στην Παναγία της Τήνου; Άλλη είναι η μία "Παναγία" και άλλη είναι η "Παναγία της Τήνου;" Άλλη είναι "η Παναγία η Βρεφοκρατούσα", ή "η Παναγία η Τρυπητή" στο Αίγιο, ή τόσες άλλες αμέτρητες "Παναγίες" που υπάρχουν; ».**

Όλες οι εικόνες υποτίθεται ότι εικονίζουν το ίδιο πρόσωπο . Άρα πηγαίνουν, όχι να τιμήσουν το εικονιζόμενο πρόσωπο (που είναι το ίδιο σε όλες τις εικόνες), αλλά πηγαίνουν να προσκυνήσουν την εικόνα, αυτή καθ' εαυτή, εμπαίζοντας έτστι τον Θεό και εξαπατώ-

ντας τους εαυτούς τους, νομίζοντες ότι ακολουθούν το σωστό.

6. <u>Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ:</u> Το κέντρο της χριστιανικής πίστης είναι ένα πρόσωπο, ο **ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ**. Αυτός διακήρυξε **«Εγώ είμαι η ΟΔΟΣ, και η ΑΛΗΘΕΙΑ, και η ΖΩΗ .....Εγώ είμαι η ΑΝΑΣΤΑΣΗ και η ΖΩΗ»** (βλ. Ιωάννης ΙΑ/**11**:25, ΙΔ/**14**:6). Αυτός μόνο έζησε μια αναμάρτητη και άγια ζωή, Αυτός μόνο μπορεί να συγχωρήσει και να σώσει τον αμαρτωλό, Αυτός μόνο μπορεί να δώσει στον άνθρωπο την ειρήνη Του, γιατί είναι «Ο ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ» (Ησαΐας Θ/**9**:6) και σ' Αυτόν μόνο ανήκει η δόξα, η τιμή, η λατρεία και η προσκύνηση στους αιώνες (βλ. Αποκάλυψη Ε/**5**:9-11, κλπ.).

Αν και ο Ιησούς είναι **η** "ΑΛΗΘΕΙΑ", αν και ο ίδιος διακήρυξε **«θέλετε γνωρίσει την ΑΛΗΘΕΙΑΝ, και η αλήθεια θέλει ΣΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ»** (Ιωάννης Η/**8**:32), ο άνθρωπος ζει μέσα στην πλάνη και στο ψεύδος, του αρέσει να ζει με μύθους που του γαργαλίζουν την ακοή. Έχει διδαχτεί να προσεύχεται, όχι στον σωτήρα του Ιησού, αλλά στη μητέρα Του, γιατί πιστεύει ότι μπορεί να μεταφέρει τα αιτήματά του στο γιο της, ότι μπορεί να μεσολαβήσει σ' Αυτόν και αφού είναι μητέρα Του θα ικανοποιήσει τα αιτήματα αυτά για χάρη της. Το συμπέρασμα είναι ότι η Μαριάμ διαθέτει περισσότερη αγάπη και ευσπλαχνία από τον γιο της Ιησού. Αυτό όμως έρχεται σε αντίθεση με τον Λόγο του Θεού, ο οποίος με σαφήνεια διακηρύττει:

(Α) **<u>«Ελάτε σε ΜΕΝΑ όλοι οι κουρασμένοι και οι φορτωμένοι, και ΕΓΩ</u>** <u>(όχι κάποιος άλλος)</u> **<u>θα σας ξεκουράσω»</u>** (Ματθαίος ΙΑ/**11**:28). Τα βάρη μας, το άγχος μας, την αγωνία μας, τα προβλήματά μας, την ανάπαυσή μας, την ξεκούρασή μας, μόνον στον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ, όλα Σ' Αυτόν.

(Β) **<u>«ΚΑΘΕ ΕΝΑΣ, που θα επικαλεσθεί το ΟΝΟΜΑ του Κυρίου ΘΑ ΣΩΘΕΙ»</u>** (Ρωμαίους Ι΄/**10**:13). Και ποιο είναι το όνομα του Κυρίου**;** Είναι **«ΙΗΣΟΥΣ»,** αυτό το όνομα είναι η σωτηρία σου. ΄Οσο και αν επικαλείσαι άλλα ονόματα, ανθρώπων ή αγγέλων, σωτηρία δεν έχεις, **γιατί** το όνομα του ΙΗΣΟΥ είναι η σωτηρία σου, Αυτός μόνον πέθανε στη δική σου θέση.

(Γ) **<u>«Διότι είναι "ΕΙΣ"</u>** <u>(ΕΝΑΣ)</u> **<u>ΘΕΟΣ, και "ΕΙΣ"</u>** <u>(ΕΝΑΣ)</u> **<u>ΜΕΣΙΤΗΣ</u>**

Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Χριστός Ιησούς» (Α΄Τιμόθεου Β/**2**:5). Ο μεσίτης προς τον Πατέρα είναι μόνον ένας, **ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ.** Κανένας άλλος άνθρωπος στον κόσμο δεν μπορεί να μεσιτεύει στον Θεό για σένα, γιατί κανένας άλλος άνθρωπος δεν πέθανε για σένα, παρά μόνον ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ.

(Δ) **Δεν υπάρχει από κανέναν άλλο η σωτηρία, γιατί ΟΥΤΕ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΛΛΟ ΟΝΟΜΑ από τον ουρανό δοσμένο στους ανθρώπους, δια του οποίου πρέπει να σωθούμε»** (Πράξεις Δ/**4**:12). Το μόνο όνομα που δόθηκε από τον ουρανό, που δόθηκε από τον ίδιο τον Θεό είναι το όνομα **«ΙΗΣΟΥΣ»**, που σημαίνει **«Ο ΓΙΑΧΒΕ ΕΙΝΑΙ ΣΩΤΗΡΑΣ».** Το όνομα **«ΙΗΣΟΥΣ»**, είναι σύνθετη λέξη και προέρχεται από το **«ΓΙΑ+ΟΣΗΑ»** (το "ΓΙΑ" είναι σύντμηση του "ΓΙΑΧΒΕ και ΟΣΗΑ", που σημαίνει ΣΩΤΗΡΑΣ). Ο Ιησούς Χριστός είναι η φανέρωση του Γιάχβε, του Πατέρα Θεού (βλέπε: Ιωάννης ΙΒ/**12:**45, ΙΔ/**14:**9, ΙΖ/**17**:11,26**,** Κολοσσαείς Α/**1:**15**,** Α' Τιμόθεου Γ/**3:**16**,** Β' Κορινθίους Ε/**5:**19**,** κλπ**).**

Η Αγία Γραφή διακηρύττει με σαφήνεια ότι η σωτηρία του ανθρώπου προσφέρεται μόνον από τον Ιησού Χριστό, ο Οποίος υπέφερε για τη δική **μου** και για τη δική **σου** αμαρτία. Πέθανε Αυτός, στη δική μου και στη δική σου θέση. Εμείς έπρεπε να πεθάνουμε ενώπιον του άγιου Θεού, αλλά ο Ιησούς Χριστός πήρε τη θέση μας για να ζήσουμε εμείς ελεύθεροι από τον εχθρό της ψυχής μας, τον Διάβολο.

Το να έχουμε παραχωρήσει τελείως τον εαυτό μας στον Θεό σημαίνει πολλά πράγματα. Πρώτα απ' όλα **ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ** επάνω στη ζωή μας. Πριν έρθουμε στον Χριστό, είμαστε πουλημένοι στην αμαρτία, αλλά Αυτός μας εξαγόρασε με το άγιο αίμα Του και τώρα ανήκουμε σ' Αυτόν. Ο Παύλος λέγει **«διότι ηγοράσθητε δια τιμής»** (Α΄ Κορινθίους ς΄/**6:**20) **«ο Χριστός εξηγόρασε ημάς εκ της κατάρας του νόμου, γενόμενος κατάρα υπέρ ημών...»** (Γαλάτας Γ/**3:**13)**.**

Τέλεια παραχώρηση σημαίνει **ΠΛΗΡΗ ΥΠΟΤΑΓΗ** στο θέλημά Του, όπως ακριβώς έκανε και η Μαριάμ λέγοντας **«Ιδού η δούλη του Κύριου...».** Ένας δούλος, δεν έχει ποτέ δικό του θέλημα, αλλά το θέλημα του κυρίου του είναι και δικό του θέλημα. Επίσης σημαίνει **ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** για τη ζωή

μας, γιατί ο Θεός ετοίμασε ΕΡΓΑ ΚΑΛΑ **«δια να περιπατήσωμεν εν αυτοίς»** (Εφεσίους Β/**2:**10). Τέλος σημαίνει μια **ΕΝΔΟΞΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ και ΦΑΝΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ** μέσα μας.

Ας λάβουμε σαν παράδειγμα πάλι την Μαριάμ**:** Ο άγγελος της φανέρωσε, τι ο Θεός θα έκανε στη ζωή της, αυτή υποτάχτηκε στο θέλημα του Θεού και το αποτέλεσμα ήταν να μορφωθεί μέσα της ο Κύριος της δόξας, ο αναστημένος Ιησούς Χριστός. Εμείς πρέπει να μιμηθούμε το παράδειγμά της και να παραχωρήσουμε το "είναι" μας ΧΩΡΙΣ ΟΡΟΥΣ στο σωτήρα μας Ιησού.

Κεφάλαιο ΕΝΑΤΟ
Η ΜΑΡΙΑΜ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το παρόν κεφάλαιο χωρίζεται σε δύο μέρη. Το **1ο μέρος** αναφέρεται στη σχέση της Μαριάμ με τον Ιωσήφ, πριν γεννηθεί ο Ιησούς. Το **2ο μέρος** περιλαμβάνει οκτώ περιπτώσεις από τη ζωή της Μαριάμ που αναφέρονται στην Καινή Διαθήκη. Λόγω του θέματος που εξετάζουμε, σχετικά με τα κατά σάρκα αδέφια του Ιησού, κρίθηκε απολύτως αναγκαίο να γίνει αναφορά όλων των βασικών περιπτώσεων που αναφέρει ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού για την Μαριάμ, ώστε να γνωρίζουμε την καθαρή αλήθεια για τη ζωή και την προσωπικότητά της Μαριάμ και να μην στηριζόμαστε σε ανθρώπινα συγγράμματα και ανθρώπινες παραδόσεις που μας οδηγούν σε δοξασίες που δεν έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα.

Επειδή το παρόν κεφάλαιο είναι απόσπαμα από το βιβλίο **"Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ"** (κωδικός 43), πιθανόν ορισμένα γεγονότα να έχουν αναφερθεί συνοπτικά και σε προηγούμενα κεφάλαια. Εδώ όμως γίνεται μια συνοπτική παρουσίαση όλης της ζωής της Μαριάμ και έτσι τυχόν απορίες και ερωτηματικά θα βρουν απάντηση μέσα από τον Λόγο του Θεού.

Μέρος ΠΡΩΤΟ:
"Η Μαριάμ και ο Ιωσήφ, πριν τη γέννηση του Ιησού"

Είναι πάρα πολύ δύσκολο μέσα σε λίγες σελίδες (συνοπτικά) να γίνει η παρουσίαση της ζωής της **Μαριάμ,** της μητέρας του Ιησού Χριστού. Πως μπορείς να βάλεις έναν ποταμό μέσα σε ένα μεγάλο βαρέλι, ή σε μια τεράστια δεξαμενή**;** Όπως αυτό είναι αδύνατο, το ίδιο συμβαίνει και με την ευλογημένη μεταξύ όλων των γυναικών, την Μαριάμ. Επειδή λοιπόν αυτό είναι αδύνατον, εδώ θα ασχοληθούμε μόνο με μερικές πτυχές του χαρακτήρα της προσωπικότητάς της, που θα αποτελούν ένα λαμπρό παράδειγμα για κάθε γυναίκα, σε όλες τις γενιές και πολύ περισσότερο στη σημερινή μας γενιά,

που την κατακλύζει η αμαρτία, η ανηθικότητα και η διαφθορά. Θα παρουσιάσουμε τη ζωή της Μαριάμ, σαν μια όμορφη ρομαντική ιστορία αγάπης**:**

❖ Πριν δύο χιλιάδες χρόνια περίπου στην πόλη Ναζαρέτ της Γαλιλαίας ζούσε μια κοπέλα με θαυμαστή ομορφιά και υπέροχο ψυχικό μεγαλείο. Στο πρόσωπό της ακτινοβολούσε η εσωτερική χαρά και ειρήνη που πλημμύριζαν την ψυχή της. Τα φωτεινά της μάτια φανέρωναν την καθαρότητα και την αγνότητα της καρδιάς της. Η ζωή της χαρακτηριζόταν από απλότητα και ταπεινότητα. Η κοπέλα αυτή δεν ήταν ταπεινής καταγωγής, ήταν μια πριγκιποπούλα, καταγόταν από τη γενιά του βασιλιά Δαβίδ. Αυτό ήταν μια ξεχωριστή τιμή για κάθε Ισραηλίτη, γιατί από τη γενιά αυτή θα ερχόταν ο Μεσσίας, που ήταν η προσδοκία των λαών. Το όνομά της ήταν **Μαριάμ.**

Ποιος άνδρας δεν θα ζήλευε μια τέτοια κοπέλα και πόσο θα λαχταρούσε να την είχε για σύζυγο**;** Όλοι οι νέοι της εποχής της, ζούσαν με αυτό το όνειρο. Η καρδιά όμως της Μαριάμ κτύπησε γλυκά για κάποιον άνδρα, ονομαζόμενο **Ιωσήφ**, ξυλουργός στο επάγγελμα, που επίσης καταγόταν από τη βασιλική γενιά του Δαβίδ. Οι δύο νέοι αρραβωνιάστηκαν (βλ. Λουκάς Α/**1:**27, Β/**2:**5, Ματθαίος Α/**1:**18) και γεμάτοι όνειρα και ελπίδες έβαλαν το θεμέλιο να κτίσουν το δικό τους σπιτικό. **Όλα ήταν και για τους δύο υπέροχα και όμορφα, τίποτα δεν φανέρωνε ότι σε λίγο θα ξεσπούσε μια καταιγίδα.**

Μια ημέρα η Μαριάμ, ενώ ήταν ακόμα αρραβωνιασμένοι, λέει στον Ιωσήφ πως ήταν έγκυος, χωρίς να έχει πάει ποτέ με άνδρα!! Όλα τα όνειρα του Ιωσήφ μονομιάς γκρεμίστηκαν και έγιναν χίλια κομμάτια. Θλίψη, πόνος και απελπισία τον κατέλαβαν. Έφυγε τρέχοντας και πήγε κάπου μακριά για να είναι μόνος του και ξέσπασε σε λυγμούς. Έκλαιγε, έκλαιγε και η καρδιά του πονούσε. Πως ήταν δυνατόν να τον κοροϊδέψει και να τον εξαπατήσει**;** Ποιος πιστεύει τέτοιες ανόητες δικαιολογίες, ότι έμεινε έγκυος, χωρίς να έχει γνωρίσει άνδρα**;** Και τώρα, τι έπρεπε να κάνει**;** Ο νόμος του Μωυσή, όταν μια γυναίκα είχε συλληφθεί για μοιχεία, ήταν πολύ σκληρός, έπρεπε να θανατωθεί με λιθοβολισμό και όλοι σε λίγο θα έβλεπαν ότι η Μαριάμ ήταν έγκυος, χωρίς όμως να είναι παντρεμένη (βλ. Δευτερονόμιο ΚΒ/**22:**23-24**,** Λευιτικό Κ/**20:**10**,** Ιωάννης Η/**8:**3-4)**.** Αγαπούσε πάρα πολύ

την Μαριάμ και δεν ήθελε να της συμβεί κανένα κακό, γι' αυτό αποφάσισε να την διώξει κρυφά (βλ. Ματθαίος Α/**1**:19).

Αλλά και η καρδιά της Μαριάμ ήταν γεμάτη πόνο. Στα όμορφα μάτια της είχε ζωγραφιστεί η θλίψη. Δεν ήξερε τι να κάνει για να πείσει τον Ιωσήφ ότι του έλεγε την αλήθεια. Πριν λίγο καιρό συνέβηκε κάτι το συγκλονιστικό στη ζωή της. Άγγελος Κυρίου φανερώθηκε και της είπε: ***«Χαίρε,*** **κεχαριτωμένη,** ***ο Κύριος μετά σου,*** **ευλογημένη** ***συ εν γυναιξί ….Μη φοβού, Μαριάμ, διότι*** **εύρες χάριν** ***παρά τω Θεώ. Και ιδού, θέλεις συλλάβει εν γαστρί, και θέλεις γεννήσει υιόν, και θέλεις καλέσει το όνομα αυτού ΙΗΣΟΥΝ. Ούτος θέλει είσθαι μέγας και υιός υψίστου θέλει ονομασθεί….»*** (βλ. Λουκάς Α/**1**:26-33). Αυτά σκεπτόταν η Μαριάμ και παρ' όλο τη θλίψη της, μέσα της είχε μια εσωτερική γαλήνη και ειρήνη. Ήταν σίγουρη πως ο Θεός θα έκανε επέμβαση και θα έδινε με θαυμαστό τρόπο λύση.

Πράγματι, ο Ιωσήφ δεν πρόλαβε να κάνει τίποτα απ' ότι σκεπτόταν, γιατί ***«…άγγελος Κυρίου εφάνηκε σε όνειρο σ' αυτόν, λέγων, Ιωσήφ υιέ του Δαβίδ, μη φοβηθείς*** **να παραλάβεις την Μαριάμ την ΓΥΝΑΙΚΑ σου,** ***διότι το εν αυτώ γεννηθέν είναι εκ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΑΓΙΟΥ, θέλει δε γεννήσει υιόν και θέλεις καλέσει το όνομα αυτού ΙΗΣΟΥΝ, διότι αυτός θέλει σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών»*** (Ματθαίος Α/**1**:20-21). Τι ανείπωτη χαρά πλημμύρισε την καρδιά του Ιωσήφ. Ω, πόσο την είχε αδικήσει; Η Μαριάμ τον αγαπούσε, ποτέ δεν τον είχε απατήσει! Ο Θεός ενήργησε μ' έναν υπερφυσικό τρόπο στη ζωή της.

Άρχισε και πάλι να κτίζει όνειρα για το μέλλον, τώρα όμως με μεγάλη σιγουριά, γιατί έβλεπε ότι ο Θεός είχε κάνει ένα θαύμα στη ζωή της Μαριάμ, αλλά είχε ένα θαυμαστό σχέδιο και για τον ίδιο, γιατί, ανάμεσα σε όλους τους νέους της εποχής του, **αυτόν «διάλεξε» να είναι ο εκλεκτός της καρδιάς της.** Από τη χαρά του δεν ήξερε τι να κάνει και άρχισε να πηδάει, να χορεύει και να κτυπά τα χέρια του. Γελούσε, σαν μικρό παιδί. Τώρα μπορούσε να πάρει την Μαριάμ για γυναίκα του και κανένας δεν θα μπορούσε να εφαρμόσει το νόμο του Μωυσή. Ω, πόσο ευτυχισμένος ήταν!!!

Και έκανε ο Ιωσήφ ***«…ως προσέταξεν αυτόν ο άγγελος, και παρέλαβεν την ΓΥΝΑΙΚΑΝ αυτού…».*** Παρέλαβε την Μαριάμ ως γυναίκα

του και ***«δεν εγνώριζεν αυτήν*** *(δεν είχε συζυγικές σχέσεις μαζί της)*, **εωσού** ***εγέννησε τον υιόν αυτής τον ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΝ, και εκάλεσε το όνομα αυτού ΙΗΣΟΥΝ»*** (Ματθαίος Α/**1**:24-25).

Μέρος ΔΕΥΤΕΡΟ:

"Η ζωή της Μαριάμ μέσα στην Καινή Διαθήκη"

Η ζωή της Μαριάμ είναι ταυτισμένη με τη ζωή του γιου της, του Ιησού. Θα αναφέρουμε μερικά περιστατικά από την επίγεια ζωή του Ιησού, μέσα από τα οποία θα δούμε το υπέροχο ψυχικό μεγαλείο της Μαριάμ. Η Βίβλος είναι ένα βιβλίο που δεν καλύπτει τα λάθη των αγίων του Θεού (ανδρών και γυναικών), γιατί ο Θεός είναι άγιος και δίκαιος και δεν συμβιβάζεται με την αμαρτία. Ενώ αναφέρονται περιπτώσεις που έσφαλαν ή αμάρτησαν μεγάλοι άνδρες της πίστης, όπως ο Δαβίδ, ο Μωυσής, ο Πέτρος και πολλοί άλλοι, για την Μαριάμ δεν υπάρχει καμιά απολύτως σχετική αναφορά.

Η Μαριάμ ήταν ξεχωριστή απ' όλες τις γυναίκες, ήταν «κεχαριτωμένη», προικισμένη δηλαδή με ιδιαίτερη χάρη από τον Θεό. Θα πρέπει όμως να επισημάνουμε ότι και ο **Ιωσήφ** που στάθηκε στο πλευρό της Μαριάμ, ήταν ένας ευλογημένος άνδρας και είχε το μοναδικό προνόμιο απ' όλους τους άνδρες της γης να είναι ο επίγειος πατέρας του Ιησού, του Υιού του Θεού. Ο Θεός του εμπιστεύτηκε τον Υιό Του για να τον έχει στην οικογένεια του. Ο Ιωσήφ και Μαριάμ αγαπούσαν τον Θεό και μεταξύ τους υπήρχε αγάπη.

Θα παρουσιάσουμε παρακάτω **οκτώ** περιπτώσεις μέσα από τη ζωή της Μαριάμ, αρχής γενομένης από τη συνάντησή της με τη συγγενή της Ελισάβετ και θα τελειώσουμε με το γεγονός της Πεντηκοστής, οπου για τελευταία φορά αναφέρεται η Μαριάμ μέσα στην Καινή Διαθήκη. Ήδη σε προηγούμενα κεφάλαια, αναφερθήκαμε με λεπτομέρειες **για το μήνυμα** που έφερε ο άγγελος Κυρίου στην Μαριάμ ότι θα γεννήσει τον Υιό του Θεού και **για τη συνομιλία** που είχε ο Ιησούς επάνω στο σταυρό με τη μητέρα Του και τον μαθητή Του Ιωάννη (βλ. "Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ").

(1) **ΕΛΙΣΑΒΕΤ και ΜΑΡΙΑΜ:** Η Ελισάβετ έμεινε έγκυος και για πέντε μήνες έκρυβε το γεγονός αυτό, αλλά τα γεγονότα όμως άρχισαν να τρέχουν πάρα πολύ γρήγορα. Την ίδια περίοδο, παρουσιάστηκε ο άγγελος Γαβριήλ και στην Μαριάμ από τη Ναζαρέτ, η οποία

αντίθετα με την Ελισάβετ, δεν ήταν ηλικιωμένη, αλλά ήταν πολύ νέα, δεν είχε νυμφευτεί ακόμα με τον Ιωσήφ, ήσαν μόνο αρραβωνιασμένοι. Ο άγγελος της είπε ότι θα συλλάβει από το Πνεύμα του Θεού, θα γεννήσει γιο, ο οποίος θα είναι μέγας και θα τον ονομάσει Ιησού. Της αποκάλυψε ακόμα ότι και η συγγενής της Ελισάβετ ήταν έγκυος στον έκτο μήνα: ***«Και ιδού, Ελισάβετ η συγγενής σου και αυτή συνέλαβεν υιόν εις το γήρας αυτής, και ούτος είναι μην έκτος εις αυτήν την καλουμένην στείραν»*** (βλ. Λουκάς Α/**1:**26-36)**.**

Η Μαριάμ μαθαίνοντας τα νέα για την Ελισάβετ, πήγε για να την συναντήσει. Όταν οι δύο γυναίκες αγκαλιάστηκαν, το βρέφος στην κοιλιά της Ελισάβετ σκίρτησε, η ίδια γέμισε με το άγιο Πνεύμα και με φωνή μεγάλη είπε στην Μαριάμ: ***«Ευλογημένη συ εν γυναιξί και ευλογημένος ο καρπός της κοιλίας σου. Και πόθεν μοι τούτο, να έλ-θη* η μήτηρ του Κυρίου ΜΟΥ *προς με; Διότι ιδού, καθώς ήλθεν η φωνή του ασπασμού σου εις τα ώτα μου, εσκίρτησεν εν αγαλλιάσει το βρέφος εν τη κοιλία μου. Και μακαρία η πιστεύσασα, διότι θέλει γείνει εκπλήρωσις των λαληθέντων προς αυτήν παρά Κυρίου»*** (βλ. Λουκάς Α/**1:**42-45)**.** Η Ελισάβετ προφητικά αποκάλυψε ότι η Μαριάμ ήταν η μητέρα του Κυρίου της (***«η μήτηρ του Κυρίου ΜΟΥ»***), το παιδί που η Μαριάμ κυοφορούσε ήταν ο Κύριός της και ο Θεός της.

Όταν η Ελισάβετ τελείωσε την προσευχή της, γέμισε με το Πνεύμα του Θεού και η Μαριάμ, που άρχισε μια προσευχή δοξολογίας: ***«Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον, και ηγαλλίασε το πνεύμα μου* εις τον Θεόν τον σωτήρα ΜΟΥ, *διότι επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν της δούλης αυτού. Επειδή ιδού, από του νυν θέλουσι με μακαρίζει πάσαι αι γενεαί· διότι έκαμεν εις εμέ μεγαλεία ο δυνατός και άγιον το όνομα αυτού…»*** (βλ. Λουκάς Α/**1:**46-55)**.** Όπως η Ελισάβετ, έτσι και η Μαριάμ προφητικά αποκαλύπτει ότι το παιδί που κυοφορούσε ήταν για την ίδια ο Θεός και ο σωτήρας της (***«η μήτηρ του Κυρίου ΜΟΥ»***) και το πνεύμα της αγαλλίασε από τη μεγάλη ευλογία στη ζωή της.

(2) <u>ΑΦΙΕΡΩΣΗ ΣΤΟ ΝΑΟ</u>: Στην Ιερουσαλήμ υπήρχε ένας δίκαιος και ευλαβής άνδρας, ονόματι **Συμεών**, που ήταν γεμάτος από το άγιο Πνεύμα του Θεού και του είχε αποκαλυφθεί, ότι δεν θα δεί θάνατο, εάν πρώτα δεν δει τον Χριστό του Κυρίου. Ο Ιωσήφ και η Μαριάμ πήγαν τον μικρό Ιησού στο ναό για να τον αφιερώσουν στον

Θεό, σύμφωνα με το διατεταγμένο του νόμου του Μωυσή. Ο Συμεών γεμάτος συγκίνηση τον πήρε στην αγκαλιά του και αφού τον ευλόγησε, είπε προς την Μαριάμ, ότι ***«ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών εν τω Ισραήλ και εις σημείον αντιλεγόμενον»*** (βλ. Λουκάς Β/**2:**25-34). Την ίδια ώρα έφθασε στο ναό και η **Άννα,** που ήταν προφήτισσα και μεγάλη σε ηλικία, 84 ετών και δοξολόγησε τον Θεό, που την αξίωσε να δει τον σωτήρα (βλ. Λουκάς Β/**2:**35-38)**.**

(3) <u>ΦΥΓΗ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ</u>: Ο βασιλιάς Ηρώδης έμαθε για τη γέννηση του Μεσσία και διέταξε να θανατωθούν όλα τα αγόρια κάτω των δύο ετών. Ο Θεός προειδοποίησε τον Ιωσήφ και την Μαριάμ να πάρουν το παιδί και να φύγουν για την Αίγυπτο (Ματθαίος Β/**2:**1-16). Η Μαριάμ ήταν βαθιά λυπημένη, γιατί εξαιτίας του γιου της πολλά παιδιά έχασαν τη ζωή τους. Καθώς και η ίδια ήταν μητέρα, ταυτιζόταν με τον πόνο εκείνων των μητέρων που θρηνούσαν για το χαμό των παιδιών τους και δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της Μαριάμ.

(4) <u>Ο ΙΗΣΟΥΣ 12 ΕΤΩΝ ΣΤΟ ΝΑΟ</u>: Όταν ο Ιησούς ήταν 12 ετών, πήγε μαζί με τους γονείς του στην Ιερουσαλήμ για τον εορτασμό του Πάσχα. Ο Ιωσήφ και η Μαριάμ, όταν τελείωσε ο εορτασμός επέστρεψαν στο σπίτι τους, αλλά διαπίστωσαν ότι ο μικρός Ιησούς δεν ήταν στη συνοδεία τους, όπως νόμιζαν. Μετά από άκαρπη έρευνα επέστρεψαν στην Ιερουσαλήμ και τον βρήκαν μέσα στο ναό να κάθεται ανάμεσα στους δασκάλους να τους ακούει και να τους ερωτά και όλοι όσοι τον άκουγαν, έμεναν εκστατικοί για τη σύνεση και τις απαντήσεις του (βλ. Λουκάς Β/**2:**41-48). Όταν οι γονείς του, τον επέπληξαν που δεν ήταν μαζί τους, ο μικρός Ιησούς είπε κάτι, που τους εξέπληξε και τους ίδιους: ***«Διά τι με εζητείτε; Δεν ηξεύρετε ότι πρέπει να ήμαι εις τα του Πατρός μου;»*** (Λουκάς Β/**2:**49). Η Μαριάμ δεν κατάλαβε τι εννοούσε ότι είναι στον «οίκο του Πατρός Του», αλλά φύλαξε τον λόγο βαθιά μέσα στην καρδιά της.

(5) <u>ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΣΤΗΝ ΚΑΝΑ</u>: Στην πόλη Κανά της Γαλιλαίας γινόταν ένας γάμος, στον οποίο είχαν προσκληθεί ο Ιησούς, οι μαθητές Του και η μητέρα Του. Σε κάποια στιγμή που τελείωσε το κρασί πηγαίνει η Μαριάμ και λέγει στο γιο της ότι δεν έχουν κρασί. Η απάντηση του Ιησού την εξέπληξε, ήταν κάτι που δεν το περίμενε, αλλά δεν κατάλαβε και τι εννοούσε. Της είπε**:** ***«Τι είναι μεταξύ εμού και***

σου, γύναι; Δεν ήλθεν έτι η ώρα μου;» (βλ. Ιωάννης Β/**2:**1-11). Φάνηκε ότι την επέπληξε, αλλά δεν το έκανε, ξεχώριζε την αποστολή Του **ως** Υιός του Θεού και όχι **ως** γιος της. Η Μαριάμ είπε στους υπηρέτες «να κάνουν ότι τους πει», ίσως γιατί μέσα της αισθανόταν ότι κάτι το θαυμαστό θα συνέβαινε σε λίγο, όπως και πράγματι συνέβηκε, όταν ο γιος της προσευχήθηκε και μετέτρεψε το νερό σε κρασί, ήταν το πρώτο θαύμα που είδε η Μαριάμ να κάνει. Από τότε και στο εξής ο Ιησούς δεν ήταν απλά **«ο υιός της Μαριάμ»,** αλλά ήταν **«ο Υιός του Θεού»,** που γύριζε όλη τη χώρα και ευεργετούσε και θεράπευε όλους όσους καταδυνάστευε ο Διάβολος.

(6) **<u>ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ</u>:** Η Μαριάμ είχε πλέον επίγνωση ποια ήταν αποστολή του γιου της. Τον έβλεπε να γυρίζει όλη τη χώρα, να κηρύττει το ευαγγέλιο και να θεραπεύει τους αρρώστους. Εκείνο όμως που την στενοχωρούσε είναι ότι τα άλλα παιδιά της δεν πίστευαν ότι ο αδελφός τους ήταν ο Μεσσίας και αυτή η αρνητική στάση τους δεν φαινόταν να εξαλείφεται, αντίθετα μεγάλωνε. Ο ίδιος ο Ιησούς το τόνισε πολύ καθαρά, όταν σε κάποια περίπτωση μιλούσε στους όχλους και του λέγουν ότι «η μητέρα Του και οι αδελφοί Του, θέλουν να του μιλήσουν». Τότε ο Ιησούς τους είπε: ***«Τις είναι η ΜΗΤΗΡ μου και τίνες είναι οι ΑΔΕΛΦΟΙ μου; Και εκτείνας την χείρα αυτού προς τους ΜΑΘΗΤΑΣ αυτού είπεν·*** **Ιδού η μήτηρ μου και οι αδελφοί μου.** ***Διότι όστις κάμη το θέλημα του Πατρός μου του εν ουρανοίς, αυτός μου είναι αδελφός και αδελφή και μήτηρ»*** (Ματθαίος ΙΒ/**12:** 46-50). Ο Ιησούς Χριστός ξεχώριζε τη φυσική οικογένεια από την πνευματική οικογένεια. Κατάλαβε η Μαριάμ ότι ο γιος της, τους μαθητές που είχε διαλέξει, **τους έβαζε ίσα με αυτήν**. Οι σχέσεις δοκιμάζονταν όχι με τους δεσμούς του αίματος, αλλά με τους δεσμούς της κοινής πίστης στον Θεό.

(7) **<u>Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ</u>:** Η σκηνή είναι συγκλονιστική και συνάμα τραγική για μια μητέρα. Ο Ιησούς είναι καρφωμένος επάνω στο σταυρό, πληγωμένος, αδύναμος, διψασμένος. Βρίσκεται ανάμεσα σε δύο άλλους άνδρες που τους έχουν σταυρώσει μαζί του. Γύρω από τους σταυρούς είναι στρατιώτες και πλήθος κόσμου. Ανάμεσα στο πλήθος υπάρχει και μια τραγική φιγούρα μιας πονεμένης γυναίκα, τα δάκρυα της οποίας τρέχουν ασταμάτητα. Είναι η Μαριάμ που βλέπει το γιο της κρεμασμένο σαν ένας κοινός εγκληματίας. <u>Αυτός που θεράπευε αρρώστους, που ελευθέρωνε από πονηρά πνεύματα, που ανάσταινε νεκρούς και που ευεργετούσε κάθε πονεμένο, τώρα βρίσκεται εγκαταλειμμένος και απορριμμένος απ' όλους</u>. Η Μαριάμ, παρά τον πόνο της, δεν προσπαθούσε να κάνει ευκολότερα τα πράγματα για τον εαυτό της. Έπινε το πικρό ποτήρι, όπως και ο γιος της έπινε το πικρό ποτήρι της αμαρτίας του κόσμου, ήταν μαζί του συνέχεια, είδε την αγωνία του, είδε να τον εμπαίζουν και να τον χλευάζουν, αλλά είδε και την καρδιά του όταν είπε «Πατέρα συγχώρησέ τους, γιατί δεν ξέρουν τι κάνουν». Είναι η **προτελευταία** φορά που αναφέρεται η Μαριάμ στην Καινή Διαθήκη.

(8) **<u>ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ</u>:** Η **τελευταία** φορά που η Βίβλος αναφέρεται στην Μαριάμ είναι μετά την ανάληψη του Ιησού, όπου αρκετοί μαθητές Του (περίπου 120) είχαν συγκεντρωθεί σε κάποιο υπερώο και προσευχόντουσαν για να λάβουν το άγιο Πνεύμα, όπως ο Ιησούς τους είχε υποσχεθεί. Μεταξύ αυτών ήταν η μητέρα του Ιησού και τα κατά σάρκα αδέλφια Του: ***«Ούτοι πάντες ενέμενον ομοθυμαδόν εις την προσευχήν και την δέησιν μετά των γυναικών και ΜΑΡΙΑΣ της μητρός του Ιησού και μετά των ΑΔΕΛΦΩΝ αυτού»*** (Πράξεις Α/**1:**14-15)**.**

Αυτή είναι η Μαριάμ! Κεχαριτωμένη, ευλογημένη, αγία, είναι μια γυναίκα παράδειγμα προς μίμηση για κάθε γυναίκα που επαγγέλλεται θεοσέβεια. **Το (πραγματικό) όνομά της τιμήθηκε όσο καμιάς άλλης γυναίκας.** Για τον λόγο αυτό, δεν πρέπει οι αναγεννημένοι πιστοί, που έχουν επίγνωση του Λόγου του Θεού και αποκάλυψη της αληθείας, να προσαρμόζονται με το θρησκευτικό σύστημα του κόσμου αυτού και να αποκαλούν τη μητέρα του κατά σάρκα Ιησού με ορολογίες **που δεν αναφέρονται** μέσα στην Βίβλο, όπως Παναγία, Θεοτόκος, Θεομήτωρ, Βασίλισσα των ουρανών, κλπ. Η Μαριάμ **<u>είναι</u> «αγία»,** όχι «**παν**-αγία», αφού ο ίδιος ο Θεός αναφέρεται στην Βίβλο ότι **<u>είναι</u> «άγιος**» και όχι «**παν-**άγιος». Για το θέμα αυτό αναφερθήκαμε με λεπτομερειες στο προηγούμενο "Κεφάλαιο ΟΓΔΟΟ"

Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ

Ο Ιησούς Χριστός λοιπόν ήταν ο πρωτότοκος γιος της Μαριάμ και ο μονογενής γιος του Θεού, καθόσον συνελήφθηκε «εκ Πνεύματος αγίου» όταν η Μαριάμ ήταν ακόμα αρραβωνιασμένη με τον Ιωσήφ. Στη συνέχεια έλαβε σαν σύζυγό της τον Ιωσήφ με τον οποίο απέκτησε γιους (Ιάκωβος, Ιούδας, Σίμων, Ιωσής) και θυγατέρες. Οι πιστοί των αποστολικών και μεταποστολικών χρόνων δεν έδιναν κάποια ιδιαίτερη τιμή στην Μαριάμ, αλλά την τιμούσαν, όπως όλους τους άλλους αγίους και μάρτυρες της εκκλησίας του Χριστού.

Με την πάροδο όμως των αιώνων αναπτύχθηκαν διάφορες ψευδοδιδασκαλίες, σχετικά με το πρόσωπο της Μαριάμ, όπως η άσπιλη σύλληψή της, η αναμαρτησία της, το αειπάρθενο αυτής, η μετάστασή της στον ουρανό και τέλος η ταύτισή της με τη «Μεγάλη Μητέρα» της αρχαιότητας. Αυτές οι δοξασίες εδραιώθηκαν μέσα στις καρδιές των απλών ανθρώπων, γιατί δεν μπορούσαν να συμβιβάσουν το γεγονός, **«**Πως είναι δυνατόν η Βασίλισσα των Ουρανών, να έχει και άλλα παιδιά; Και πως είναι δυνατόν ο Υιός του Θεού να έχει και άλλα αδέλφια;**»** Αυτό το εκμεταλλεύτηκαν οι επιτήδειοι και έκαναν την αγνή κόρη της Ναζαρέτ αντικείμενο εμπορίου.

Ο Λόγος του Θεού όμως τοποθετεί τα πράγματα στη θέση τους. Μας δείχνει ποια είναι η θέση του Υιού του Θεού, του Ιησού Χριστού, μέσα στη λατρεία της εκκλησίας, ποια είναι η θέση των επιφανών ανδρών και γυναικών της Αγίας Γραφής και ποια είναι η θέση των αμέτρητων στρατιών των αγίων.

Ας κλείσουμε τη μελέτη μας αυτή την προτροπή της ίδιας της μητέρας του Κυρίου μας Ιησού, που στο γάμο της Κανά, είπε στους υπηρέτες **«Ό,τι σας λέγη κάμετε»** (Ιωάννης Β/**2**:4-5) και όλα τα αναγεννημένα παιδιά του Θεού υπακούουν κατά πάντα στην προτροπή αυτή της Μαριάμ και ευαρεστούνται να εκτελούν το άγιο θέλημα του σωτήρα τους και λυτρωτή ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

από τις εκδόσεις μας

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 36 - 4

Α΄ έκδοση: 02/2021 - Σελίδες 552

❖ Ένα βιβλίο που αποτελεί **«ΥΜΝΟ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ»** για το σημαντικό ρόλο της μέσα στην εκκλησία, στην οικογένεια και στην κοινωνία. Επειδή το θέμα «γυναίκα» από τους αρχαίους χρόνους ήταν ένα αμφιλεγόμενο θέμα που δημιουργούσε αντιπαραθέσεις στο βιβλίο αυτό ασχολούμαστε με όλες τις περιπτώσεις που αναφέρονται μέσα στην Βίβλο και δίνονται απαντήσεις σε πολλά ερωτήματα που απασχολούν κάθε εκζητητή των αληθειών της Αγίας Γραφής.

❖ **Στο βιβλίο αυτό, δίνονται απαντήσεις σε θέματα, όπως είναι:**

- **Μπορεί μια γυναίκα να κηρύττει, να προσεύχεται ή να προφητεύει;**
- **Ποιες είναι οι διακονίες και οι υπευθυνότητές της μέσα στην εκκλησία;**
- **Ποια είναι η πνευματική της εξουσία, που της δόθηκε από τον Θεό;**
- **Ποια ενδυμασία αρμόζει στη γυναίκα, που επαγγέλλεται θεοσέβεια;**
- **Μπορεί μια χωρισμένη να παντρευτεί ξανά;**
- **Τι αναφέρει η Βίβλος για τις γαμήλιες (συζυγικές) σχέσεις**;
- **Ποιος ο ρόλος της γυναίκας σαν σύζυγος και σαν μητέρα**
- Και πολλές άλλες **απαντήσεις** θα βρείτε στο βιβλίο «**σταθμό για τη γυναίκα**»

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ: «ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ»

Γεννήθηκε στο χωριό **Σελινούντας** (Κρόκοβα) του Αιγίου. Από μικρός αγαπούσε τον Θεό και πήγαινε τακτικά στην εκκλησία και στο κατηχητικό σχολείο. Ο πατέρας του ήταν ψάλτης, αλλά τον έχασε όταν ήταν σε ηλικία εννέα (9) ετών και πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια, καθόσον η μητέρα του, χήρα με έξι (6) ανήλικα παιδιά, οικονομικά τα έβγαζε πολύ δύσκολα. Όταν ήταν σε ηλικία **14** ετών και βρισκόταν στη Β΄ τάξη Γυμνασίου, η Μητρόπολη Αιγιαλείας δώρισε στους μαθητές από μία Καινή Διαθήκη σε μετάφραση 4 καθηγητών Πανεπιστημίου (έκδοση «ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ») και για πρώτη φορά διάβασε ολόκληρη την Καινή Διαθήκη και μάλιστα (όπως λέγει) δύο φορές. Διάβαζε και έβλεπε πόσο απλά και όμορφα παρουσιάζονται οι αιώνιες αλήθειες του Λόγου του Θεού και πόσο απλό είναι ο κάθε άνθρωπος να έχει προσωπική σχέση με τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Στις απορίες που είχε, απαντήσεις δεν έπαιρνε από κανέναν. Όλοι του απαντούσαν συγκεχυμένα.

Χαρακτηριστικά, θυμάται την ανάλυση που τους έκανε ο καθηγητής της Θεολογίας για την προς Εβραίους επιστολή, σύμφωνα με την οποία καταργείται η **ειδική ιεροσύνη** της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης, καταργείται πλέον μεσιτικός ρόλος των ιερέων και θεσπίζεται η **γενική ιεροσύνη** όλων πιστών της περιόδου της Καινής Διαθήκης με μοναδικό αρχιερέα και μεσίτη τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Αυτό δεν μπορούσε να το καταλάβει. Ρωτούσε ιερωμένους και θεολόγους ***«γιατί στους πρώτους αποστολικούς χρόνους δεν υπήρχε ειδική τάξη ιερέων και γιατί σήμερα υπάρχει;»*** αλλά παντού υπήρχε άγνοια. Ρωτούσε **«**γιατί ο Ιησούς ήταν πάντοτε απλός, χωρίς χρυσαφικά και στολίδια επάνω Του και γιατί πήγαινε με ένα απλό γαϊδουράκι, ενώ οι σημερινοί θρησκευτικοί ηγέτες είναι γεμάτοι με πανάκριβα χρυσαφικά επάνω τους και χρησιμοποιούν πολυτελείς λιμουζίνες;**»** αλλά απάντηση καμιά. Σε σχετική ερώτηση που έκανε σε κάποιον αρχιμανδρίτη από την Κρήτη, η απάντηση ήταν ότι «εμείς γενικά χρησιμοποιούμε λιμουζίνες παλαιού τύπου». Ρωτούσε για θέματα πίστης, σωτηρίας, δικαίωσης, κλπ, αλλά η απάντηση πολλές φορές ήταν στερεότυπη: ***«Πήγαινε στην εκκλησία, άναψε κανένα κεράκι, φίλησε το χέρι του παπά για ευλογία…και λοιπά, και λοιπά».*** Εκείνο που πολύ τον στενοχωρούσε ήταν, όταν του έλεγαν ***«Πίστευε και μη ερεύνα».***

Μετά από όλα αυτά και ενώ βρισκόταν στην Στ΄ τάξη του Γυμνασίου (το Γυμνάσιο ήταν εξατάξιο), πήρε την απόφαση να μην ξαναπάει στο κατηχητικό, αφού λύση στις απορίες του δεν είχε και αποφάσισε να ερευνήσει μόνος του για να βρει την ΑΛΗΘΕΙΑ, αφού οι άνθρωποι μη έχοντες οι ίδιοι την «αλήθεια», δεν μπορούσαν να τον οδηγήσουν σ' αυτήν. Είχε μέσα του την έντονη επιθυμία να έχει μια ζωντανή και προσωπική σχέση με τον Ιησού, αλλά ο Διάβολος, τον παρέσυρε και ασχολήθηκε με άλλα πράγματα, που δεν μπορούσαν να γεμίσουν το κενό της καρδιάς του.

Το Σεπτέμβριο του **1975** έρχεται στην Αθήνα για να φοιτήσει στο Πολιτικό Τμήμα της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών (Δημόσιο Δίκαιο και Πολιτικών Επιστημών). Η επιθυμία στην καρδιά του για να γνωρίσει την αλήθεια συνέχιζε να καίει, αλλά ο εχθρός της ψυχής, του παρουσίασε άλλα ενδιαφέροντα, όπως πολιτική, διασκέδαση, κλπ, τα οποία όχι μόνο δεν μπορούσαν να γεμίσουν το κενό της καρδιάς του, αλλά αυτό συνέχεια μεγάλωνε. Για ένα χρόνο ασχολήθηκε ιδιαίτερα με την πολιτική, έχοντας ενταχθεί σε κάποιο πολιτικό φορέα. Όταν πήγαινε σε διάφορες πολιτικές συγκεντρώσεις, φώναζε, χειροκροτούσε και γενικά εκδηλωνόταν έντονα, έδειχνε πως αυτό τον γέμιζε, αλλά όταν επέστρεφε στο σπίτι, μέσα στο πνεύμα του υπήρχε μια ανεξήγητη θλίψη και μια μεγάλη απογοήτευση, με αποτέλεσμα να αναρωτιέται **«Εάν πράγματι αυτός ήταν ο σκοπός της ζωής του; Και εάν αυτός είναι, τότε γιατί δεν τον ευχαριστεί τίποτα;».** Στην κραυγή αυτή της καρδιάς του, ο ουρανός δεν έμεινε ασυγκίνητος, γιατί ο Ιησούς αποκαλύπτεται σε κάθε ειλικρινή καρδιά που Τον εκζητεί με απλότητα.

Το έτος **1976** και ενώ βρισκόταν στο Β΄ έτος των σπουδών του, εργαζόταν σε μια ιδιωτική επιχείρηση στην περιοχή Μεταμόρφωση Αττικής. Εκεί εργαζόταν και ένας νεαρός άνδρας, ονόματι Νίκος, που αγαπούσε τον Θεό και η συμπεριφορά του και ο τρόπος του διέφερε όλων των άλλων. Κάποια ημέρα είχε μαζί του ένα άρθρο από μια ημερήσια εφημερίδα, που αναφερόταν στον Αντίχριστο. Το πήρε, το διάβασε και ένιωσε τη μεγαλύτερη έκπληξη στη ζωή του. Δεν μπορούσε να καταλάβει πως, ενώ είχε διαβάσει πολλά χριστιανικά βιβλία, είχε διαβάσει την Καινή Διαθήκη και επί χρόνια πήγαινε στο κατηχητικό σχολείο, δεν γνώριζε τίποτα για τον «άνθρωπο της αμαρτίας», τον Αντίχριστο και τώρα μια πολιτική εφημερίδα να ασχολείται με το θέμα αυτό. Αυτό ήταν το κίνητρο για να αρχίσει να μελετά τη Βίβλο με ζήλο. **Όλα τα άλλα ενδιαφέροντά του παραμερίστηκαν.**

Μελετώντας συστηματικά για ένα εξάμηνο τον Λόγο του Θεού άρχισαν τα πνευματικά του μάτια να ανοίγουν και να κατανοεί πράγματα για τα οποία πριν είχε απορίες και ερωτηματικά. Η ζωή του άρχισε να αποκτά νόημα και σκοπό. Κατάλαβε πλέον, **γιατί** υπάρχει, **γιατί** ο Ιησούς σταυρώθηκε, **γιατί** ο κόσμος βρίσκεται μακριά από το Θεό, **τι** πρέπει να πιστεύει και να ακολουθεί, **πώς** να σωθεί από τις αμαρτίες του και **τι** ήθελε από αυτόν ο Ιησούς. Γνώριζε πολλά ΓΙΑ τον Ιησού Χριστό, αλλά ακόμα του έλειπε το πιο σημαντικό, δεν είχε γνωρίσει προσωπικά ΤΟΝ ΙΔΙΟ τον Ιησού. Ήξερε με το νου ποια είναι η αλήθεια, αλλά με την καρδιά δεν είχε γνωρίσει Αυτόν που είναι **η** Αλήθεια.

Αυτό συνέβηκε τον **Απρίλιο του 1977**, κάποιο πρωϊνό που δεν εργαζόταν και ήταν μόνος σπίτι. Καθώς μελετούσε τον Λόγο του Θεού, ένιωσε την επιθυμία να αφιερώσει τη ζωή του στον Ιησού και να αναλάβει Αυτός το τιμόνι της ζωής του. Γονάτισε και με απλά λόγια ζήτησε από τον Κύριο Ιησού να έρθει το Πνεύμα Του να κατοικήσει μέσα στην καρδιά του και να αναλάβει Αυτός τη ζωή του. Τότε, έγινε μάρτυρας μιας θαυμαστής εμπει-

ρίας, κάτι σαν ουράνιο φως τον γέμισε και η ζωή του σε δευτερόλεπτα άλλαξε ριζικά. Μια νέα πνευματική γέννηση έγινε εκείνη τη στιγμή, αναγεννήθηκε από το άγιο Πνεύμα του Θεού. ΠΡΙΝ ήταν ένας **χαμένος αμαρτωλός** με προορισμό την αιώνια καταδίκη, ΤΩΡΑ ήταν ένας **σωσμένος αμαρτωλός** με ουράνια κληρονομιά.

Μετά από αυτό το γεγονός που ήταν ορόσημο στη ζωή του, ενώθηκε με μια χριστιανική συνάθροιση για να λατρεύει τον Κύριο Ιησού μαζί με άλλους πνευματικούς αδελφούς, που είχαν και αυτοί την εμπειρία της αναγέννησης, εκπληρώνοντας έτσι τον Λόγο Του, που μας προτρέπει ***«Να μην αφήνουμε να συνερχόμαστε όλοι μαζί, καθώς είναι συνήθεια σε μερικούς»*** (Εβραίους Ι'/**10**:25). Καθώς προχωρούσε στον πνευματικό δρόμο και αυξανόταν στην πίστη, εκζητούσε όλο και περισσότερο να του αποκαλύπτεται ο Λόγος του Θεού και να έχει μεγαλύτερη επίγνωση του προσώπου του Ιησού. Παρατήρησε ότι στη συντροφιά των πιστών που βρισκόταν, μερικές διδασκαλίες της Αγίας Γραφής δεν θίγονταν.

Το **1978** ένιωσε μεγάλη χαρά μέσα στο πνεύμα του, καθώς έμαθε ότι υπάρχουν πιστοί, που είχαν στη ζωή τους, εκτός της εμπειρίας της αναγέννησης και **την εμπειρία της Πεντηκοστής,** όπως αυτή αναφέρεται στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων (βλ. κεφ.Β/2^{ο}) και κήρυτταν **θεία θεραπεία** από τις αρρώστιες, καθόσον τις αλήθειες αυτές τις διάβαζε μέσα στον Λόγο του Θεού και τις πίστευε από την αρχή της πίστης του. Έκτοτε ζητούσε ευκαιρία να βρεθεί με τους αδελφούς αυτούς, γεγονός που συνέβηκε για πρώτη φορά σε κάποια χριστιανική εκδήλωση το έτος **1979**, κατά την ημέρα της Πεντηκοστής.

Το **1980** κατατάχθηκε στην Πολεμική Αεροπορία, όπου εκπλήρωσε τις στρατιωτικές υποχρεώσεις του, υπηρετώντας το μεγαλύτερο μέρος της θητείας του στην Λήμνο. Ένα μήνα μετά την απόλυσή του από το στρατό, νυμφεύεται και από τον Νοέμβριο του **1982**, αρχίζει μαζί με τη σύζυγό του να εργάζεται για τον Κύριο Ιησού στη χριστιανική συνάθροιση που είχε πάει όταν ο Κύριος τον αναγέννησε με το Πνεύμα Του. Ο Κύριος τον ευλογεί και στον τομέα της εργασίας του, όπου με θαυμαστό τρόπο ανοίγει το δρόμο και τον Μάρτιο του **1984** διορίζεται στο δημόσιο, όπου παραμένει μέχρι το **2013**. Τον Σεπτέμβριο του **1986**, φεύγει από τη χριστιανική ομάδα στην οποία ήταν, χωρίς όμως, για ένα μικρό χρονικό διάστημα, να προσκολληθεί σε κάποια άλλη, γιατί ο Κύριος είχε κάτι θαυμαστό να κάνει στη ζωή του και έπρεπε να μάθει να στηρίζεται μόνο σ' Αυτόν και να Τον εμπιστεύεται πλήρως.

Τον επόμενο χρόνο, στις **9 Νοεμβρίου 1987**, ημέρα Δευτέρα, ο Κύριος Ιησούς τον βαπτίζει με το άγιο Πνεύμα Του. Όπως ο ίδιος ομολογεί στη σύντομη βιογραφία του, ήταν γι' αυτόν μια συγκλονιστική εμπειρία. Καθώς προσευχόταν μαζί με άλλους πιστούς και δόξαζε τον Κύριο Ιησού, Αυτός τον γέμισε με το Πνεύμα Του, όπως ακριβώς γεμίζει ένα δοχείο με νερό και ταυτόχρονα ένας χείμαρρος δοξολογίας έβγαινε από μέσα του σε

ξένες γλώσσες, όπως συνέβηκε για πρώτη φορά στους αποστόλους την ημέρα της Πεντηκοστής και όπως συνέβηκε και συμβαίνει σε εκατομμύρια πιστούς σε όλους τους αιώνες και σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Με την **«αναγέννησή»** του το Πνεύμα του Θεού καθάρισε τη ζωή του από κάθε αμαρτία, γιατί ο Ιησούς επάνω στο σταυρό του Γολγοθά πλήρωσε τις δικές του αμαρτίες και τις δικές του αρρώστιες, πέθανε ο Ιησούς αντί γι' αυτόν. Με το **«βάπτισμα του αγίου Πνεύματος»** ο Κύριος κατοίκησε μόνιμα μέσα του και το σώμα του έγινε ο ζωντανός ναός του αγίου Πνεύματος του Θεού (Α΄ Κορινθίους ς΄/**6**:19 /Β΄ Κορινθίους ς΄/**6**:16). Η πνευματική του πορεία και γενικά η ζωή του πήρε από το τότε νέα πορεία. Μετά από ενάμισι χρόνο (Ιανουάριος **1989**) βαπτίζεται με το άγιο Πνεύμα και η σύζυγός του. Η υπηρεσία τους μέσα στον αγρό του Κυρίου, η οποία πέρασε από πολλά στάδια δοκιμασιών και αγώνων, παίρνει νέα μορφή.

Ήδη από το **1986** είχε αρχίσει να συγγράφει βιβλία πνευματικού περιεχομένου, τα οποία έγιναν η αιτία να δημιουργούνται διάφορες πνευματικές εστίες πανελλήνια και ο Κύριος να τον χρησιμοποιεί πιο θετικά για τη διάδοση του μηνύματος του ευαγγελίου Του. Το συγγραφικό έργο το είχε ξεκινήσει από ηλικίας **19** ετών περίπου, όπου είχε κάνει μικρές μελέτες και είχε συγγράψει διάφορα άρθρα και δοκίμια, καθώς και δύο κοινωνικά διηγήματα. Αργότερα, όταν έδωσε την καρδιά του στον Ιησού, αφιέρωσε το χάρισμά του αυτό στην υπηρεσία Του. Έχει συγγράψει μεγάλο αριθμό βιβλίων με ποικίλη ύλη, κατά βάση πνευματικού περιεχομένου, ερμηνευτικά, απολογητικά, εσχατολογικά, κλπ (44 βιβλία). Στη διακονία του έχει δώσει την (άτυπη) επωνυμία **«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»**, γιατί πιστεύει ότι μόνο με ειλικρινή αγάπη και φιλαδέλφεια μπορεί κάποιος να υπηρετήσει τον πλησίον του, μια γνήσια φιλαδέλφεια που να έχει την καρδιά της αγάπης του Ιησού.

Εκτός από τη συγγραφική του δραστηριότητα, είναι και ένας κήρυκας του Λόγου του Θεού, με αποτέλεσμα πολλοί άνθρωποι να έχουν ευλογηθεί από τη διακονία του, καθώς εκζητούν τον Ιησού Χριστό στη ζωή τους και στρέφονται με δίψα στον άγιο Λόγο Του, ο οποίος (όπως ιδιαίτερα τονίζει) αποτελεί ύψιστη τιμή για τη χώρα μας, καθόσον η Καινή Διαθήκη έχει γραφτεί απευθείας στην Ελληνική γλώσσα, ένα προνόμιο μοναδικό για μας, που ο Θεός δεν το έδωσε σε κανένα άλλο έθνος. Είναι πνευματική μας και πολιτιστική μας κληρονομιά, μια παρακαταθήκη ευλογημένη.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Λεπτομέρειες για την πνευματική πορεία του συγγραφέα, μπορεί ο ενδιαφερόμενος να διαβάσει στην αυτοβιογραφία του, που κυκλοφορεί με τίτλο **«ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ»** (κωδικός 11). Όλα τα βιβλία του έχουν αναρτηθεί σε αρχεία PDF στην ιστοσελίδα του www.AlkiviadisFiladelfos.com, καθώς και στο facebook στην ομάδα **«Βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»,** όπου η πρόσβαση είναι ελεύθερη.